

காஞ்சி வாழ்க்கை

— வாழ்க்கை வரலாறு —

அ. மு. ப.

509

காஞ்சி வாழ்க்கை

— வாழ்க்கை வரலாறு —

பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவானந்தம்

தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம்

'தமிழ்க்கலை இல்லம்'

சென்னை - 30.

முதற்பதிப்பு செப்டம்பர் 1980

தாள் அளவு:—டபுள் கிரௌன் 1/16

விலை ரூபாய் ஐந்து (5-00)

விற்பனை உரிமை :
பாரி நிலையம்
மீராட்வே, சென்னை - 1.

அரசாங்க மலிவு விலைத்தாளில் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

மூலிகைமணி அச்சகம், செனாய்நகர், சென்னை-80.

உ ள் ளே

	புக்கம்
நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் நான்	 5
வெள்ளம் விடு தூது	 9
முன்னுரை	 17
திருமணமா ? வெறுமணமா ?	 21
அண்ணாமலை நகரில்	 28
இந்து மத பாடசாலை	 44
காஞ்சி வாழ்க்கைத் தொடக்கம்	 71
அரசியல் அலைகள் —தேர்தலும் தெளிதலும்	 85
தமிழ்க்கலைஞர் தோற்றம்	 96
போரும் வாழ்வும்	 108
தோயாவாம் தீவினையே	 119
சென்னை வாழ்வின் தொடக்கம்	 133
முடிவுரை	 140

அன்னை வள்ளியம்மாள்

வள்ளியம்மாள் கல்வி அறம்
சென்னை-30   சென்னை-40

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான்

மனிதன் வாழப்பிறந்தவன். பரந்த அண்ட கோள வாழ்வியலில் மனித வாழ்வு ஒரு நொடிக்கும் குறைந்தது என்றாலும் அதில் அவன் சிறக்க வாழவே பழகவேண்டும். உள்ளத்தில் உண்மை ஒளியும் உதட்டில் வாய்மையும் செயலில் செம்மையும் சிறக்க வாழும் மனிதனே அந்த 'நொடி' எனும் கால எல்லையைத் தாண்டி நெடிது வாழ்பவனாவான். இந்த மனித இனம் தோன்றி எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆயின. எனினும் அந்த இனம் பற்றித் திடமான வரலாறு இல்லை. இந்த நூற்றாண்டில் பல்வேறு சாதனங்கள் உண்டானமையின் பலவகையில் மனித வரலாறு விளக்கப் பெறுகிறது. அறிஞர்கள் தம் வாழ்வைப் பற்றி நூல்களும் வடித்துள்ளார்கள். அந்தப் பெருவரிசையில் ஒன்றாக இது அமையாததாயினும் ஓரளவு இந்த நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் இருந்த காஞ்சியைச் சார்ந்த ஒரு நிலையினை இது காட்டும் என நம்புகிறேன்.

பல பேரறிஞர்கள் நாட்குறிப்பினை முறையாக எழுதி வைத்து, அடுத்துத் தேவையாயின் அவற்றைத் தொகுத்தும் விரித்தும் நூல்களை வெளியிடுவர். சில நாட்குறிப்பு ஏடுகள் அப்படியேயும் அச்சிடப் பெற்றுள்ளன. மேலைநாடுகளில் இத்தகைய 'சுய வரலாறுகளும்' மற்றவர்கள் தம் ஆசிரியர் போன்றார் பற்றி எழுதிய வரலாறுகளும் அதிகமாக உள்ளன என அறிகிறோம். எனினும் நம் தாய்நாட்டில் அதிலும் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகத் தனி மனிதர்தம் வரலாற்று நூல்கள் இல்லை. பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கென எழுதப் பெற்ற ஒருசில வரலாற்று நூல்கள் உண்டேனும் தம் வரலாற்றைத் தாமே எழுதும் மரபு இன்னும் நம்மிடை வளரவில்லை. திரு. வி. க. போன்ற பெரியவர்களுள் இரண்டொருவர் எழுதிவைத்த வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் உள்ளன. அந்த வரிசையில்

இன்றேனும், ஏதோ ஒருவகையில் என் வாழ்க்கைக் குறிப்பை எழுதி அதன் ஒரு பகுதியையே இன்று உங்கள்முன் வைக்கிறேன். என் இளமை வாழ்வு குறித்து எழுதிய 'இளமையின் நினைவுகள்' முன்பே வெளிவந்துள்ளது.

உயிர் வளர்ச்சியின் உச்சியில் வாழ்கின்ற மனிதன் தன் வாழ்வினைப் பிற உயிர்களின் வாழ்க்கையோடு, பிறமக்களின் வாழ்க்கையோடு, சமுதாய உணர்வோடு எண்ணிப்பார்ப்பானாயின் உலகில் இன்று நடைபெறுகின்ற பல போராட்டங்கள் இல்லையாகக் கழியும். இன்றைய உலகில் மனிதன் பலபேற்றின்கள் சுட்டிக் காட்டுவதுபோது, மனித உணர்வை விட்டு விலங்கு உணர்வினை மேற்கொண்டு எங்கோ சென்று கொண்டிருக்கிறான். இந்த உணர்வினால் பல உண்மைகள் மங்கி மடிகின்றன. உதாரணமாக ஒன்றைமட்டும் இங்கே சுட்டிக்காட்ட நினைக்கின்றேன். லஞ்ச ஒழிப்புப் பற்றி அரசாங்கம் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்ய, சில மேல் நிலையில் உள்ள அமைச்சர்களும் ஒரு சில உயர் அதிகாரிகளும் உண்மையில் கைநீட்டாத நல்ல கடப்பாட்டில் வாழ்கின்றார்கள். என்றாலும் லஞ்சம் 'அங்கிங்கெனாதபடி ஆண்டவனைப்போல் தெளிவாகக் காட்ட முடியாததாய் நிலவுகிறது. இப்படியே பிறவகைகளும். இத்தகைய கொடிய சூழலில் மனிதன் சிக்கி வாழும்போது, 'அவன் சுயவாழ்வு ஒரு கேடர்' என்றுகூட நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. எனினும் ஒருசிலர் என்றாயினும் உண்மை உணர்ந்து, நேர்மை, நாட்டிலும் நிலவுலகிலும் நிலவாதா என்ற உணர்விலேயே பல நல்ல நூல்களை நாட்டில் உலவ விடுகின்றனர். வள்ளுவர் காலம் தொடங்கிக் காந்தி அடிகள் காலம்வரை எத்தனையோ அறவோர்கள் எழுதிவைத்த அத்தனையையும் படித்துக் கொண்டே, பேசிக்கொண்டே, அவர்களைப் பற்றிய மகாநாடுகளை நடத்திக் கொண்டே, மனிதன் தன் மாறுபட்ட வழியிலேதான் சென்று கொண்டிருக்கிறான். இந்த நிலையில் இத்தகைய நூல்கள் தேவையா என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்திலும் எழத்தான் செய்தது. எனினும் இந்தக் காஞ்சி

வாழ்வாகிய எட்டு ஆண்டுகளில் என் அன்னை யார் இருவர் பிரிந்தமையும் வேறு பிறநிகழ்ச்சிகளும் என்னை இதை எழுதி வெளியிடத் தூண்டின என்பதோடு, பிற காரணங்களை முன்னுரையிலும் காட்டியுள்ளேன். என் அன்னைக்கு என் ஊரின் பக்கத்திலேயே நிலைத்த நினைவுச் சின்னம் ஏற்படுத்த வாங்கிய நிலமும் (நூலில் குறிக்கப்பெற்றது) தற்போது என் வசம் இல்லை. எனவே இன்று அண்ணாநகரில் உள்ள அன்னையின் பெயரால் அமைந்த அறப்பணியினைச் செம்மையுறச் செய்தால் போதுமானது என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். ஆனால் அதற்கும்தான் எத்தனை இடர்ப்பாடுகள்?

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் வாழ்ந்த காஞ்சி வாழ்க்கையின் கூறுகள் சிலவற்றை இங்கே சுட்டிக்காட்டியுள்ளேன். அக்காலத்தில் வேறு நிகழ்ச்சிகள் பலவும் இன்று என் கண்முன் நிழலிடுகின்றன. எனினும் பத்தாண்டுகளுக்குமுன் எழுதியதை மாற்றியோ கூட்டியோ குறைத்தோ வெளியிடக் கூடாது என்ற எண்ணத்திலே இந்த அளவில் இந்த நூலை உங்கள் முன் வைக்கின்றேன்.

காஞ்சி வாழ்வின்போது நான் அதிகமாகக் கவிதைகளை எழுதினேன். பல அக்காலத்தில் வெளிவந்த தமிழ்க் கலையில் இடம்பெற்றன. அவற்றுள் ஒன்றே என் அன்னைக் கென வெள்ளத்தைத் தூதனுப்பிய 'வெள்ளம் விடு தூது' ஆகும். 1989ல் எழுதப் பெற்ற அந்த இலக்கியத்தை இணைத்து என் அன்னையின் பாதப் போதுகளுக்கு இந்த நூலை உரிமையாக்க வேண்டும் என்ற உணர்விலேயே அந்த நூலையும் இதில் உடன் இணைத்துள்ளேன். அப்படியே அக்காலத்தில் வாழ்ந்து எனக்கு வழிகாட்டிகளாக இருந்து இன்று மறைந்து அருளும் பல பெரியவர்களுக்கும் என் தலைதாழ்ந்த வணக்கத்தைச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவனாகின்றேன்.

காலம் நமக்கென நிற்பதில்லை. 'நிகழ்காலம்' என்ற ஒன்றே இல்லை என்று அறிஞர்கள் கூறும் அளவுக்குக்

காலம் விரைந்து செல்லுகிறது. 'செல்லுகிறது' என்று முடிப்பதற்குள் அந்தநிலை இறந்தகாலமாகி விடுகிறது. இவ்வளவு விரைந்து செல்லும் காலச் சூழலுக்கிடையில் கடந்த காலத்தை நினைப்பது ஒரு மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்கையாகவே அமைகின்றது. பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் துக்கம் தோய்ந்தவையாக இருந்தாலும், மனிதன் அதனுள்ளேயே மூழ்கி இருந்து தன் காலத்தை யெல்லாம் வீணாக்காது, சிறிது சிறிதாகத் தெளிவு பெற்று, சமூகத்தோடு தன்னை இணைத்துக்கொண்டு எப்படி எப்படி மாறிவாழக் கற்றுக்கொண்டான் என்பதையுட இந்த நினைவால் உணரமுடிகின்றது. ஒவ்வொரு சாதாரண மனிதனும்—கல்லாதவனும் கூட—அவனுடைய கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளை எண்ணிச் செயலாற்றுவனான் நிச்சயமாக அச் செயல்கள் தெளிவு பெற்றனவாக இருக்கும் என்பது உண்மையாகும். எனவே மற்றவர்களுக்குப் பயன்படுகிறதோ இல்லையோ, இந்நூல் என்னைப் பொறுத்தவரையில் என் உளத்துக்குத் தெளிவு ஓட்டி, உணர்வை நல்வழியில் திருத்தி, உலகில் உலவ வழிகாட்டியாக அமையும் என எண்ணுகிறேன்.

என் நூல்கள் விற்பனை வருவாய் அனைத்தும் வள்ளியம் மாள் கல்வி அறத்துக்கே என உரிமைப்படுத்தி நின்ற நெறியில் இந்நூலும் 'வள்ளியம்மாள் கல்வி அறத்'துக் கெனவே வெளிவருகிறது. தமிழ் உலகம் இந்நூலை நல மிருப்பின் ஏற்றுப் புரக்க வேண்டுகிறேன். இந்நூல் வெளிவரக் காரண மாயிருந்த அனைவருக்கும் நன்றியுடையேன்.

'தமிழ்க்கலை இல்லம்'
சென்னை-80.
1-9-'80.

பணிவுள்ள,

அ. மு. பரமசிவானந்தம்.

வெள்ளம் விடு தூது

சீரோங்கி நிற்குமெங்கள் செல்வச் சிவபெருமான்
பேரோங்கு நற்சடையிற் பேசரிய—ஏரோங்கு
கங்கையெனப் பேர்பூண்டு காரார் பொருப்பமிசை
மங்கையென வந்திடுநல் மாநீரே—பொங்கிப்
புவியில் இழிந்தோடப் பொற்புடனே வெள்ளக்
கவியின் உளமனைத்தும் காண்போய்—அவியாத
நல்லொளியை வீசமுயர் நற்கதிரோன் தன்கிரணப்
பொன்னொளியால் பூமியினின் றேயெழுந்து—
மின்னலிடை

மேமெனச் செல்வாய்நீ மேகமாய்ச் செல்வதன்முன்
ஏகவுரு வென்பதுபோ லெங்கும்—போகாத
மாய உருவாகி மாலாகி நன்மேகம்
ஆய உருவுகொண்டு ஆள்வாய்நீ!—தோயாத
வானம் படர்ந்து வளர்நிறமே வெண்மையெனத்
தானம் அறிந்ததன்பின் தான்கனத்து—காணக்
கரியநிறங் கொண்டு கவிற்பொருந்த மின்னி
அரிய இடியொலியொன் றுக்கி-நிரல்நிரையாய்
வானவில் லென்றென்று வளைத்து அதில்பயின்ற
மோனநிற மேழும் மூழ்குவித்து—மாநிலத்தில்
நின்ற மனிதரெல்லாம் நேர்மை மழைஎமக்குப்
பொன்ற வகையளித்துப் போற்றிடுவாய்—என்றோத
தூரலாய் மாவீழ்தாய்த் தூங்காப் பெருமழையாய்ச்
சாரலாய் வந்து தழைத்துமிகு—ஓரிரவில்
நினைத்தற் கரிய நெடுமழையைப் பெய்து
மனத்திற்கு ஓகையளி மாமழையே!—புனத்தயலும்

* 1939ல் பாலாற்று வெள்ளப் பெருக்கின் நலம்கண்டு
அதையே அன்னைக்குத் தூதாக அனுப்பிய பாடியது.

புள்ளிரியுஞ் சோலையிலும் பூங்கமல வாவியிலும்
 உள்ளும் உயர்ந்திடுசெந் நெல்வயலும் - விள்ளரிய
 இன்பம் நிறைத்து இனிமை நலங்காணத்
 துன்பம் அகலத் துயர்நீக்கி-மன்பதைகள்
 வாழ்வுபெற்றோம் யாமென்று வாழ்த்திப்
 பணிந்தேத்தும்
 சூழ்புவியைக் காத்திடுநற் றூநீரே!-எழ்கடலும்
 வற்றி மழையாக வந்து உலகமெலாம்
 சுற்றிப் பெருவெள்ளம் தோற்றுவிப்பாய்-முற்றறிஞர்
 'கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே
 எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை'யே-அடுத்துரைத்த
 சொல்லேமெய் யாமென்னத் தொல்லுலகில்
 நீர்வளமும்
 நல்ல பயிருமுடன் நாட்டுவித்து-மல்லல்
 வளமுற்ற நாடதனை வந்துபெரு வெள்ளமென
 அளவற் றழித்தகன்று ஆழ்த்தி-குளமெல்லாம்
 அன்னம் புகலிடமாய் ஆக்குவித்து எவ்விடத்தும்
 கின்னங் களையுங் கிளர்மழையே!-உன்பெருமை
 நன்றாய்ந் தறிந்து நலமுரைத்தார் வள்ளுவனார்
 ஒன்றிலே யல்ல ஒருபத்தால்-பொன்றாத
 'நீரின் றமையா தூலகெனின் யார்யார்க்கும்
 வானின் றமையா தொழுக்'கென்ற-சீரியதோர்
 இன்பங் கனிந்த எழில்பெறுநற் சொல்லாலே
 வன்பின் செயலகற்றி வாழ்த்துபெற்றாய்!-உன்புகழை
 ஓதற் குரித்தாமோ ஒங்கிவரு நற்புனலே
 சீதத் தினிமைதருந் தெண்ணீரே!-போதமிகு
 தண்டமிழ்சேர் நற்குடகு தன்னில் உதித்தபெரு
 மண்டலம் தான்புகழ்மா காவேரி-கண்டிடுவோர்

உந்தன்வெள் ளப்பெருக்கை ஓர்ந்து மகிழ்வாரே
 கந்தன் றனைஒருநாள் கைத்தலத்தால்—உந்தியநற்
 பொற்சரவ ணத்தினிடைப் பொற்புடனே
 தாங்கிநின்றாய்
 நற்பெருமை சேர்ஞான சம்பந்தன்—பொற்பார்
 கவிகள் பதினொன்று காரணத்தால் பாடிப்
 புவியிற் புகழ்ச்சைவம் ஓங்க—அவியாத
 வையைப் பெருக்காக வந்தவுந்தன் மத்தியிலே
 பொய்யை அகல்விக்கப் போட்டவுடன்—ஓய்யென்று
 தக்க தமிழ்ப்பெருமை தானேயாய் நீயறிந்தாய்
 மிக்க அதன்நலத்தை மேலினாய்—பக்கமதில்
 அப்பதிக மேந்தி அருந்தமிழின் நற்பெருமை
 எப்புனியும் கண்டு இனிக்குவண்ணம்—ஓப்பரிய
 நற்செயலால் முன்னேற்றி நல்ஏ டகமடைந்து
 விற்பனனாய் நின்றிட்ட மேநீரே!—கற்பமெலாம்
 நின்றாயே! நீணிலத்தில் நீயன்றே மக்களுயிர்
 பொன்றாமற் காத்தளிக்கும் புண்ணியவன்—நன்றான
 மெய்த்தாய்மை செய்துஉடன் மேலான இன்பநலம்
 உய்த்து உயர்விப்பாய் ஓநீரே!—உய்த்தாலும்
 ஏனேநீ அன்றிருந்த எங்கள் பழந்தமிழின்
 தேனாய் விளங்கியதென் னாடழித்தாய்—கோனான
 சோழன் கரிகாலன் தோன்றிச் சிறப்புறச்செய்
 வாழ்கா விரிப்பட் டினத்தையன்று—பாழாகச்
 செய்திட்டாய் அச்செயலால் செம்மைத் தமிழ்க்கலைகள்
 பெய்திட்டாய் உன்வயிற்றிற் பெற்றிட்டாய்—
 உய்வரிய
 தமிழின் நலங்கண்டாய் சற்றெம்மை நோக்கி
 அமிழ்தம் அளித்துக்காத் தாக்குவாய்—குமிழ்நிறைந்து

மாகரைகள் பொங்கி வழிந்து பெருக்கெடுத்து
மாகரையின் மாமரங்கள் மாள்குவித்து—ஏகாந்த
நீரின் உருவாக்கி நீசென்றால் உன்பெயர்க்கு
நீர்மைஎனப் பொருள்கொள் நீர்மையோ?—சீரான
பெருவெள்ளந் தன்னிலே பெண்கள் கலந்துபெயும்
திருவின் விளக்கெல்லாம் செம்பொட்டோ—
உருவனையார்

மாலை உனக்கணிவர் மட்டற்ற இன்பத்தால்
சோலை வயற்புறத்தில் சோறுண்டு—மேலாய
காதலர்க ளோடு களிப்புக் கடல்குளித்துப்
பூதலத்தில் போயிடுவர் பொற்புடனே—நீதான்
சுழிகள் கிளப்பிடுவாய் சூழலிலே யுற்றால்
விழிகள் பிதுங்கிடவே வெல்வாய் - கழிகளிலே
தங்கிப் பலஉயிர்கள் தண்ணீர்த்தா கம்போக்க
இங்கிதமாய் நின்று இசைவிப்பாய்—பொங்கரிய
பாலாற்று வெள்ளமெனப் பார்மீதில் இத்தலைநாள்
மேலாற்றி வந்திடுநல் மேநீரே!—காலாற்றி
இவ்விடத்தில் நின்று ஏனதுஉரை கேட்டதற்பின்
எவ்விடத்தும் ஏகிடுவாய் ஏர்நீரே!—உய்வரிய
நற்றொண்டை நாட்டை நலஞ்சிறந்த நாடாக்க
உற்பத்தி யானஉயர் ஆறே!—வெற்பினர்சேர்
நந்திப் பெருமலையில் நாடிடவே தோன்றியுடன்
உந்தி விளையாடி உற்றிட்டு—சொந்தமென
மைசூரில் வாழும் மகிபர் தடுத்துன்னின்
மெய்மீது வாரு மிகுநீரைக்—கைசெய்து
கட்டி வயற்கனுப்பிக் காணரிய நற்பயனை
மட்டுக் கடங்காது மல்குவித்து—விட்டுஉனைப்

போவென்பார் பாலைபோல் பொங்குநீ ரற்றபின்பே
வாவென்ற மற்றவர்க்கு வாய்க்காலால்—சாலமிகு

நீரளிக்கும் தன்மைபெற்ற நேரியநற் பாலாறே!
சீர்புகழ் எம்மாற் றிறமாமோ—பேரான

இத்தகைய பாலாற்றின் ஏத்தரிய வெள்ளமென
உய்த்துஇவண் நிற்கும் உயர்புனலே—வித்தகமாய்

வழியை மிகஅடைத்தாய் வல்லாரே யானால்
விழிவைத்து நோக்கி விளித்து—கழியாத

செல்வ வளம்பலவும் செம்மைப் பயன்றிறைவும்
நல்ல நிலையினிலே நல்குனிப்பாய்—பல்விதமாய்ப

பூக்கள் இருமருங்கும் பொழிய அதையேற்று
மீக்கொள் மரமடித்து மேவுகின்றாய்—நோக்கரிய

உந்தன்மேல் வேகமதில் உற்றவர்வீ டுற்றவரே
அன்றித் திரும்பிஇவண் யாரறிவார்—பொன்றலிலா

கச்சிப் பதிமருங்கில் காணப் பலபேர்கள்
இச்சிக்க வந்த எழில்நீரே—மெச்சிடுநற்

காதலவன் தன்கரத்தைக் காதலியும் பற்றியுடன்
ஏதமிலை என்றுணையே யேத்துவதும்—கோதகன்ற

இளமை எழிற்சிறுவர் 'எந்தாய்இந் நீர்நலத்தின்
வளமை வழத்துரைப்பாய்' யென்றே—மடமையுடன்

சீலை தனைப்பிடித்துச் சிங்கார மாய்க்கேட்க
சாலப் பலஉரைக்கும் தாயாருடன்—மேலான

மக்கள் பலரும் மகிழ்வாய்நல் லாருடனே
மிக்க நலம்வேண்டி மேவிடுவார்—துக்கநிறை

தீய மனதுக்கும் தீம்புனலே உன்செய்கை
தாயின் பரிவாகத் தண்மைதரும்—மேயவர்கள்

உந்தன் நலம்கண்டார் உற்று உணைப்பிரிய
சிந்தையிலு மெண்ணூர்கள் தேர்ந்துரைப்பர்—பந்தமறு

நற்றவஞ்செய் நல்லார்போல் நாடிஒன்றுந் தேடாமல்
உற்றதொரு மேலாம் உயர்நிலையை—பெற்று

விரைவாகச் செல்லும் வியன்நலஞ்சார் வெண்புனலே
உறவாக நான்உரைக்கும் ஓர்மொழிகேள்-கரைகாணு

உன்னைப் புகழும் உயர்வுடைய புலவரிலே
என்னை ஒருவனாய் எண்ணுதே—மன்னியதோர்

நற்புகழைப் பாடுமுயர் நாவலர்போல் நானுன்னைப்
பொற்புடனே பாடேனே யாயிடினும்—அற்புதமாய்

விந்தைச் சுழல்கிளப்பி வேகமாய்ச் சொல்லுமொரு
நந்தம் பாலாற்றின் நளிர் புனலே!—இந்தநிலை

தன்னிலே சென்றதன்பின் தாண்டிஒரு காதவழி
உன்னினால் ஓங்கிடுநற் பொற்கோயில்-பன்னிடுவேன்
அக்கோயில் செல்வதன்முன் அண்டிஉனை வேகவதி
மிக்காய்க் கலப்பாள்நீ மேன்மைபெற்று—

தொக்கொன்றாய்ச்

சிலதூரம் சென்றபின்னர்த் தேர்ந்துஅவ னூர்கடந்து
முன்னின்ற சிவபுரத்தை முன்னியே-பொன்னியெனப்
பொன்கொழித்துச் செல்வாய் புகுந்தெம்மூர்க்

கால்வாயில்

மின்னிக் கலந்து மிளிர்வுறுவாய்—தன்னிகரில்

வேகத்தே செல்வாய் விளம்புவேன் இப்பொருளை
நீகருத்தே நிற்க நிறுத்துவாய்—போக

சிவபுரத்தைத் தாண்டிச் சென்றவுடன் என்னார்
சிவபுரம தாகச் சிவனும்—பவநீக்கும்

வெண்மை நிறம்பூண்ட மிக்கான மண்டபமொன்
றுண்மை உனக்குதெற்காய் ஓங்கிநிற்கும்—கண்ணான
அம்மண் டபத்தை அடுத்தோங்கும் அங்கநகர்
இம்மென் பதன்முன்னே ஏகுவாய்—நம்முடைய

நற்கடம்பன் தாதை நவில்வா ருளப்பொருளாய்ச்
சொற்கடந்த தூயோனாய்த் தோன்றிடுவன்—

அற்புதஞ்சேர்

அம்பலவன் தங்கும் அழகார் திருக்கோயில்
இம்பருல கென்ன எதிர்காண்பாய்—செம்பவள
மேனியனார் கோயிலின்பின் மேவுமென தில்லிருந்து
தானினைந்து நிற்குமெந்தன் தாயானாள்—

தூநினைவால்

எந்தன் சுகம்காண இன்பம் அடைந்திடுவாள்
துன்பம் அகற்றிஎனைச் சோபிப்பாள்—அன்புளத்தில்
ஓர்மகனாய் நின்றஎந்தன் உயர்வேதன் வாழ்வாகச்
சீர்புவியில் வாழ்ந்திடுநற் செல்வமவள்—பேரான
செல்வம் எனக்கெனவே சேர்க்கத்தன் இன்பமெலாம்
ஓல்லாவே என்று ஒதுக்கினவள்—எவ்வாறும்
நான்மகிழ்ந்தால் தான்மகிழ்வாள் நன்மனத்தில்

வாழ்வுற்றுத்

தேன்இனிக்கும் தீஞ்சொல்லைச் செப்பிடுவாள்—மாருன

ஒன்னார் தமக்கினையா உள்ளத்த ளாய்நின்று
என்னோரும் என்னுயிர்க்கு இன்பமளி—பொன்னான

நற்கருணை கொள்வாள் நலஞ்சிறந்து என்னைவளர்த்
துற்றவனாய்ப் போற்ற உறுதிசெய்தாள்—பெற்றவளே

தானாய் இருந்தாலும் தந்தைபோல் கல்விநலம்
வேண அளித்தென்னை வித்தகனாய்—நானிலத்தே

எல்லாரும் போற்ற எழிலுடைய னாக்கினாள்
பொல்லாங்கைப் போக்கிக் குருவானாள்—நல்லாளாய்

ஐந்து பெருங்குரவர் ஆனானே யாய்நின்ற
விஞ்சு நலமளிக்கும் மேதக்காள்—எஞ்சாத

நற்றாய்நல் லம்பலவன் நற்கோயிற் பொற்கரைமேல்
உற்றுஎனைக் காண உன்னுவாள்—அற்புதஞ்சேர்

பாலாற்று வெள்ளமே! பண்பார் அவள்தனக்கு
வேலாயு தன்பாதம் வேண்டி இவண்—மால்நீக்கி
வாழ்கின்றே னென்றும் வழியூர்க்குக் காணாமல்
ஆழ்கின்றே னென்றும் மறிவிப்பாய்—சூழ்கின்ற
சுற்றத்தார்க் கெல்லாம்நீ சொல்லிடுவாய்
என் நலத்தை
மற்றென்றன் மாவன்னை மாண்புடையாள்—
பெற்றவள்போல்
நேசம் என்பால்கொண்டு நேர்மைநலம் பலவும்
பாசம் அகலாமல் பற்றிவைப்பாள்—ஆசையுடன்
காஞ்சித் திருத்தலத்தே காத்துளனைப் போற்றியவள்
வாஞ்சனைசேர் உள்ளத்தில் வாழவைப்பாள்—
தீஞ்சுவைசார்
அவட்கும் நலம்பகர்வாய் அம்பலவன் காப்பால்
தவக்கமொன் றின்றித் தழைத்து—சுகத்துள்ளேன்
பாலாற்று நற்புனலே பகர்வாயென் சுற்றமெலாம்
மேலாக யானிங்கே மேவினேன்—கோலநிறை
நல்லின்பங் கொள்வாய் நற்றாய் பயனளிப்பாள்
அல்லும் பகலும் அறிவன்யான்—நில்லாது
ஓடிப் புகன்றால் உடனே உனைச்சேர
நாடி ஒரு சேயாற்று நங்கையவள்—கூடிடுவாள்
அன்னவளோ டுற்று அழியாத இன்பமுடன்
பொன்கதிரோன் றேன்று புகழ்க்கடலுள்—மன்னிநலம்
சேர்ந்தே கலந்து தெவிட்டா இன்பதில்
சார்ந்தே மகிழ்வாய் தழைத்து.

1. முன்னுரை

வாழ்க்கைப் பயணம் நீண்டது—என்பது கோடி நினைந்து எண்ணுவது—நினைக்க நினைக்க வளர்வது—உற்று நோக்க உணர்வூட்டுவது. என் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் ஐம்பத்தைந்தாவது வயதில்—மைல் கல்வில் இன்று நான் நிற்கிறேன். இந்த ஐம்பத்தைந்தாண்டுகளில், அறியா நிலையில் ஐந்தாண்டுகள் கழிந்தனபோக, அரைநூற்றாண்டு எல்லையை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். அது என் எண்ணத்தின் அளவு கடந்து அப்பாலே சென்று கொண்டே இருக்கின்றது. ஒரு பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் என் இளமையின் நினைவுகளை எண்ணி எண்ணி உருகினேன். அதன் விளைவால் எழுந்தது என் 'இளமையின் நினைவுகள்' என்ற நூல். இடையில் பத்து ஆண்டுகள் எப்படியோ—என்னென்ன வகையிலோ உருண்டோடி விட்டன. இன்று மீண்டும் என் கடந்த கால வாழ்வைப் பற்றிச் சிந்தித்துத் தீட்டத் தொடங்கிவிட்டேன். ஆயினும் அதற்கு அடிப்படையாகிய எண்ண அலைகள் எல்லையற்று விரிகின்றன. அவற்றின் இடையில் சிக்கி—தள்ளாண்டு—அலைந்து இதோ என் வாழ்வைத் திரும்பி நோக்கி எழுதத் தொடங்குகிறேன்.

வாழ்க்கை முழுக்க முழுக்கச் சுவையுள்ளது அன்று—அல்லது முற்றும் துன்பத் தொடக்குள்ளதுமன்று. இரண்டும் கலந்ததே வாழ்க்கை. அவரவர் மன அமைதியின் வழியே இன்பதுன்ப எல்லை பெருகவும் சிறுகவும் கூடும். சிலர் இல்லாததையெல்லாம் எண்ணி, எல்லாவற்றையும் ஏதோ இடர்ப்பாடு கலந்ததாகக்கருதி வருந்தி வருந்தி வாழ்நாளைக் கழிப்பர்; சிலர் வள்ளுவர் கூறியாங்கு 'இடுக்கண் வருங்கால் நருக' எனச் சிரித்து, துன்பத்தை ஏற்று அமைதியுறுவர். இன்னும் சிலர் 'எது வரினும் வருக அலது எது போயினும் போக' என்று எதற்கும் கவலையுருது 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' எனும் வகையில் தம்மை மறந்து வாழ்வர். ஆனால் இத்தகையவர் வீழ்ச்சியுற்றாலோ எழுதல், என்றும் இயலாது. அவர்கள் அனைவரும் கடந்த

கால வாழ்வை எண்ணிப் பார்ப்பார்களாயின் பற்பல உண்மைகள் அவர்கட்குத் தோன்றும் போகாது. அந்த உண்மைகளின் ஊடேதான் அவர்தம் உள்ளம் அமையும். அவ்வாறு அவர்கள் எண்ணும் எண்ணம் அவர் வாழ்வை மட்டுமன்றிச் சமுதாய வாழ்வையே செம்மைப் பாதையில் ஈர்த்துச் செல்லும். ஆயினும் அவ்வாறு எண்ணுகின்றவர் சிலரே! எண்ணினும் எழுத்தில் வடிக்கின்றவர் அவரினும் மிகச் சிலரே!

வாழ்க்கை வெறும் புறத்தோற்றத்தால் மட்டும் முடிவு செய்யப்பெறுவதன்று. அகத்தொடு பொருந்தியதே வாழ்வின் அடித்தளம். அதை உணர்ந்து கொள்ளாதவரே பிறர் புறவாழ்வைக் கண்டு பலப்பல வகையில் சிந்திப்பர்—பேசுவர். எனினும் ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் உள்ளே பொதிந்து கிடக்கும் எண்ணற்ற உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ள இயலாது. நானே என்னுடை வாழ்வில் என் அனுபவத்தில் பெற்ற பல உண்மைகளை மறந்துவிட்டேன். தீயவற்றை மறக்க வேண்டியது முறை—ஆனால் நல்லனவும் அல்லவா மறந்து போகின்றன. வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்ற உணர்வு தூண்டத்தூண்ட சிற்சில சம்பவங்களும் அவற்றால் பிணைந்த பயன்களும் அவற்றால் நான் கண்டுகொண்ட உண்மைகளும் புலனாகின்றன. அவற்றுள் ஒருசிலவற்றையே நான் இங்கே தொகுத்துள்ளேன்.

உதகையின் உச்சியில் இருந்துகொண்டு நான் எழுதி முடித்த எனது 'இளமையின் நினைவுகள்' வெளிவந்து பத்து ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. அதைப் பயின்ற அன்பர் பலர் அந்த அடிப்படையிலேயே தொடர்ந்து வாழ்வின் பிற பகுதிகளைப் பற்றியும் வடித்துத்தர வேண்டும் என்று விரும்பினர். அந்தத் தொகுதியிலும் நான் என் இளமை வாழ்வு முற்றிலும் காட்டினேன் என்று கொள்ள இயலாது. ஏதோ ஒருசில பகுதிகளைத்தான் தொட்டுக் காட்டினேன். அடுத்து எழுதும் இப்பகுதியிலும் அப்படியே ஒருசில நிகழ்ச்சிகளைத் தான் காட்டமுடிகின்றது. முன்னைய பகுதியில் நான் அறிவு

வரப்பெற்ற ஐந்தாம் ஆண்டுதொடங்கி, பள்ளியிறுதி வகுப்பில் பயின்ற நாள்வரையில் சில நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துள்ளேன். இப் பகுதியில் என் வாழ்வில் எதுவரை எழுதுவேன் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை. தொடங்கிய பணி எதுவரை என்னை ஈர்த்துச்செல்லும் என்பது எனக்கே புரியாத புதிராக உள்ளது. எனினும் எழுதத் தொடங்கி விட்டேன்.

முன்பகுதியில் குறித்தபடியே, என் வாழ்நாள் பூமேற் செல்லும் பொன்னாளாகக் கழியவில்லை. பார்க்கின்றவர்களுக்கு ஏதோ என் வாழ்வு பகட்டாகத் தோன்றினும், என் வாழ்வுப் பாதையில் கரடுமுரடான நெறிகளே அதிகம். என்னிடம் நெருங்கிப் பழகும் நண்பர்களும் அன்பர்களுமே அதை ஓரளவு அறிவர். எனது அன்னையால் வளர்க்கப்பெற்ற நான், அவர்கள் பழக்கியபடியே யாரையும் எதையும் அண்டி வேண்டாத நிலையில் வளர்ந்துவிட்டவன். சுந்தரர் பாடிய,

தீருவும் மெய்ப்பிராரூடும் செல்வமும் எனக்குள்
சீருடைக் கழல்களென் றுன்னி
ஒருவரை மதியாது உருமைகள் செய்தும்
ஊடியும் உறைப்பனாய்த் தீர்வேன்'

என்ற வடதிருமுல்லைவாயில் தேவாரமே எனக்கு உறுதுணையாக நிற்பது. ஆம்! அதைப் பாடி, அச் சுந்தரரைப் போன்றே நான் கடந்த இன்னல்கள் பல. மற்றவர் தம் குறையை மறைத்து, எதிரில் முகத்துதிபாடி, அவர்தம் உதவியைப் பெறும் 'மனித'நிலை நான் அறியாதது. உள்ளதை உள்ளபடியே விளக்கிச் சொல்வதால் எத்தனையோ 'பெரிய மனிதர்'களது பகையைச் சம்பாதித்துக் கொண்டவன் நான். எனினும் உறுதியும் ஒருவனான இறையருளும் பொருந்திய காரணத்தால் ஏதோ என்னால் சில நினைத்த காரியங்களைச் செய்ய முடிகின்றது. அவ்வாறு செய்து முடிந்தபின் திரும்பிப் பார்த்து 'எப்படி முடிந்தது?' என்றுதான் நான் எண்ணுவது வழக்கம். அவ்வப்போது நான் பெற்ற நல்லுணர்வுகள் பலப் பல.

இன்று நான் ஐம்பத்தைந்தை முடிக்கும் நிலையில் நிற்கின்றேன். பள்ளிப் படிப்பைப் பதினேழாம் ஆண்டில் முடித்த நான் கடந்த முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளை எண்ணுகிறேன். இன்று இங்கே ஏர்க்காட்டின் உச்சியில் உட்கார்ந்து கொண்டு கடந்தகால வாழ்வை எண்ணும்போது எத்தனையோ உணர்வுகள் அரும்புகின்றன. ஏர்க்காட்டின் உச்சியை அடையப் பத்தொன்பது குறுவளைவுகளைக் (Hair pin bends) கடக்க வேண்டியுள்ளது. கணக்கில் 20 வளைவுகள் உள்ளன; எனினும் ஒன்று வெறும் திருப்பமே. என் வாழ்நாளில் இரண்டு பத்தொன்பது ஆண்டுகளாகிய வளைவுகளை எண்ணும்போது ஒருபுறம் நடுக்கமும் ஒருபுறம் நல்லுணர்வும் அரும்புகின்றன. இந்த முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளில் என் வாழ்வில் குறுக்கிட்டவர் எண்ணற்றவர்—முன் வந்தவர் பலர். பின் நின்றவர் பலர்—தாக்கியவர் பலர்—தாங்கியவர் சிலர். இழந்தவர் பலர்—ஏற்றவர் பலர். மறைந்தார் சிலர்—பிறந்தார் சிலர், இவ்வாறு மக்களினத்தும் பிறர் உயிர்களிடத்தும் நானும் ஒருவனாக—ஒன்றாகக் கழித்த நாட்களை எண்ண வியப்பு மேலிகிறது. வாழ்வின் பிற்பகுதியில் நிற்கும் நான், இது வரையில் நான் பிறந்த உலகுக்கோ வாழ்ந்த சமுதாயத்துக்கோ என்ன செய்தேன் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது 'ஒன்று மில்லையே' என வருந்த வேண்டியுள்ளது. இப்படி ஒன்றுக்கும் உதவாது வெற்றுடம்பினனாய் வாழ்ந்து கழிவது வருந்தத் தக்கதுதான். 'இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்' என்று தமிழ்விடுதாது காட்டுவது போன்று தமிழ் எனக்குச் சோறுபோட்டு வழிகாட்டியதன்றி, நான் தமிழுக்கு என்ன செய்தேன்? அப்படியே எனக்கு எண்ணற்ற அறிவுரைகளை வழங்கிய சமுதாயத்துக்கும் உலகுக்கும் நான் செய்த கைமாறு யாது? ஆம்! இந்த எண்ண அலைகளுக்கிடையில் கடந்து சென்ற வாழ்நாள் பற்றி வரையத் தொடங்கிவிட்டேன்.

2. திருமணமா ? வெறுமணமா ?

நான் என் அன்ணையின் ஆதரவிலும் அரவணைப்பிலும் வாழ்ந்துவந்தவன். இளம் வயதிலேயே தந்தையை இழந்து, தாயும் பாட்டியும் பாதுகாக்க வளர்ந்தவன் நான். அன்ணையோடு பிறந்த பெரிய அன்ணையும் பெரியப்பாவும் பக்கத்து வீட்டிலேயே வாழ்ந்துவந்தாலும் அவர்கள் எங்களோடு நெருங்கிப் பழகாமலேயேதான் இருந்தார்கள். இருவீட்டிற்கும் இடையாயிருந்து மூடிவைக்கப் பெற்றிருந்த கதவு திறக்கப்பெற்றாலும், உள்ளக் கதவுகள் திறக்கப்பெறவில்லை என்றே அந்த நாளிலேயே நான் ஓரளவு அறிந்துகொண்டேன். அவர்தம் 'சொத்து' அனைத்தும் எனது பாட்டனார் வழியே பெரியம்மாவுக்குச் சேர்ந்தது என்றாலும், எனது பெரிய தந்தையாரும் சிறிது தம் பேருக்கும் வாங்கிவைத்திருந்தார். உள்ள பயிரிடும் நிலத்தையும் குத்தகைக்கு விட்டிருந்ததால் அவர் ஓய்வாகவே வீட்டில் இருந்தார். அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் கிடையா. எனவே பெரியம்மா என்னிடம் பரிவு காட்டினார்கள். ஆனால் பெரிய தந்தையார் அவருடைய அண்ணலாருக்குப் பிறந்திருந்த ஒரு மகனை அழைத்துவந்து எல்லாச் சொத்துக்கும் உரிமையாக்க விரும்பினார். இதுபற்றி இரண்டொருமுறை அவர்கள் பேசிக்கொண்டது என் காதில் விழுந்தாலும் எனக்கு அது பற்றி எண்ணத் தோன்றவில்லை. ஆயினும் 'இவர்கள் பொருள் நமக்கு எதற்கு?' என்று மட்டும் பிஞ்சு உள்ளத்தில் கேள்வி எழுந்தது. என் அன்ணையார் ஆதரவு நிரம்ப இருந்த காரணத்தால் நான் எது பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. ஆயினும் இறுதியில் எப்படியோ அவர்கள் 'சொத்து' அனைத்தும் எனக்கே உரிமையாகும் நிலை உண்டாயிற்று. எனது பெரிய அன்ணையார் மீனாட்சி அம்மாள் அவர்தம் இறுதி நாளில் அவருடைய பொருள் அனைத்தையும் எனக்கும் என் மனைவி சந்திராமணிக்கும் உரிமையாக்கிச் சென்றார்கள். அவர்தம் அன்பினையும் பிரிவினையும்

எண்ணி எண்ணி ஏங்கிய என் நெஞ்சம், தற்போது அவர்கள் பெயரால் 'மீனாட்சி கவின்கலைக் கல்லூரி' என்ற ஒன்றைத் தொடங்க ஏற்பாடு செய்துள்ளது. இதில் இன்றும் வீணை, நடனம், வாய்ப்பாட்டு முதலிய வகுப்புகள் (வள்ளியம்மாள் பள்ளியின் சார்பில்) நடைபெறுகின்றன.

செங்கற்பட்டில் என்னுடை பள்ளிப் படிப்பு முடிந்தது. அப்போது எனக்கு வயது பதினேழுதான். எனது பள்ளிப் படிப்பின் முடிவில், என் இளமைமுதல் அதுவரை உற்ற துணையாக இருந்து வந்த என் பாட்டியார் காமாட்சி அம்மையார் அவர்கள் மறைந்தமை எனக்குப் பேரிடியாக அமைந்தது. நான் பள்ளி இறுதித் தேர்வை முடித்துவிட்டு, ஊருக்குச் சென்று அன்ணையாருடன் சிலநாட்கள் தங்கி இருந்தேன். அடுத்து இரண்டொரு நாட்களில் செங்கற்பட்டிற்குச் சென்று எல்லாச் சாமான்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பாட்டியையும் அழைத்துவர ஏற்பாடு. ஆனால் அதற்குள் செங்கற்பட்டில் பாட்டியார் நலிவுற்றிருப்பதாக ஆள்வந்தது. ஓடினேன்—அவர்கள் உணர்விழக்காநிலையில் இருந்தாலும் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அன்ணையும் நானும் அவர்களை ஊருக்கு அழைத்துவந்தோம். எனினும் இரண்டொருநாளில்—சித்திரை அமாவாசை நாளில் அவர்கள் எங்களை விட்டுப் பிரிந்தார்கள். எனது அன்ணையாருக்கும் பிறகு எனக்கும் உறுதுணையாக இருந்து எங்கள் குடிமுழுதும் ஓம்பிய தெய்வமாக விளங்கிய பாட்டியார் மறைவு என்னாலும் என் அன்ணையாலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாததாகிவிட்டது. என் பாட்டியாருக்கென (அம்மாவுக்கு அத்தை) தனிக் குடும்பமோ மக்களோ வாழ்வில் இல்லையாதலால் எனக்காகவே வாழ்ந்து, என் பள்ளிப் படிப்பு (பிறகு முறையாகப் பயிலவில்லை) முடியும் வரையில் தம் வாழ்வைத் தியாகம் செய்த அந்தத் தியாகச்சுடரின் மறைவு என்றும் மறக்க முடியாததாகும்.

செங்கற்பட்டில் பள்ளி இறுதிவகுப்பு எழுதியதும் அங்கிருந்த வாடகை வீட்டைக் காண்பெய்ய ஏற்பாடு செய்து

விட்டார்கள் என் அன்ணையார். ஆம்! தேறினால் அங்கே மேலே பயில வாய்ப்பு இல்லை. தேருவிட்டாலோ மறுபடி படிக்கக் கூடாது. இது என் அன்ணையின் ஆணை. 'நான் எந்த ஆண்டு தேர்வில் தேறவில்லையோ அந்த ஆண்டில் வீட்டில் நின்றுவிடுகிறேன்' என்று வாக்களித்திருந்தேன். எனவே அன்ணையார் தன் அன்புளங் காரணமாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் நான் வெற்றிபெறக்கூடாது என்றே ஆண்டவனை வணங்குவார்கள். அவர்களுடைய ஆசை எல்லாம் நான் வீட்டிலேயே அவர்களோடு இருக்கவேண்டும் என்பதுதான். எனினும் பள்ளி இறுதிவகுப்பில் தேறினும் தேருவிடினும் அதுவே எனது கடைசி படிப்பு என்ற முடிவில் செங்கற்பட்டு வீட்டைக் காலிசெய்துவிட்டோம்.

படிப்பு முடிந்து பதினேழுவயதான நிலையில் நான் என்ன செய்வது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். எனது பாட்டியும் மறைந்துவிட்டமையின் நானும் அன்ணையும் மட்டுமே வீட்டில் தனிமையில் சிலநாட்கள் வாழ்ந்திருந்தோம். ஏதோ ஓரளவு 'சொத்து' உடையவர்கள் என்ற காரணத்தால், எனக்குப் பெண்கொடுக்க நினைத்தார்கள் சிலர். ஒருவர் அதில் தீவிரமாக முயன்றார். பாவம் அவர் பெண்ணின் இளமை நிலையையும்—அதேவேளையில் அவர் தமதுள்ள நெகிழ்வையும் உணராமல் எனக்கு அவர் பெண்ணைக் கொடுக்கத் திட்டமிட்டார். நானும் அப்பெண்ணை அடிக்கடி காணநேர்ந்தமையின் ஓரளவு அவர் திட்டத்துக்கு ஆதரவானேன். எங்கள் எதிர்வீட்டிற்கு இரண்டு வீடு தள்ளி ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தவரும் இந்தப் பணியில் ஆர்வங் காட்டினார். என்னை அவர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வந்து அழைத்துப்போவார். எனது அன்ணையார்மட்டும் அவ்வாறு அடிக்கடி ஒருவர் வீட்டிற்குப்போதல் தவறு எனக் கண்டிப்பார். ஆயினும் ஏனோ—இளமையில் அறியா நிலையில் தானோ—நான் அவர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்றேன். அவர் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி அடிக்கடி என்னிடம் பேசுவார். இரண்டொருமுறை என்னை அங்கேயே அழைத்துச் செல்வார்-- இரண்டொருமுறை அவர் வீட்டிற்கே பெண்ணை

அழைத்துவருவார். எப்படியோ எங்கள் வீட்டில் யாருக்கும் விருப்பமில்லாத நிலையிலும்—அந்தப் பெண் உள்ளம் வேறிடம் சென்றிருந்த போதிலும்—அவள் பெற்றோரும் எதிர்வீட்டுக் காரும் எங்கள் இருவருக்கும் முடிச்சுப்போடத் திட்டமிட்டு வெற்றியும் பெற்றுவிட்டனர். எனது பெரியப் பாவும் பெரிய அன்னையும் எப்போதும் போல 'அது உங்கள் விஷயம்' என்று சொல்லிவிட்டனர். அன்னையார் செய்வ தறியாது திகைத்தனர். அவள் தந்தையார் அடிக்கடி அம்மாவிடம்வந்து 'ஏதேதோ பேசிய காரணத்தால் இறுதியில் எனது பாட்டி இறந்த மறுதிங்களிலேயே எனது மணம் நிறைவேற்றி. ஆயினும் மணம் முடிந்த உடனேயே அவர்கள் உள்ளம் பொருள்மேல் நாட்டமுற்றிருப்பதைக் காட்டிவிட்டது. அதன் விளைவாக மணம் பெயருக்கு அமைந்ததேயன்றி, வாழ்வுக்கு என அமையவில்லை. இன்றும் அதேகொடுமை நீடிப்பதை நினைக்க நெஞ்சம் நடுங்குகின்றது. ஆயினும் ஒன்றும் செய்யமுடியாத நிலையில் காலம் கடந்துகொண்டே செல்லுகின்றது. மணம் செய்து கொண்டாலும், நான் மணம்புரிந்து கொள்ளாத ஒருவர் வாழ்வினையே வாழவேண்டி வந்தது. அந்த இளமை உள்ளத்தில் அவ்வளவாக அது உறுத்தவில்லையாயினும் காலம் செல்லச்செல்ல அந்த வாழ்வின் கொடுமை நன்கு புலனாயிற்று. ஊரில் பலர் 'மணம் செய்தும் சந்நியாசி' என்று என்னைக் கேலிசெய்யவும் தொடங்கிவிட்டனர். ஆம்! அதே வேளையில் என்னைக் காப்பாற்ற ஒரு சந்நியாசிதான் எங்கள் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

என்னை மேலே படிக்க வேண்டாம் என ஆணையிட்ட அன்னையார் அதில் உறுதியாக இருந்தமையால் என்னை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. நான் பள்ளி இறுதி அரசாங்கத் தேர்வில் பொதுக்கணக்கில் 100க்கு 100ம் சிறப்புக் கணக்கில் 100க்கு 92ம் எடுத்திருந்தமையின், ஆசிரியர்கள் என்னை மேலே படித்து, பொறியாளராக வருமாறு பணிந்தனர். ஒரு சிலர் என் அன்னையிடம் வந்தும் கூறினர். எனினும் அவர்கள் மேலே படிக்க வேண்டிய

தில்லை என்று திட்டமாகக் கூறிவிட்டனர். நான் அவ்வாறு படிப்பதாயின் பண உதவி தரமுடியாது என்றும் சொல்லி விட்டனர். எனவே அந்த வயதில் வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடப்பதென்பது என்னால் முடியவில்லை. அதே வேளையில் என் மணம் பற்றிய ஊரார் ஏச்சும் பேச்சும் எனக்கு வேதனை தந்தன. அன்னையாரும் அந்த வேதனையைப் பெற்றார் என்றாலும், நான் அவரைவிட்டுப் பிரியக்கூடாது என்ற கொள்கையில் உறுதியாக இருந்தனர். அப்போதுதான் சிதம்பரத்திலிருந்து 'பிரகாசானந்தா' என்ற துறவி எங்கள் ஊருக்குவந்து சேர்ந்தார்.

அவர் ஊரில் வந்து சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அப்போது பலர் அவரிடம் நெருங்கிப் பழகினார்கள். முதியரும் இளையரும் அவருடன் பழகினர். நான் ஏனோ சற்றே விலகியே இருந்தேன். அவர் உண்மையில் துறவியாக இருந்ததோடு நன்கு பயின்றவராகவும் இருந்தார். அவரை ஊரில் ஒவ்வொருவரும் ஒருநாளைக்கு ஒருவேளை தத்தம் வீட்டில் உணவருந்த அழைத்தனர். அப்படியே என் அன்னையும் அவரை என் வீட்டில் உணவுக்கு அழைத்திருந்தனர். அவர் வீட்டில் கால்வைத்த வேளையே என் வாழ்வுப் பாதையின் திருப்பு மைய வேளையாக அமைந்தது என்பதை அப்போது நான் அறியேன்.

என்னிடம் நேராகப் பேசாவிடினும், அவர் மற்றவர்களிடமிருந்து என்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தார். நான் 'பத்தாம் வகுப்பில்' தேர்ச்சிபெற்று, மேலே படிக்க விரும்பினாலும் வாய்ப்பின்றி இருப்பதை அறிந்தார். எனவே அவர் வீட்டிற்கு உணவுகொள்ளவந்த காலை, என் அன்னையாரோடு என்னைப் பற்றிப் பேசினார். என்னிடமும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து என் உள்ள நிலையினையும் புரிந்துகொண்டார். அவருக்கு, நான் பிற்காலத்து உயர்ந்து வாழ்வேன் என்று புலனாயிற்று என்றார். எனவே எனது மேல் படிப்புக்கு என் அன்னையாரிடம் அவரே வாதாடினர் மேலும் வீட்டில் இருந்துகொண்டே—அன்னையார் விருப்

பிணை நிறைவேற்றிக்கொண்டே—படிக்க வாய்ப்பு உண்டு என்றார். சிதம்பரத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கல்லூரியில் தேர்வு எழுதலாம் என்றும், அதற்கு வீட்டில் இருந்து கொண்டே படிக்கலாம் என்றும் சொன்னார். தமிழ் வித்துவான் பட்டம் பெற மேலே படிக்க வாய்ப்பு உண்டு என்றார். அதற்கு முதலாக நுழைவுத் தேர்வுக்கு உரிய நூல் பெற்று அப்போதே படிக்கத் தொடங்கலாம் என்றார். ‘மீனாட்சி காலேஜ்’ என்று இருந்தது பிறகு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகமாக மாறியுள்ளதென்றும் அதற்கு எழுதினால் எல்லாத் தகவல்களும் அனுப்புவார்களென்றும் அவர் சொன்னார். தேவையானால், சிதம்பரத்தில் தங்க வேண்டுமானால், தாம் நிலையாக உள்ள மௌன சுவாமிகள் மடத்தில் தங்கலாம் என்றும் வழி காட்டினார். எதற்கும் இசையாத என் அன்னை யார், நான் வீட்டிலேயே இருந்து படிக்க வாய்ப்பு உண்டு என்று சொன்ன காரணத்தால், அந்த வித்துவான் நுழைவுத் தேர்வு எழுத இசைவு தந்தார்கள். நானும் உரிய நூல்களைப் பெற்றுப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

என்னுடை தமிழ்ப் படிப்பு தொடங்கிவிட்டது. ஆட் கொள்ள வந்த வள்ளலாம் ‘பிரகாச ஆனந்தர்’ என்னைத் திசைமாறச் செய்தார், ஆம்! அந்த மாற்றமே இன்று என்னை ஓரளவு தமிழ் அறிந்தவனாக உலகுக்குக் காட்டுகிறது. அன்னைத் தமிழுக்கு நான் ஆக்கப்பணி செய்கிறேனோ இல்லையோ, அத்தமிழ் என் ஆக்க வாழ்வைச் சிறக்கச் செய்கிறது. எனது முந்திய பாதை வழியே சென்றிருந்திருப்பேனாயின் ஒருவேளை நான் தற்போது எங்கேனும் பொறியாளனாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்திருப்பேன். அத்துறையில் உயர் வெய்தியிருப்பேனோ—அன்றி தாழ்நிலையில் இருந்திருப்பேனோ? ஆனால் என் அன்னைத் தமிழ் உலகுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தது. பிரகாசானந்த அடிகள், அன்னையின் மனம் நோகாவண்ணம், வீட்டிலேயே இருந்து படிக்கலாம் என்று கூறினார். ஆயினும், நுழைவுத் தேர்

வுக்குப் பிறகு, நான் கல்லூரியில் சேர்ந்தே படிக்கவேண்டும் என்ற நிலை உண்டாயிற்று.

நூல்களைப் பெற்று உரிய விண்ணப்பங்களையும் அனுப்பிய பிறகுதான் நூல்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். பள்ளியில் பயிலும்போது கணக்கில் சிறந்தவனாக இருந்தேனேயன்றி, தமிழில் சாதாரண மாணவனாகவே இருந்தேன். எனவே தமிழை நன்கு தெளியக் கற்கமுடியவில்லை. என்றாலும் சில காலம் எங்கள் ஊரிலேயே தங்கிய அடிகள் சில பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். தேர்வுக்கு முன் சில நாட்கள் சிதம்பரம் சென்றால் அங்கே மடத்தில் தங்கிப் பயிலலாம் என்றார்கள். எப்படியோ அவர்வாய்மொழிகேட்டும் அவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றியும் அந்த நுழைவுத் தேர்வில் சிறக்க எழுதி வெற்றி பெற்றுவிட்டேன். எனவே அடுத்த ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து பயில வேண்டும். அன்னை அதற்கு முதலில் இணங்கவில்லை என்றாலும் முடிவில் இசைவு தந்து வற்றாத கண்ணீருடன் அன்னை வழியனுப்பினார்கள். நானும் சிதம்பரம் சென்று தமிழ் மாணவனாக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கால்வைத்துப் பயிலத் தொடங்கினேன்.

3. அண்ணாமலை நகரில்

இதுவரை அன்னை, பாட்டி இவர்தம் பாதுகாப்பில் வாழ்ந்த எனக்குப் புற உலகமே 'என்னது?—எப்படிப்பட்டது?' என்பது தெரியாது. எனவே நான் தனியாகப் படிக்கச் செல்லுகிறேன் என்றபோது எனக்கு அச்சமே உண்டாயிற்று. அன்னையாரும் அதனாலேயே அவலமுற்றுக் கண்ணீர் உகுத்தனர். ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் தாண்டி வாழும் மக்கள் இன்று இருப்பினும், இன்றும் பெற்ற பிள்ளைகளை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாத பெற்றோரும் உள்ளனரன்றே! அதிலும் வேறுயாரும்ன்றுத் தனியாக அன்னையார் வீட்டில் இருக்க, அவர்தம் ஒரேமகன் எங்கோ படிக்கப்போகிறான் என்றால் உளம் வருந்தாது என் செய்யும்? எனது பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் அம்மாவுக்கு ஆறுதல்கூற, ஒருவாறு மனம்தேறி என்னை அனுப்பி வைத்தார்கள். மாமியார் வீட்டு மக்கள் என்னைப் 'புற' மெனவே கருதிய நிலை, எனக்குப் படிப்பில் ஊக்க, உண்டி, குடும்பவாழ்வு என்ற உணர்வையே அரும்பச் செய்யாது, படிப்பில் கவனம் செலுத்த வழிகாட்டியாக அமைந்தது. எனவே அவர்கட்கு நான் என்றென்றும் நன்றி உடையவனாவேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வித்துவான் முதல் நிலை வகுப்பில் (Preliminary) சேர்த்துக் கொள்ளப்பெற்றேன். எனினும் நான் முதலாண்டு முழுவதும் சிதம்பரம் மெளனசுவாமிகள் மடத்திலேயே தங்கியிருந்தேன். கல்லூரிக்குச் செல்லும் வழியில் இருந்த 'துரைசாமிப்பிள்ளை கிளப்' பில் தான் நானும் பல மாணவரும் உணவுகொண்டோம். அந்த நாளில் மாதம் ஒன்றுக்கு உணவுக்கு-இருவேளைக்குப் பத்து ரூபாய்—மாணவர்களாகிய எங்களுக்கு எட்டு ரூபாய். காலை ஒன்பதுக்கெல்லாம் நல்ல உணவு பரிமாறப்பெறும். நாங்கள் சாப்பிட்டு 9-15 அல்லது 9-20க்குப் புறப்பட்டு உரிய வேளையில் கல்லூரிக்குச் சென்றுவிடுவோம். பகலுக்கு அங்கிருந்தே இடியப்பம் அல்லது இட்லி மூன்று (அரையனா

—இக்கால மூன்று பைசா) பொட்டலமாக எடுத்துக் கொள்வோம். மாணியில் திரும்பும்போதும் ஏதேனும் ஒரு அணுவக் குச் சாப்பிட்டால் வயிறு நிரம்பிவிடும். இவ்வாறு பத்து அல்லது பன்னிரண்டு ரூபாய் அளவில் ஒவ்வொரு திங்களும் இனிமையாகக் கழியும்.

பல்கலைக்கழகத்திலும் நல்ல விடுதியுண்டு. இலவச அறையில் தங்கிக்கொண்டால் இதே செலவில் நன்கு இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. எனினும் நான் மடத்தில் உள்ள அடிகளாரின் மேற்பார்வையிலேயே இருக்க விரும்பியதாலும் நாள்தோறும் தில்லைப் பெருமானைக் கண்டு மகிழ் விரும்பியதாலும் நடையையும் பொருட்படுத்தாது சிதம்பரத்திலேயே தங்கினேன். அப்போது மடத்து அடிகளாரின் இளவல் திரு. முருகேச முதலியார் என்பவர் வித்துவான் இறுதி வகுப்பில் பயின்றகொண்டிருந்தார். அவருடன் சென்றுவர வசதியாக இருந்தது; மேலும் அவர் எனக்கு வேண்டிய பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பார். நூல்களில் சிலவும் மடத்து அடிகளார் தம் நூல் நிகையத்தில் இருந்து தந்து உதவினார்கள். மடத்து அடிகளாகிய அருட்டிரு சபாபதி சுவாமிகளும், அவருக்கு அண்ணலாரும் மடத்து நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு வந்தவருமான திரு. கோவிந்த சாமி அவர்களும் என் நலத்தில் அக்கறைகாட்டி ஆதரித்தனர். எனது வளர்ச்சியில் அவர்களுக்கெல்லாம் பங்கு உண்டு. அவர்கள் எங்கிருப்பினும் என்னால் அவர்கள் வணங்குதற் குரியர்.

அந்த மௌனசுவாமிகள் மடம் நன்கு பயின்ற துறவிகள் வாழும் மடமாக விளங்கிற்று. அடிக்கடி பல துறவியர் வந்து தங்கிச் சென்றனர். அங்கேயே 'வெள்ளை வேட்டிச் சாமி' என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் தமிழ் இலக்கண இலக்கியத்தில் சிறந்த புலமைபெற்று விளங்கினார். நாள்தோறும் மாணவேளைகளில் என்னை உட்காரவைத்து, நான் படித்த பாடங்களைப் பற்றிக் கேட்பார். குத்துவிளக்கே முன்னே எரியும். அதில் சிலவற்றை படிக்கச் சொல்லுவார்.

அவர் பல விளக்கங்கள் தருவார். அவற்றுள் அவர்தம் ஆழ்ந்த இலக்கண இலக்கியப் புலமை நன்கு விளங்கும். அவருக்கு வயது எண்பதுக்கு மேல் இருக்கும். எனினும் விடியற்காலை நான்கு மணி அளவில் எழுந்திருந்து நான்கு கல் தூரம் நடந்து, காலை ஆறு மணிக்குள் தம் காலைக்கடன் களையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு பூசையில் கருத்திருந்துவார். என்னிடம் அவர் காட்டிய பரிவும் பாசமும் மறக்கற் பாலன அல்ல. அவரிடம் நான் கற்றன பல. அவரைப் போன்றே வேறு கற்ற சில துறவியரும் மடத்துக்கு வரும் போதெல்லாம் எனக்கு ஊக்கம் அளிப்பர். ஆகவே நான் மடத்தில் ஒருவனாக அங்குள்ளார் அன்புக்குப் பாத்திரனான ஏழை மாணவனாக வாழ்ந்து முதலாண்டுக் கல்வியைக் கற்று வந்தேன்.

அப்போது பல்கலைக்கழகத்தே தமிழ் பயிலுவோருக்கு உபகாரச் சம்பளம் தந்துவந்தனர்; முதலாண்டுக்கு 12 (அ) 13 ரூபாய் என நினைக்கிறேன். தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்ற உள்ளத்தாலும் தனித்தமிழ் பயிலுவோர் அக்காலத்தில் அருகிநின்றமையாலும் அண்ணாமலை அரசர் தம் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்திருந்தனர். முதல்தேதி ஆனால் ஆசிரியர்கள் சம்பளம் வாங்குவது போன்று நாங்களும் இந்த உதவித்தொகையைப் பெறுவோம். மடத்தில் தங்கியகாலத்தில் இந்த உதவித்தொகை பன்னிரண்டில் மாதச்செலவுபோக மிகுதியாவதை என்ன செய்வதென்று எண்ணிய நாட்களும் உள.

என்னைச் சிதம்பரத்துக்கு அனுப்பிய அன்ணையாருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை; மனம் மகனிடத்திலேயே சென்று கொண்டிருந்தது போலும். நான் வந்து ஒருதிங்கள் கழிந்திருக்கலாம். நான் கல்லூரிக்குச் சென்று ஒருநாள் மாலை மடத்துக்குத் திரும்பிய காலத்தில் வாயிலில் இருந்த அடிகள் என் அன்னை வந்திருப்பதாகவும் அடுத்த மறுகட்டில் பின்புறத்தில் தங்கி இருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். நான் உடனே ஓடினேன். அவர்கள் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு

கதறினார்கள். அன்றுதான் நான் முதல்முதலாகப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெற்று வந்தேன்—நான் சம்பாதித்ததாக எண்ணியநிலையில் வந்தது அது. அதை அண்ணையார் கையில் வைத்து வணங்கி எழுந்தேன். அண்ணையார் கண்கள் குளமாயின. முதல் முதல் பிள்ளை சம்பாதித்ததைத் தன்கையில் பெற்றதை அத்தாய் உள்ளம் எண்ணிற்று போலும். மறுமுறை கட்டி அணைத்தார்கள். அந்தத் தொகையை அப்படியே ஆண்டவனுக்கு உரிமையாக்கி விட்டார்கள். பிறகு அவர்கள் சிதம்பரத்திலேயே சிலநாட்கள் தங்கி இருந்து ஊர் திரும்பினார்கள்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் பயின்ற போது பல நல்லாசிரியர்கள்—சிறப்பாகத் தமிழ் பேராசிரியர்கள்—ஆக்கப்பணி புரிந்திருந்தனர். ஒவ்வொரு துறையிலும் வல்லவர் தலைமைதாங்கி நடத்தினர். நான் தமிழ் மாணவனாக இருந்தமையின் ஒருசிலரைத் தவிர்த்து மற்றவர்களோடு அதிகமாக நெருங்கிப் பழகவில்லை. ஆயினும் தமிழ்ப்பேராசிரியர் அனைவருடனும் நன்கு கலந்து பழகினேன். அவர்களும் எனக்கு வேண்டிய வகைகளில் எல்லாவகையான உதவிகளையும் செய்தார்கள். இரண்டாண்டுகள் அண்ணாமலையில் நான் பயின்றபோது நான் பெற்ற அனுபவங்கள் பல!

நான் பயிலத்தொடங்கிய முதலாண்டில் விபுலானந்த அடிகளார் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்தார். அவருக்குப் பின் இருந்த ஒவ்வொரு பேராசிரியரும் சிறந்த கல்வி அறிவும் தெளிந்த சிந்தையும் செம்மை ஒழுக்கமும் பெற்றவர்களாகவே திகழ்ந்தனர். திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் திருக்குறளிலும் கம்பனிலும் எங்களை மூழ்க வைத்தனர். நான் எப்போதும் போன்று ஒதுங்கி இருந்தபோதிலும், அவர் கேட்ட இரண்டொரு கேள்விக்கு நான் அளித்தவிடைகள் அவருக்கு என்னை உரியவனாக்கின. சிறப்பாக ஒன்று மட்டும் நினைவில் உள்ளது. 'இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை' என்ற குறளுக்கு உள்ள உரைகளை விளக்கி,

அவற்றுள் சிறந்தது எது என்பதைக் காரணத்தோடு விளக்குமாறு கேட்டிருந்தார். அதற்கு நான் எழுதிய பதிலைக்கண்டு, அவர் என்னை அவர் அறைக்கு வரவழைத்து நன்கு விசாரித்து, அவ்விடை பற்றியும் விளக்கினார். பின் அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய வாய்ப்புகள் பல. இரண்டாம் ஆண்டு நான் தமிழ்மன்றச் செயலாளனாக இருந்தபோது, 'காக்கா பிடித்தல் கற்றறிந்தோர்க் காகாது' என்ற பொருளைக்கொண்டு நடத்திய சொற்போர்ப் போட்டியில் அவரே அதை முன் மொழிபவராக இருந்தார். என் கல்வியின் வளர்ச்சியில் அக்கரை காட்டி விளக்கினார். அவரோடு பழகிய அன்பு இறுதிக் காலம் வரையில் நீங்காது நிலைத்து நின்றதோடு, அவருடன் நெருங்கி பழகிய ஒருவனாக மற்றவர் நினைத்து மதிக்கும் வகையிலும் உரியவ னாகிற்று. அவர் சென்னை வந்த பிறகு, நான் காஞ்சிக்கு அழைத்தபோதெல்லாம் தட்டாமல் வருவார். எனது அன்னையார் மறைந்த நாளன்று அவர் என் கிராமத்துக்கு வந்து 'தாயும் சேயும்' என்ற தலைப்பில் பேசி ஆறுதல் கூறித் தேற்றினார். இவ்வாறு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரொடுகொண்ட தொடர்பு அவர்தம் இறுதிவரை நிலைத்திருந்தது.

அவர்களைத் தவிர்த்து, சர்க்கரைப் புலவர் என்ற முது பெரும் புலவர் சிறந்த இலக்கிய விமரிசகராக இருந்தார். எல்லாத் தமிழ்ப் பாடல்களும் அவர் உள்ளத்திருந்து உதட்டில் உருண்டோடிவரும். புராண இதிகாச இலக்கியங்களைப் பல நுணுக்கங்களோடு அவர் நடத்துவார். அவரிடம் பயின்ற அந்தப் பான்மையே எனக்கு அத்தகைய இலக்கியங்களில் ஈடுபாடு உண்டாக்கிற்று. அவர் தம் முன்னோர்கள் இராமநாதபுர அரசரிடம் புலவர்களாய் இருந்தவர்களென்றும் இலக்கிய கடல்கள் என்றும் அறிந்தேன். வயதில் மூத்த அந்தப் புலவர்தம் செறிவு இன்னும் என் கண்முன் நிழலாடிக்கொண்டிருக்கிறது.

பொன்னுதுவார் ஓர் இலக்கணக் கடல். அவர் தோற்றத்தால் எளியர். சாதாரண மல்லில் தைத்த ஒரு

'சொக்கா'யைப் பொத்தானும் இல்லாது போட்டுக்கொண்டு, மேலே ஒரு புது அங்கவத்திரத்தை இட்டுக்கொண்டு, மெல்லிய கீழாடையுடன் உச்சிக் குடும்புடன் சிதம்பரத்தி லிருந்து வந்துகொண்டிருந்தார். தண்டியலங்காரமும் வேறு இலக்கணங்களும் அவர் எங்களுக்குச் சொல்லித்தந்தார். நூலை அவர் பிரித்துப் பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால் நூலில் உள்ளதைக் காட்டியதோடு, அதில் இல்லாத பல விளக்கங்களும் வேறுபிற மேற்கோள்களும் வரிசையாக வந்துகொண்டே இருக்கும். அவர்தம் இலக்கண வகுப்பு யாருக்கும் எப்போதும் சலித்தது இல்லை. இலக்கியத்திலே யும் அவர் சிறந்தவர். அவரும் அவரது முன்னேரும் திருவாவடுதறையில் பரம்பரை வித்துவான்களாக இருந்த ஒன்றே அவர்தம் ஆற்றலையும் தெளிவையும் தூய சிந்தை யும் காட்டும். அவர் ஒழுக்க சீலர்—உயர்ந்த பண்பாளர்.

கந்தசாமியார் மற்றொரு இலக்கணக் கடல். சேனா வரையரும் நச்சினூர்க்கினியரும் பிற உரையாசிரியர்களும் அவரிடம் சிறைப்பட்டனர். தூய துறவு வாழ்வை மேற் கொண்ட செந்தண்மையாளராகிய அவர்கள் எங்கட்கு இலக்கண இலக்கியங்களை நடத்தினர். புரியமுடியாத நுண்ணிய பகுதிகளையெல்லாம் மிக எளிய வகையில் புரிய வைக்கும் திறன் அவர்களுடையது. எனினும் அவர்தம் சாதாரண நடையும் பேசும் நடையும் சற்றே வேகம் வாய்ந்தவை. அவர் சற்றே ஒதுங்கியே வாழ்வார். ஆகவே மாணவர் ஏதேனும் அறியாது கேள்வி கேட்பின் உடனே வெகுள்வார். அவ்வாறு உண்டான ஒரு வெகுளியின் காரணமாகவே நான் இடையில் அண்ணாமலையில் பயில் வதை நிறுத்தி வந்துவிட்டேன். அவர் என்னிடம் அன்பு பொழிந்தார் என்றே சொல்வேண்டும். அவர்தம் துறவு உண்மைத் துறவாகும்.

இவர்களைத் தவிர சிவப்பிரகாசர், கல்யாணசுந்தரம் பிள்ளை, பலராமையா, பழநியப்பப்பிள்ளை போன்ற நல்ல

அறிஞர்கள் அதுகாலை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தே அணிசெய்து விளங்கினர். அப்புலவர் கூட்டத்தை ஆசிரியர் அறையில் ஒருசேரக் காண்பதே கண்கொளாக் காட்சியாக விளங்கிற்று. அத்துணை அறிவாற்றல் மிக்க ஆசிரியர் அனைவரும் எங்கள் தொடக்க வகுப்பிற்கும் பாடம் எடுத்து எங்களுக்கு அறிவு கொடுத்திய தன்மையை எண்ணி எண்ணி வியந்ததுண்டு. விபுலானந்த அடிகளார் தொடங்கிக் கடைசி ஆசிரியர் வரையில் எங்கட்கு வந்து பாடம் நடத்தினர். அவர்கள் தந்த பிச்சைதான் இன்று ஓரளவு நான் 'தமிழாசிரியன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளும் தகுதியை எனக்கு உண்டாக்கிற்று என்பதில் ஐயமில்லை! அவர்கள் அனைவரும் என் உள்ளத்து உறையும் தெய்வங்களாவர்.

நான் பயின்ற முதலாண்டில் விபுலானந்த அடிகளார் தலைவர் என்றேன். ஆம்! எப்படியோ நான் அவரோடு நெருங்கிப் பழகினேன். அவர்கள் மேற்கொண்ட சில சமுதாயச் சீர்திருத்தப் பணிகளில் பங்கும் கொண்டேன். அதுகாலை நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி இன்னும் என் நினைவில் உள்ளது. ஒருநாள் அடிகளாரும் மாணவர் சிலரும் அருகில் உள்ள ஒரு சேரிக்கு, அதைத் தூய்மைப்படுத்தி, குழந்தைகளுக்குத் தின்பண்டமும் தருவதற்காகச் சென்றோம். வடை, சுண்டல் இவைகளை இரு கூடைகளில் எடுத்துச் சென்றோம். அப்போது திருவேட்களம் திருக்கோயிலின் பக்கத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஒருசிறுவனும் எங்களுடன் சேரிக்கு வந்துவிட்டான். அவன் அப்பல்கலைக்கழகத்தே பணிசெய்யும் உயர்ந்தார் ஒருவர் மகன் என அறிந்தேன். கடைசிவரையில் இராது சற்று முன்னே திரும்பிவிட்டான் அவன். நாங்கள் எங்கள் பணியினை முடித்துத் திரும்பும் போது, அவனுடைய பெற்றோர்கள் அவனைத் தெருக்கம்பத்தில் கட்டிப்போட்டு, தலையில் சாணத்தால் 'அபிஷேகம்' செய்துகொண்டிருந்தனர். சேரியில் சென்றமையால் அவன் கெட்டுவிட்டான் என்றும், அவனைத் தூய்மைப்படுத்தவே அச்செயல் செய்யப்படுகிறது என்றும் சொன்னார்கள்.

நாங்கள் நைந்தோம்—அடிகளார் உள்ளம் வெந்தது. அவர்தம் சீர்திருத்தக் கருத்தை வெறுக்கும் வகையிலும் கண்டிக்கும் முறையிலும் அவரை, அவ்வூரில் சிவன் கோயிலில் உள்ள நல்ல குடிதண்ணீரை எடுக்கவிடாது தடுத்தனர். அவர் அதற்கெலாம் கலங்காது—உப்பு நீரையே உண்டு, பயன்படுத்தி, அண்ணாமலைநகரில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர்தம் உயர்ந்த தோற்றமும் உயர்ந்த கல்வி அறிவும் தூய காவி உடையும் மெய்ம்மைத் துறவுநிலையும் யாழ்ப்பாண நவியியலுடன் பேசும் தெய்வத்தமிழும் எங்கனையும் உயர்த்தின. தற்போது அவர் பிறந்த ஊரில் அவருக்குச் சிலை எடுப்பதறிந்தேன். அங்கு வெளியிடப்பெறும் மலருக்கு நான் அண்ணாமலையில் அவரடியின் கீழ் இருந்து பெற்ற அனுபவத்தையே தீட்டி அனுப்பினேன்.

அந்த ஆண்டின் இறுதியில் அவர்கள் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து விலகுகிறார் என்ற செய்தி எங்களைத் துன்பத்தில் மூழ்க வைத்தது. தமிழுக்கென அவரை அண்ணாமலை அண்ணல் வருந்தி அழைத்து வந்து ஏற்றுப் போற்றினார் என அறிந்தேன். எனினும் அவர் தொடர்ந்து இராமல் செல்வது வியப்பாகவே இருந்தது. தமிழுக்கென அமைந்த அப்பல்கலைக் கழகத்தில் ஏனோ அன்று. தொட்டு இன்று வரை தமிழ்த்துறைத் தலைமை ஏற்கும் பெரியார்களெல்லாம் ஏதோ ஒருவகைக் கசப்போடு வெளியேறுகிறார்கள் என்று எண்ணி பார்க்கிறேன். விடை கிட்டவில்லை.

அடுத்த ஆண்டு நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் தமிழ்த் துறைத் தலைமை ஏற்றார். அவரும் உயரத்தில் அடிகளாருக்குச் சளைத்தவ ரல்லர். இவருடைய போக்கும் நிலையும் அவரினும் மாறுபட்டுத் தோன்றினும் தலைமைக்கு ஏற்றவர் என்றே அனைவரும் கூறினர். இவரும் அண்ணாமலை அரசரால் விரும்பி அழைத்து வரப்பெற்றவர் என அறிந்தேன். இவரைத் தவிர்த்து மற்றவர்களெல்லாம் நான் முன் காட்டிய ஆசிரியப் பெருந்தகைகளே. அவர்கள் வழிகாட்ட நாங்கள் உண்மையில் மாணவர்களாகவே இருந்து கற்றோம்.

என்னுடன் தமிழ் பயின்ற மாணவர்களுள் ஒருசிலர் இன்னும் நினைவில் உள்ளனர். வாழ்விலும் சிலர் கலந்துள்ளனர். சோமசுந்தரம் என்பார் பெருமழைப் புலவராக உள்ளார். மற்றொரு சோமசுந்தரம் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றுகின்றார். வன்மீகநாதன் புதுக்கோட்டைக் கல்லூரியில் முதல்வராக உள்ளார். இவ்வாறே இன்னும் சிலர் உள்ளனர். தமிழ் 'எம்.ஏ.' வகுப்பும் அதுபோது அங்கே சிறந்திருந்தது. திருவாளர்கள் சரவண ஆறுமுக முதலியார், அ.சிதம்பரநாத செட்டியார், ஆலாலசுந்தரனார், சோதிமுத்து, மீனாட்சி சுந்தரம், முத்துசிவம் போன்றார் அதுபோது 'எம்.ஏ.' வகுப்பில் பயின்று வந்தனர். முதலாண்டில் அவர்களோடெல்லாம் அதிகமாகப் பழகும் வாய்ப்பினை பெறவில்லை என்றாலும் ஓரளவு அவர்களை அறிந்திருந்தேன். அடுத்த இரண்டாம் ஆண்டிலே அவர்களோடெல்லாம் நெருங்கிப் பழக வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்பட்டன.

முதலாண்டு மௌனசுவாமி மடத்தில் தங்கியிருந்த நான் அடுத்த ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த இலவச விடுதியில் (old block) இடம்பெற்றேன். அவ் விடத்தில் தற்போது இசைக்கல்லூரியும் விருந்தினர் விடுதியும் ஓங்கி நிற்கின்றன. அங்கே எனக்கு அறிமுகமான நண்பர் பலர். உணவு மட்டும் பொதுவிடுதியிலே ஆதலால் பல அன்பர்கள் அறிமுகமாயினர். பல்கலைக்கழக கூட்டங்கள் பலவற்றிலும் பங்குகொண்டேன். பாரதியார் இல்லத்திற்கு அடிக்கடி செல்வது வழக்கம். அவரும் என்னை அவர் மகன் எனவே போற்றிப் புரந்தார். அவர்தம் இளம்பெண்கள் இருவருடனும் வினையாடிப் பொழுதுபோக்குவேன் நான். அதைக்கண்ட பாரதியார், நான் பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு வரும்போது அப்பிள்ளைகளின் புகைப்படத்தை எனக்கு அன்பளிப்பாக ஈந்தார். (அந்த இருவரில் ஒருவரே இப்போது மருத்துவத்துறையில் சிறந்தவராக, உயர்த்தவராக சென்னை மருத்துவக் கல்லூரி துணை முதல்வராகப் பணிபுரிந்துவரும் திருமதி லலிதா காமேஸ்வரன் என்பவராவர்).

இரண்டாம் ஆண்டில் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பேரவையின் அமைச்சனாகப் பணியாற்றினேன். திரு. அ. சிதம்பர நாதனார் தலைவர். எங்கள் கூட்டங்களில் பேராசிரியர்கள் பாரதியார், சேதுப் பிள்ளை, வரலாற்றுப்பேராசிரியர் சீனி வாசாச்சாரியர் போற்றவர்களும் பிறதுறைப் பேராசிரியர்களும் பங்குகொண்டு எங்களை ஊக்குவிப்பர். பல அறிஞர்கள் எங்கள் பேரவை நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொண்டனர். முன்காட்டிய 'காக்கா பிடித்தல் கற்றறிந்தார்க் காகாது' என்பன போன்ற பல தலைப்புக்களில் பேராசிரியர்களே பேசுவர். அவ்வாண்டின் தமிழ்ப் பேரவைப்பணி சிறக்கநடைபெற்றது. அப்பேரவையின் ஆண்டு விழாவிற்குத் திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் வாழ்த்தியல் விரிவுரையாற்ற வந்தார். நானே சென்னை சென்றபோது நேரில் கண்டு அழைத்து ஏற்பாடு செய்தேன். முந்திய புலவர் வரிசையின் அடுத்த வாரிசாக அவர்வந்து அழகிய சொற்பொழிவாற்றினார். அதுதான் அவர் அண்ணாமலையில் ஆற்றிய முதற்பணி என எண்ணுகிறேன். பிறகு அங்கேயே பேராசிரியராகப் பணியாற்றி, அங்கிருந்தே மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகும் பேறு பெற்றார். அவரை அன்று முதல் இன்றுவரை நான் உற்றவராகவே போற்றுகின்றேன். அவர் துணைவேந்தரான பின் முதல் வெளிவந்த என் 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி'யை அவருக்கே 'முதல் தமிழ்த் துணைவேந்தர்' என்ற பெருமிதத்தில் உரிமையாக்கினேன். அவர் தொண்டு 'சிறப்பதாக' என வாழ்த்தி மேலே செல்கிறேன்.

இரண்டாம் ஆண்டில் பல வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பெற்றேன். விடுதி வாழ்க்கை எத்தகையதென அறிந்தேன். என்னினும் முதிர்ந்தோரான—அறிவில் சிறந்த ஆறுமுக முதலியார், ஏ. சி. செட்டியார் ஆகியோருடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்தம் அறிவுரைகளைப் பெற்றேன். அந்த ஆண்டில் நடைபெற்ற நாள் மங்கலவிழாவில் தமிழகப் புலவர் பெருமக்கள் அனைவரும் வந்திருந்தார். இராகவையங்காருடைய

‘பாரி காதை’ அப்போது அரங்கேறிற்று. அன்று வந்த அத்தனைப் பெரும்புலவரையும் பேரவையின் சார்பில் பாராட்டி, புகைப்படமும் எடுத்துக்கொண்டோம். அது இன்னும் என்முன் தொங்கவிடப் பெற்றிருக்கின்றது.

அந்த ஆண்டில் நான் பெற்ற மற்றொரு அனுபவம் என் தனி வாழ்வைப் பற்றியது. நான் மணம்புரிந்தும் துறவியைப் போல் வாழ்ந்தேன் என மேலேயே கூறினேன். இருதார மணத் தடுப்புச் சட்டம் இல்லாத காலம் அது. எனவே எனது அன்ணையர் இருவரும் எனக்கு மறுமணம் செய்விக்க நினைத்தனர். நானும் அவ்வாறே நினைத்ததுண்டு. என்னை மணந்தாரை, அவர் விரும்பியவரையே மணக்க ஆவன செய்து, நானும் வேறொருவரை மணந்துகொண்டால் என்ன என்று எண்ணுவதுண்டு. அதற்கேற்ற சூழலோ என்னு மாறு ஒரு நிகழ்ச்சி பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்ந்தது. வேறு துறையில் பயின்றவர் ஒருவர் அடிக்கடி என்னுடன் பேசி, பரிவுகாட்டிச் சென்றதை நான் தவறாக உணர்ந்துவிட்டேன் போலும். முயன்றால் அவர்களை மணக்கலாம் எனத் திட்டமிட்டேன். ஆயினும் இம்மணத்தை என் அன்ணையாரோ மற்றவர்களோ ஒருசிறிதும் விரும்பமாட்டார்கள் என்பதை அறிவேன். என்றாலும் ஏனோ அந்த வாலிப உள்ளத்தில் அந்த எண்ணம் முகிழ்ந்தது. ஓரளவு முயற்சியும் செய்தேன். அவர்களும் இணங்கும் நெறியில் வந்தார்கள் என நான் கருதினேன். ஆனால் மணம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற என் கருத்தை எழுத்தில் தீட்டிய நாளிலிருந்து அவர்கள் போக்கு திசைமாறிவிட்டதால் நான் என் எண்ணத்தை அறவே விட்டுவிட்டேன். (பிறகு மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து என் அன்ணையர் விருப்பப்படியே உறவினர் ஒருவரை மணந்துகொண்டேன்.) எனினும் அவர்தம் பிற்கால வாழ்க்கையை நோக்கும்போது, ஒருவேளை நான் அடுத்த இரண்டொரு ஆண்டில் முயன்றிருந்தால் எண்ணம் நிறைவுற்றிருக்கலாம் என நினைத்ததுண்டு. நான் இடையில் பல்கலைக்கழகப் படிப்பை விட்டுவிட்டமையின் அவர்

களைக் காண வாய்ப்பு இல்லை. பல ஆண்டுகள் கழித்து அவர்தம் இருக்கையினையும் வாழ்க்கைமுறையும் அவர்தம் வாழ்வின் இழப்பையும் பிறநிலையையும் நோக்கும்போது என் உள்ளம் என்னை அறியாது அவர்கள் பால் வெறும் உயிர் இரக்கம் காட்டும் வகையில் அமைந்தது; அவ்வளவே!

பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலும்கால் அடிக்கடி ஊருக்கு வருவேன். அவ்வாறு ஒருமுறை வந்தபோது சென்னை சென்றேன். அப்போது எனக்குத் தேவையான சில நூல்கள் வாங்குவதற்காக டாக்டர் சாமிநாதையர் வீட்டிற்குச் சென்றேன். நடையில் உட்கார இடம் இருந்தது. உள் வாசலில் பாத்திரங்கள் துலக்கி வைக்கப்பெற்றிருந்தன. ஐயர் அவர்கள்-எழுபத்தைந்து மேல் வயதிருக்கும்—அவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து உள்ளே வைத்து வந்தார். என்னை நடையிலேயே உட்காரப் பணித்தார். எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டு, என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு மேலே சென்றனர். என்னை உட்காரவைத்து, 'தம்பி! என்ன நினைக்கிறாய்?' என்றார். நான் எது பற்றி என்று அறியாது திகைத்தேன். என் திகைப்பை உணர்ந்த ஐயரவர்கள் 'நான் பாத்திரங்களை எடுத்து வைத்ததைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?' என்று கேட்டு, என் பதிலுக்குக் காத்திராமல் அவர்களே பேசத் தொடங்கினர். நம் வீட்டு வேலை எதுவாயினும் நாம் செய்யப் பின் வாங்கக்கூடாது எனவும் நாம் பணி செய்வதில் இழிவு இல்லை என்று கூறினார். மேலும் பல வகையான அறிவுரைகளை அந்த இளம் வயதில் என் உளங்கொள்ளுமாறு எனக்குக் கூறினார். அதுவரை எதிரில் உட்கார்ந்து தம்மை மறந்து ஏட்டில் மூழ்கியிருந்த திரு. 'கி.வா.ஜ.' அவர்கள் என்னை யாரென்று கேட்டார். பிறகு என்னைப்பற்றிக் கூறிவிட்டு, வேண்டிய நூல்களைப் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டேன். பிறகு ஐயர் அவர்கள் வாழ்ந்த வரையில் சென்னைக்குச் சென்ற போதெல்லாம் அவர்களைக் கண்டு அவர்தம் வாழ்த்தைப் பெற்று வந்தேன். பின் அவர் மகனாரும் அவர்தம் பேரப் பிள்ளையாகிய இன்று வாழும்

திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களும் என்பால் அன்பு காட்டி வருகின்றனர். அவர்தம் அன்பால் ஐயர் அவர்கள் பெயரால் அமைந்த நூல் நிலையத்தில் ஆட்சிப்பொறுப்பின் உறுப்பினராகவும் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றி வருகிறேன்.

பல்கலைக் கழகத்துக்குப் படிக்கச் சென்ற நான்—நான் காண்டுகள் படித்து முடிக்காது—இடையிலே இரண்டாண்டில் விட்டுவந்த செயல் விநோதமானது. ஒரு ஆய்வுப் பொருளின் காரணமாக—கொள்கை விளக்க அடிப்படையில் எனக்கும் எனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் கந்தசாமியார் அவர்களும் மாறுபாடு ஏற்பட்டது. எங்கள் தர்க்கம் சற்றே மிஞ்சிய நிலையில் துறைத்தலைவர் பாரதியாருக்கு எட்டியது. அவர்களுக்கு நான் எவ்வளவு வேண்டியவனாயினும் கல்லூரியில் தனிச்சலுகை கிடையாது. எனவே என்னை அழைத்துச் சற்றே வன்மையாகக் கண்டித்தனர். பிப்ரவரி மாத இறுதியில் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அந்தச் சூழ்நிலையில் நான் மேலும் தொடர்ந்து பயில விரும்பவில்லை. எனவே அப்போது துணைவேந்தராக இருந்த சர். எஸ். இ. அரங்க நாதன் அவர்களை நேரில்கண்டு என் கருத்தைக் கூறினேன். பலவகையில் பல்கலைக் கழக நிகழ்ச்சிகளில் தொடர்பு கொண்டவனான என்னை அவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். என்னை மறுநாள் வரப் பணித்தார்கள். பிறகு பாரதியாருடன் கலந்து பேசினார்கள். எனக்கு மறுநாள் துணைவேந்தர் அவர்களே சொல்லி அனுப்பி ஆறுதல் கூறினர். மேலும் தேர்வு மிக அண்மையில் இருப்பதால் அப்போது பல்கலைக் கழகத்தை விட்டுச் செல்ல வேண்டாமென அறிவுரை கூறினர். நான் மறுபடியும் மற்ற மாணவருடன் தலைதாழ்த்தி உட்கார முடியாத நிலையினை விளக்கவும் அவர்கள் விலக்கு ஒன்று தந்தனர். அதுமுதல் நான் வகுப்பிற்குச் செல்ல வேண்டாமெனவும் இருந்து தேர்வு மட்டும் எழுதலாம் எனவும் பணிந்தனர். அந்த நல்ல முடிவை ஏற்று அப்படியே அங்கிருந்த தேர்வு எழுதி முடித்து வீடு திரும்பினேன்.

இடையில் இருந்த ஒரு திங்களில் பலமுறை பாரதியார் வீட்டுக்குச் செல்வேன். பலபொருள்களைப் பற்றிப் பேசும் என்னுடன் ஒருமுறையாவது நடந்த நிகழ்ச்சியினையும் வகுப்புக்கு வராததையும் பற்றிக் கேட்டதே இல்லை. அவர்தம் பெருந்தன்மையை எண்ணி மனமாரப் போற்றினேன். பிறகு, தேர்வை முடித்து வீடுதிரும்பும்போது மறுபடியும் நான் பயில வருவதைப்பற்றி அவர்கள் ஒன்றும் கேட்க வில்லை. அவர்தம் இளங்குழந்தைகளின் புகைப்படங்களைத் தந்து அனுப்பினர். எல்லா ஆசிரியர்களிடத்தும் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டேன். கந்தசாமியார் அவர்களும் என் தலைமேல் கர்மவைத்து வாழ்த்தி வழியனுப்பினார்கள். அவர்களிடம் பெற்ற அந்த நல்ல பண்பு என் வாழ்வில் நன்கு எனக்குப் பயன்படுகிறது.

என் வகுப்புப் படிப்பு அத்துடன் முடிவடைந்துவிட்டது. தேர்வின் முடிவில் அந்த வகுப்பில் நானே முதல்வனாகத் தேர்ந்தேன் என அறிந்தேன். எனினும் மேலே படிக்கச் செல்லவில்லை. பாரதியாரையோ மற்ற புலவர்களையோ நான் காணவும் இல்லை. ஊரில் இருந்துகொண்டு மேல் எப்படிப் பயில்வது என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அதுகாலை நான் அதிகமாகக் கடிதம் எழுதும் வழக்கமும் கொள்ளவில்லை. பாரதியார் நான் படிக்காது விட்டது பற்றி என்ன சொல்லுவாரோ என்ற பயம் மட்டும் என் மனதில் ஊசலாடிக் கிடந்தது. எனினும் நான் கடிதம் எழுதவில்லை.

ஏறக்குறைய இரண்டாண்டுகள் கழித்துத் திருவண்ணாமலையில் சைவசித்தாந்த சமாச ஆண்டுவிழா நடைபெற்றது. அதற்குத் தலைவர் விபுலானந்த அடிகளார். பாரதியார் சொற்பொழிவும் அதில் இருந்தது. நான் இளைஞர் மாநாட்டில் பங்குகொள்ளச் சென்றிருந்தேன். இருபெரும் பேராசிரியர்களையும் ஒருசேரப் பார்க்கப்போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சி ஒருபுறம் இருப்பினும் பாரதியார் என்ன சொல்வாரோ

என்ற அதிர்ச்சி ஒருபுறம் என்னைத் தாக்கிற்று, மாநாடு தொடங்கச் சிறிதுநேரம் இருந்தது. இருவரும், இன்னும் சிலரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். நான் அஞ்சி அஞ்சி அவர்கள் அருகில் சென்றேன். வணங்கினேன். பாரதியார் அவர்தம் கணீரென்ற குரலில் 'வீரனே வா' என்றார். நான் திகைத்தேன்—நையாண்டி செய்கிறாரா என எண்ணினேன். 'இவனைத் தெரியுமா?' என்று அடிகளாரை அவர் கேட்டார். 'அவர் என் மாணவரன்றோ,' என்ற பதில் அடிகளாரிடமிருந்து வந்தது. 'ஆமாம் ஆமாம் மறந்துபோனேன்' என்றுகூறி என்னை 'வீரன்' என்று அழைத்தமைக்குக் காரணம் காட்டினார். 'இவன் அன்றுசெய்த செயல் சரிதான். எனினும் ஆசிரியரை விடக்கூடாது என்ற காரணத்தால் இவனைக் கடிந்துகொண்டேன். வகுப்பிற்கு வாராது தேர்வு எழுதி முதல்வகை வெற்றிபெற்றான். (அவர் சொல்லித்தான் நான் முதலிடம் பெற்ற தறிந்தேன்.) எனினும் எனக்குள் ஓர் அச்சம் இருந்தது. இவனை—இவனொடு பழகியதினாலும்—ஒரு வீரனாக நினைத்தேன். எங்கே திரும்பிவந்து மேல் வகுப்பில் சேர்ந்து கோழையாகிவிடுவானோ என அஞ்சினேன். ஆயினும் இவன் என்மதிப்பில் உயர்ந்தே விட்டான். என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி வீரனாகிவிட்டான். இனி அவன் படித்தாலும் படிக்காவிட்டாலும் கவலை இல்லை—கொள்கையின் வீரன் என்பதைக் காட்டிவிட்டான்' என்று விளக்கினார். அடிகளார் புன்சிரிப்பு என்னை ஆட்கொண்டது. நானும் என் அச்சம் நீங்கி அருகில் சென்று பின்பக்கமாக இருவர் இடையிலும் நின்றேன். இருவரும் என் முதுகைத் தைவந்து 'நீடு வாழ்க' என வாழ்த்தினர். அந்த வாழ்த்தின் வலத்தாலேயே இன்றும் ஓரளவு அமைதி பெற்ற உள்ளத்தோடு அன்னைத் தமிழுக்குப் பணிசெய்து கொண்டு வாழ்கின்றேன். அத்தகைய பெரியவர்களின் தெளிவும் அறிவும் திண்மையும் செறிவும் சான்றூண்மையும் தளரா உறுதியும் எனக்கு உற்றுழி உதவி, நான் என் வாழ்நாளைக் கழிக்க உதவியாகின்றன.

இவ்வாறு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் வெறும் ஏட்டுப் படிப்பினைப் பயின்றேன் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் வாழ்வின் அடிப்படைக்குத் தேவையான எண்ணற்ற பாடங்களைப் படித்தேன் என்று கூறிக்கொள்வதே அமையும் என எண்ணி மேலே செல்கின்றேன். அத்தகைய ஆக்கநலம் தந்த அந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தையும் அதைத் தோற்றுவித்த அண்ணாமலை வள்ளலையும் வாழ்த்துகிறேன்.

4. இந்துமத பாடசாலை

பள்ளிப் பணி

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தைவிட்டு வீட்டிலேயே இருப்பது பற்றி என் அன்னை மிகவும் மகிழ்ந்தார்கள். பெரிய அன்னையும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஆனால் பெரிய தந்தையார் மட்டும் எப்படியாவது தொட்டதை முடித்துவிடுதல் நல்லது என்றார்கள். எனினும் அப்போது நான் மேலே படிப்பதைப் பற்றி ஒன்றும் முடிவு செய்யவில்லை. என் மணவாழ்வு அப்போதும் அப்படியே யாதொரு பாறுபாடும் இன்றி 'சந்நியாசி' வாழ்வு போலவே அமைந்திருந்தது. அது என் அன்னையர் இருவர் உள்ளத்தை யும் அதிகமாகக் குழப்பிற்று. எப்படியும் எனக்கு மறுமணம் செய்விக்க வேண்டும் என முயன்றனர். அதுபற்றி யெல்லாம் கவலைகொள்ளாது எனது மாமியார் வீட்டில் அவர்கள் போக்கில் இருந்தனர். வேண்டுமானால் அவளை, அவள் விரும்பினவன் மணக்க விரும்பினால், மறுமணம் செய்து கொடுக்கப்போவதாக மாமனார் பலரிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். நான் உண்மையில் ஒருபுறம் வருந்தினாலும் ஒருபுறம் மகிழ்ந்தேன். பாவம் அவரவர் விரும்பிய வரை மணந்துகொண்டு வாழ வழியற்ற சமுதாயத்தில் இவ்வளவு முன்னனேற்றமுடைய ஒருவர் கிராமத்தில் இருக்கிறார் என்றால் போற்றவேண்டியதுதானே.

இதற்கிடையில் ஒரு நாள் வாலாஜாபாத் சென்றேன். அங்கே நான் பயின்ற இந்துமத பாடசாலை நன்கு வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. அதன் அமைப்பாளர் திரு. வா.தி.மாசிலாமணி முதலியார் அவர்கள் என்னைக் கண்டார்கள். நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன் எனக் கேட்டறிந்து, 'சும்மா' இருப்பதால் அப்பள்ளியல் வந்து பணியாற்றுமாறு சொன்

னூர்கள். மாதம் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளம் தருவதாகவும் வீட்டில் இருப்பதற்கு அது பொழுதுபோக்காக அமையட்டும் என்றும் காலை வந்து மாலையில் வீடு திரும்புவதால் அன்னை யாரும் தடுக்கமாட்டார்கள் என்றும் தேவையானால் தாமே வந்து அன்னையாரிடமும் சொல்லுவதாகவும் கூறினார்கள். அன்னையார் இசைந்தால் மறுநாளே வந்து பணியை ஏற்கு மாறு கூறி, அங்கே உடனிருந்த தலைமை ஆசிரியரிடம் மறு நாள் வந்தால் வேலையில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படியும் பணித்துவிட்டார்கள். அதற்கு முன்பே அங்கு திரு. சுவாமிக்கண்ணு என்பார் தமிழரசிரியராக இருந்தமையின் என்னைத் தமிழும் கணக்கும் சில வகுப்புகளுக்குச் சொல்லித் தருமாறும் தலைமை ஆசிரியர் பணித்தார். நான் அனைத்தும் என் அன்னையார் முடிவறிந்த பிறகே எனக் கூறிவந்துவிட்டேன்.

வீட்டில் என் அன்னையாரிடம் இதுபற்றிக் கூறினேன். அவர்கள் முதலில் சிறிது தயங்கினார்கள். பிறகு உத்தரவு தந்தார்கள். வீட்டிலேயே ஒரு வேலையுமின்றி முடங்கிக் கிடப்பதோடு, அமைதியற்ற அவதியுற்ற மணவாழ்வில் உண்டாகும் வேதனையும் பெருகுவதால், அவை நீங்கவும் பொழுது போக்காகவும் இருக்க இசைந்ததாகக் கூறினார், எனவே மறுநாளே நான் இந்துமத பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணியினை மேற்கொண்டேன்.

அதுவரை ஆசிரியர்களின் கீழ் மாணவனாக இருந்த நான் அன்று மாணவருக்கு ஆசிரியனாகின்றேன் என்றால் அச்சமாகவே இருந்தது. எனினும் முன்னரே அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் உறுதுணையும் தலைமை ஆசிரியருடைய அறிவுரையும் என்னைத் துணிவுடையன் ஆக்கின. அன்று தொடங்கிய ஆசிரியப் பணியே என்னை மெல்லமெல்ல வளர வைத்து, பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியனாகியும் சிறக்கச் செய்தது. என் வாழ்நாளின் போக்கு அன்றே உறுதி செய்யப்பெற்றது போலும்.

எனக்கு ஏழாம் வகுப்பிற்குத் தமிழும் வேறு சில வகுப்பு களுக்குச் சமய பாடமும் ஒரு வகுப்பிற்குக் கணக்கும் தரப் பெற்றன. அப்போது எங்களுள் சேரியிலிருந்தும் சில மாணவர் நான் எடுத்த வகுப்பில் படித்தார்கள். மற்றவர் களைப்போன்று நான் அவர்களையும் ஒத்து நோக்கி, தேவையானால் முதுகில் தட்டி, பாடங்கள் சொல்லித் தருவேன். இது எங்கள் ஊரிலிருந்து வந்து அதே பள்ளியில் படித்தும் பணியாற்றியும் இருந்த ஒருவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனது அன்னையாரிடம் சொல்லி என்னைக் கண்டிக்குமாறு செய்தார்கள். அன்னையார் கண்டிப்புக்கு அடங்கினேன். ஆயினும் எனது ஒருமை உணர்வு என்றும் விழிப்புடனேயே இருந்தது. எனக்கு அந்த உணர்வை தந்ததே இதே இந்து மத பாடசாலை தானே. இதில் இளமையில் சாதிபேத மற்றும் பழகிய காரணந்தான், பின் சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வைக் கண்டு நான் கலங்க வேண்டிய நிலையில் என்னைச் செலுத்தி. ஓரளவு சீர்திருத்தக்காரனாக மாற்றிற்று. எனவே அதே பள்ளியில் வேறுபாட்டைக் கற்பித்துக்கொண்டு என்னால் எப்படி வாழ முடியும்? மேலும் அந்த ஆண்டிலேயே அதே பள்ளியில் ஆசியர்களாகச் சேர்ந்த திருவாளர்கள் நா. ப. தணிகை அரசு, இராசவேலு முதலியார் போன்றோர் என் கொள்கைக்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள்.

இந்துமத பாடசாலையில் நான் ஆசிரியனாக இருந்தேன் என்பதைக் காட்டிலும், நால் பல பாடங்களைக் சுற்றுக் கொண்டதால், மாணவனாக இருந்தேன் என்பதே பொருந்துவதாகும். புதிதாகப் பாடம் சொல்லத் தொடங்கிய காரணத்தால் முன்னரே அனுபவம் பெற்ற நல்லாசிரியர்களை அடுத்து, நான் வகுப்பினை நடத்த வேண்டிய வழித்துறைகளை அறிந்து கொண்டேன். மாணவர்களாகிய இளஞ்செல்வங்களை அடிக்காதும் மிரட்டாதும் இனிய சாந்த முறையிலே அழைத்துச் சென்றேன். பள்ளிக்கூடப் பாடங்கள் தவிர்த்து அல்வப்போது வரும் பெரியார்கள் முன் நடிப்பதற்கும் பாடுவதற்கும் பேசுவதற்குமாகச் சிற்சில நிகழ்ச்சிகளைத் தயார்

செய்தலும் வேண்டும். அவற்றிற்கெனச் சில கவிதைகள், சொற்போர்கள், கட்டுரைகள் எழுதித் தருவேன். அந்தப் பழக்கமே பின்னால் என்னை ஓரளவு எழுத்தாளனாக வளர்க்க உதவி செய்தது. அந்தக் காலத்தில் அந்த இளஞ்செல்வங்கனோடு கலந்து, பழகி, வினாயாடி, அவற்றுக்கிடையில் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த பண்பு நலன் சிறந்ததாகும். வீட்டிற்கு மாலையில் திரும்பிவிடுவேன். சில சமயங்களில் இரவிலும் பள்ளியிலேயே தங்கிவிடுவேன். எனினும் எனது அண்ணையார் இரவு எந்நேரமாயினும், யாராவது துணையை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்துவிடுமாறு வற்புறுத்து வார்கள். எனவே பெரும்பாலும் ஊர் திரும்பிவிடுவேன்.

இந்துமத பாடசாலையில் பணியாற்றும்போது எனக்கு அறிமுகமான அன்பர் பலராவர். உடன் இருந்த ஆசிரியர் அனைவரும் எனக்கு உற்ற தோழர்களாக இருந்து வேண்டி வன செய்வர். அந்தப் பள்ளியில் நான் ஒரே ஆண்டுதான் பணி ஆற்றினேன் என்றாலும் எனக்கும் அதற்கும் உண்டாகிய தொடர்பு 'அப்பா வா. தி. மா.' அவர்கள் வாழ்ந்த வரையில் வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது. திரு. வா. தி. மாசிலாமணி முதலியாரின் தமையனார் திரு. வா. தி. பஞ்சாட்சர முதலியார் அவர்கள் பொறுப்பில் தான் அப்போது பள்ளி நடைபெற்று வந்தது. உயிர் ஒப்பந்தநிதி முகவராக அவர் பதிவு செய்துகொண்டு, தம்பியையும் அத்துறையில் ஈர்த்து அதன் வழியே பள்ளி நடத்தப் பெரும் பொருள் திரட்டினார். அவர்கட்கும் என்னிடம் நீங்காத பரிவும் பாசமும் உண்டாயிற்று. அவர்கள் அப்போது காஞ்சிபுரத்தில் குடியிருந்தார்கள். அவர்தம் மக்கள் இருவரும் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவருள் மூத்தவர் கலியாணசுந்தரம் பச்சையப்பரில் படித்திருந்தார். தமிழ்ப் பாடம் அவருக்கு விலக்கு. இளையவர் சம்பந்தம் ஆண்டர்சன் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு நான் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். சனி ஞாயிற்றுக்

கிழமைகளில் காஞ்சிபுரம் வந்து அவர்கள் வீட்டிலேயே இருந்து பாடம் சொல்லித்தர வேண்டும் என்பது ஏற்பாடு. அவர்தம் வீட்டரசியார் தெய்வ நலம் சான்றவர்கள். அவர் வீட்டு மூத்த மகனாகவே என்னை வளர்த்தார்கள் எனலாம். அன்று பழகிய பழக்கம் அவர்கள் சென்னையில் வந்து வாழ்ந்து இறக்கும் வரையில் பற்றியிருந்தது. அவர்தம் செல்வங்கள் இருவரும் இன்றும் சென்னையில் சிறக்க வாழ்கின்றார்கள். என்னை 'அப்பா' என்று அன்போடே அழைத்து மகிழ்வார்கள். ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் காஞ்சியில் தொடங்கிய அப்பழக்கம் குடும்பப் பழக்கமாய் இன்றுவரை இறுகி வளர்ந்துவருவது எனக்கு இன்ப உணர்வை ஊட்டுகின்றது.

திரு. பஞ்சாட்சர முதலியார் அவர்கள் வெளியே எங்கு சென்றாலும் விடுமுறை நாட்களில் என்னை அழைத்துக் கொண்டே செல்வர். அப்படியே வா. தி. மா. அவர்களும். அதுகாலை எனக்கு அறிமுகமானவர் பலர். யாரும் இறையருள் ஒன்றையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வாழும் எனக்கு இத்துணை நல்லவர்தம் உறுதுணை மிகவும் பயன் அளித்தது. அவ்வாறு அறிமுகமானவருள் ஒருவர் காஞ்சி புரம் குமரன் அச்சக உரிமையார் தவசி. குப்புசாமிமுதலியார் அவர்களாவார்கள். அவர்கள் என்னை அவர் தம்பி எனவே போற்றிப் பலவகையில் உதவினார்கள். அவர்தம் 'காலண்டர்கள்' பல எனக்குக் கிடைக்கும். அவர்கள் வீட்டுச் சிறப்பு எதுவும் நான் இன்றி நடவாது. ஒருமுறை அவர்தம் புதிய கட்டடத்திற்கு அச்சகத்தை மாற்றும் விழாவில் எனக்கு முக்கியபணி கொடுத்திருந்தார்கள். அந்தநாள் முக்கிய நாளாகவே கருதுகிறேன். ஆம்! அன்றுதான் நான் தமிழ் முனிவர் திரு. வி. க. அவர்களை நேரில் கண்டு மகிழ்ந்தேன். அதற்குமுன் ஒருதடவை சென்னையில் கூட்டங்களில் கண்டிருக்கிறேனாயினும் அவரொடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு அப்போதுதான் ஏற்பட்டது. பிறகு ஓரிரு

முறை அவர்கள் எங்கள் கிராமத்துக்கு வந்து என்னுடன் உறைந்துள்ளார்கள்.

குமரன் அச்சகம் புதுமனை புதுவிழாவில் நான் கட்டாயம் இருக்கவேண்டும் என்பது அன்புக்கட்டளை. ஆனால் அன்றுநான் என் பாட்டனார் ஆண்டுக் கடன். என் அன்னையாரும் மற்றவரும் அத்தகைய கடன்களை ஒழுங்காகச் செய்யவேண்டும் என்று நம்புபவர்கள். தற்போது நான் அச்சடங்குகளையெல்லாம் விட்டு வெறும் 'படையல்' மட்டும் மேற்கொள்ளுகின்றேனாயினும், அப்போது அவர்தம் சமய உள்ளத்துக்கு ஊறுசெய்யக்கூடாது என்று கருதிய காரணத்தால்—அதுவும் அவர்தம் பெற்றோருக்குச் செய்யும் கடன்கள் தவறலாகாது என்ற உணர்வினால் அக்கடன்கள் கழிக்கும் சடங்கிற்கு மாறுபாடு சொல்வதில்லை. எனது பாட்டன், பாட்டி இருவருக்கும் ஆண்பிள்ளைகள் இல்லையாதலாலும் நான் ஒருவனே பேரப்பிள்ளையாதலாலும் நானே அக்கடமைகளைச் செய்யக் கட்டுப்பட்டவனானேன்.

எனவே அன்று குமரன் அச்சக விழாவிற்குப் போவதா-பாட்டனார் சடங்கைச் செய்வதா என்ற கேள்விகளுக்கு இடையில் திண்டாடினேன். எனது அன்னையார் அத்திண்டாட்டத்தைப் போக்கிவிட்டார்கள். காஞ்சிபுரம் செல்வதற்கு வாலாஜாபாத்தில் 6-45க்கு ரயில்; காஞ்சி நிகழ்ச்சி 9 மணிக்கு. எனவே அதில் சென்றால் போதும். அதற்கு ஊரில் 5-30க்கு புறப்படல் போதுமானதாகும். ஆகவே அதற்குள் ஆண்டுக்கடன் சடங்குகளை முடிக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டனர். மூன்று ஐயர்கள் விடியற்காலை மூன்று மணிக்கே வந்துவிட்டனர். நான்கு மணிக்குச் சடங்குகள் முடிந்தன; ஐந்துக்குப் படையல் இட்டு, உண்டு 5-30க்குப் புறப்பட்டுவிட்டேன். பிறகு புதுமனைப்புகுவிழாவில் கலந்து கொண்டேன். இதை அறிந்த குப்புசாமி முதலியார் அவர்கள் என் அன்பைப் பாராட்டிப் போற்றினார். அன்று

பகலெல்லாம் திரு. வி. க. விடனும் பிற அன்பர்களுடனும் பொழுதைக் கழித்தேன். திரு. வி. க. அவர்கள் படிப்பை விடாது தொடரவேண்டும் எனவும் மேன்மேலும் வளரும் வாப்ப்பு உண்டு எனவும் எனக்கு அறிவுரைகூறி வாழ்த்தினார்கள். பச்சையப்பர் கல்லூரியில் பணி ஏற்று வாழ்ந்த காலை, அவர்களை அடிக்கடி காணும்போதெல்லாம், பல ஆண்டுகளுக்குமுன் அவர்கள் வாழ்த்திய அந்தப் பெருநிலை என் நினைவுக்கு வரும்.

இந்துமத பாடசாலையில் பணியாற்றிய காலத்தில் பலவிடங்களில் சொற்பொழிவு செய்யச் செல்வது வழக்கம். சைவசித்தாந்த சமாசத்தில் நிலைபெற்ற தொடர்பு உண்டாயிற்று. அந்த ஆண்டு சமாச ஆண்டு விழா திருவதிகையில் நடைபெற்றது. அப்பரை ஆட்கொண்ட அருட்பெருந்தலத்தில்—திலகவதியாரின் தெய்வத்தொண்டு நடந்த சிறந்த தலத்தில்—நடைபெற்ற அந்த விழாவில் நானும் கலந்து கொண்டேன். எங்கள் பள்ளியிலிருந்து சில மாணவர்களை யும் உடன் அழைத்துச் சென்றோம். சமாசச் செயலாள ராகச் செம்மைப்பணி ஆற்றிய திரு. ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் எழுதிய 'அப்பர் நாடகத்'தை அங்கே மாணவர் வழியே நடித்துக் காட்டினோம். கண்டவர் மகிழ்ந்தனர். அம் மாநாட்டில் பலர் எனக்கு அறிமுகமாயினர். நாடகத்தின் சிறப்பினைக் கண்டு அப்பா வா. தி.மா. அவர்கள் அதற்கு முதலாக நின்ற என்னைப் பாராட்டினர்.

எனது மணவாழ்வு மங்கியது என்று கூறினேன். அது பற்றிய தொடர்பு நீண்டுகொண்டே வந்தது. என்னுடன் பணியாற்றிய பல ஆசிரியர்கள் அதுபற்றிக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தனர். நான் சொல்வதறியாது திகைத்தேன்—சிலவேளைகளில் தனிமையில் கண்ணீர்விட்டுக் கதறி அழுதேன். எனினும் அவர்கள் அதுபற்றியெல்லாம் அறிந்து, என்னை அறியாமலே ஒருசெயலை மேற்கொண்டனர். அவருள் ஒருசிலர்—நான்கைந்துபேர் என நினைக்க

கிறேன்—எனது மாமனார் வீட்டிற்குச் சென்று பேசினார்கள். நெடுநேரம் பலப்பலவற்றைப் பேசினார்கள் போலும், என்றாலும் முடிவு ஒன்றும் பயன்தரத்தக்கதாக இல்லை. பின் அவர்களுள் ஓரிருவர் என்னிடம் நடந்ததை யெல்லாம் சொல்லி வருந்தினர். வந்த அவர்களுள் யாருடன் வேண்டுமானாலும் எங்குவேண்டுமானாலும் தம் மகளை அனுப்பத் தயாராக இருப்பதாகவும் அல்லது அவர்கள் வீட்டு வேலைக் காரருடனும் அனுப்பத் தயாராக இருப்பதாகவும், என்னுடன் வாழ அனுப்பமுடியாது என்றும் என் மாமனார்கூற, மாமியார் ஆமோதிக்க அவர் வீட்டு ஒரே மூதாட்டியாக இருந்த பாட்டிக்கிழவியும் சரி என்று சொல்ல, சென்ற வருத்தத்தோடு திரும்பினார்கள் என அறிந்தேன். இதை நேரில் கேட்டறிந்த என் உடன் ஆசிரியர்கள் என் பொருட்டு மிகவும் வருந்தினர். நான் அப்படியாவது யாருடனாவது சென்று வாழவிரும்பின் அப்பெண் வாழட்டும் என்று எண்ணினேன். ஆனால் அதுவும் நடைபெறவில்லை. மாமியார் வீட்டு வசவு மட்டும் எனக்கு அதிகமாகக் கிடைத்தது. பார்ப்பவர்கள் 'எல்லோருக்கும் நல்லபிள்ளையாக இருக்கும் நீ எப்படி மாமியார் வீட்டுக்கு மட்டும் பொல்லாதவனாகிவிட்டாய்?' என்று இரக்கப்படுவார்கள். ஆயினும் இந்தக் கொடுமைக் கெல்லாம் காரணம், அவர்கள் என்னைக்காட்டிலும் எங்கள் 'சொத்தி'ன் பேரிலேயே கணவைத்தமையும் அதை அவர்கள் விருப்பம்போல் தராமல் அன்ணையார் கட்டிக் காத்தமையும் அனைவரும் அறிவார்கள். நான் அனைவருடைய இரக்கப் பொருளாகக் காலம்கழித்து வந்தேன். அதற்கிடையில் இளஞ்சிருருடன் பழகும் வாய்ப்பும் அன்பர்தம் ஆதரவான சொற்களும் என்னைத் தாங்கி வந்தன. பள்ளிப் பணியும் செம்மையாக நடைபெற்று வந்தது.

இதற்கிடையில் என் அன்னையும் பெரிய அன்னையும் எனக்கு மறுமணம் செய்துவைக்க முயன்றனர். நான் திண்டாடினேன். என் நண்பர் சிலரை அவர்கள் அழைத்து எனக்குப் புத்திகூறுமாறு சொன்னார்கள். ஒருசில நண்பர்

கள் மாமியார் வீட்டுக் கொடுமைக்கு அவ்வாறு செய்து கொண்டாலும் தவறு இல்லை என்ற அளவுக்குப் பேசினார். எனினும் என் உள்ளம் அவ்வாறு செய்துகொள்ளத் தயங்கியது. ஆயினும் அவர்கள்—மாமியார் வீட்டார் உண்மையில் நான் மறுமணம் செய்துகொள்வதை விரும்புகிறார்களா என அறிய விரும்பியது. அதுபற்றி என் நண்பர்களிடம் கலந்து பேசினேன். சிலருடைய உதவியினால் ஒரு ஏற்பாட்டினை மேற்கொண்டேன்.

என்னுடன் அண்ணாமலையிற் பயின்ற ஆறுமுகப்பெருமாள் என்பார் தற்போது நெல்லையில் பணியாற்றுகின்றார். அவர் மூலமாக ஐம்பது 'மணஇதழ்' அச்சிட்டு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தேன். பேருக்குக் குணமங்கலம் என்ற ஊரில் எனக்கும் ஒரு பெண்ணிற்கும் திருமணம் நடப்பதாக அவள் அண்ணன் அழைப்பதாகப் பத்திரிகை அச்சிட்டு அனுப்பச் சொன்னேன். எல்லாம் கற்பனையே. குணமங்கலம் என்ற ஊரும் கற்பனைப் பெயர் என்றே எண்ணினேன். ஆனால் அது தஞ்சையில் உள்ள ஒரு ஊரின் பெயராகிப் பெற்றவர்களுக்குப் பெருந்தொல்லை கொடுத்ததை பின்னர் அறியப் பெரிதும் வருந்தினேன்.

பள்ளிக்கூட நாள் ஒன்றில்—அன்று வா. தி. மா. அவர்களோ பெரியவரோ இல்லை—அந்த இதழ் வந்து சேர்ந்தது. ஆசிரியர் அனைவருக்கும் அதை அளித்தேன். ஒரு இதழை உறையிலிட்டு என் அன்னையாருக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தேன். என்னுடன் எங்கள் ஊரிலிருந்து வந்து பணியாற்றிய அன்பர் ஒருவர்வழி அதைக் கொடுத்தனுப்பி, அன்று மாலையே புறப்படுவதாகச் சொல்லி (மணம் மூன்றாம்நாள்) அன்பர்கள் தந்த பண உதவியோடு மாலை 4-30-க்குப் புகைவண்டியில் செங்கற்பட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். அங்கே சென்று தெற்குநோக்கிச் செல்லும் வண்டியில் எது முந்தியது எனக்கண்டு அது பொழுது விடியும்போது எங்கே செல்லும் என்று அறிந்தேன். திருவனந்தபுரம் விரைவு

வண்டிக்கு திண்டுக்கல்லுக்கு ஒரு 'டிக்கெட்' எடுத்தேன். இரவெல்லாம் அந்த ரெயிலில் சென்றேன். அந்தக்காலத்திலெல்லாம் இப்படி வழியும் கூட்டம் ரெயிலில் கிடையாது. எனவே நன்கு உறங்கித் தான் சென்றதாக நினைப்பு. திண்டுக்கல் சென்றதும் இறங்கினேன். எனக்கு அந்த ஊர் புதியது. ரெயிலடியிலேயே பல்லைத் துலக்கிக்கொண்டு பக்கத்தில் இருந்த விடுதியில் சிற்றுண்டி கொண்டேன். பிறகு ஒரு ஆனாளைப் பிள்ளையைப் போன்று, கையில் வைத்திருந்த சிறு பையுடன் மேற்குநோக்கி வெகுதூரம் நடந்தேன். ஏன் போகிறேன்? எங்கே போகிறேன்? என் எனக்கே தெரியவில்லை சுமார் 10 மணிவரை நடந்திருப்பேன். பின் சாலையின் ஒரு ஓரத்தில் தங்கிவிட்டேன். ஒரு வேளை என் பெற்றோர் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாலும் அவர்கள் கண்களில் படாதிருக்கவேண்டியே இந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்தேன். பிறகு அன்றைப்பொழுதை எப்படிக் கழித்தேன் என்பது எனக்கு இன்று திட்டமாக நினைவில் இல்லை. எப்படியோ அன்றைப்பொழுதை அறியாத திண்டுக்கல்லில் கழித்து, இரவு 9 மணியளவில் திருச்சிக்குத் திரும்பும் ஒரு ரெயிலில் திருச்சி வந்து சேர்ந்தேன். அங்கேயும் ரெயிலடியிலேயே படுத்து உறங்கினேன். மறுநாட் காலை எழுந்து காவிரியில் சென்று மூழ்கி பையில் இருந்த மாற்றுடையைத் தரித்துக்கொண்டு, சிராப்பள்ளிக்குன்றுடையானையும், திருவரங்கத்துப் பள்ளிகொண்டானையும் ஆணக்கா அண்ணலையும் கண்டு வணங்கினேன். பிறகு நண்பகல் உணவுக்குப் பின் ஒரு சத்திரத்தில் இடம்கேட்டுத் தங்கினேன். அன்றும் மறுநாளும் எப்படியோ பொழுதினைக் கழித்தேன். திரும்பும்போது ஒருநாள் தில்லைக்கு வந்ததாக நினைவு. எப்படியோ நரன்கைந்து நாட்கள் சுற்றித் திரிந்து விட்டு, பிறகு வாலாஜாபாத் வந்து சேர்ந்தேன். சேர்ந்த அன்று முறையாகப் பள்ளிக்குச் சென்றேன். ஆனால் அதற்கு முன்பே என் வீட்டிலும் 'அவர்கள்' வீட்டிலும் என்ன நடைபெற்றிருக்கும் என்று அறிய அவாவிற்று என் உள்ளம்.

நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்கக் கேட்க என் உள்ளம் நைந்தது.

எனது மண இதழைக் கொண்டுசென்று என் அன்னை யிடம் நண்பர் தந்து விளக்கியதும் அன்னையார் 'ஓ' வெனக் கதறி அழுதனர். வீடே 'பிண' வீடாக மாறிய நிலையில் இருந்தது. யாவரும் வந்து விசாரித்தனர். எனது பெரிய அன்னையும் பெரிய தந்தையும் எவ்வளவோ கூறியும் மற்ற வர்கள் தேற்றியும் என் அன்னையார் அமைதியறவில்லை. பலர் 'சிவானந்தம்' (அப்படித்தான் என்னை ஊரில் உள்ளவர்கள் அழைப்பார்கள்) அவ்வளவு துணிச்சலாகச் செய்யமாட்டான். ஏதோ இருக்கும் என்று கூறத் தேற்றியும் அன்னையார் கேட்கவில்லை. உடனே 'குணமங்கலத்' துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று மணத்தைத் தடுக்கவேண்டும் என்று வாதினார். என்னை மறுமணம் செய்துகொள்ள வற்புறுத்தினாலும், அவர்கள் தம் குலத்திலேயே-மரபிலேயே எனக்குப் பெண்தேடவே நினைத்தனர். நான் வேற்றுக் சாதியிலே வேறுபெண்ணை மணப்பது என்பது அவர்களோ மற்றுள்ள ஊரர்களோ விரும்பாதது. அவ்வளவு வைதீக எல்லை மீறாக மக்கள் வாழ்ந்தது என் ஊர். எனவே எல்லோரும் இதுபற்றிக் கலந்து ஆலோசித்தனர். நான் கற்பனையில் குறித்த அந்த ஊர் எங்குள்ளது எனத் தேட முயன்றனர். இருவர் வாலாஜாபாத் புறப்பட்டுவந்து, ரெயிலடியில் வந்து, அந்நிலையத்துள்ளாரை அவ்வூரைப் பற்றிக் கேட்டனர், அவர்கள் எல்லாவற்றையும் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து அதுபோன்ற ஊர் எதுவும் ரெயில் எல்லையில் நிலையமாகக் கிடையாது என்று கூறிவிட்டனர், வேறு சிலர் அஞ்சல் நிலையம் சென்று ஆராய்ந்தனர் போலும். அங்கே உள்ள எல்லா ஊர்களையும் ஆராய்ந்து, குணமங்கலம் என்ற சிற்றூர் தஞ்சை மாவட்டத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருப்பதாகக் கண்டனர். உடனே ஊருக்கு வந்து அன்னையாருக்கு அத்தகவலைச் சொன்னதுதான் தாமதம், உடனே அந்த ஊருக்குப் புறப்படவேண்டுமென்று கிளம்பி

விட்டனர். யார் தடுத்தும் கேளாமல் தானே நேரில் வந்தாலன்றி நான் மனம் மாறமாட்டேன் என்றும் மணம் முடிந்துவிடுமென்றும் அதை எப்படியும் தடுக்கவேண்டும் என்றும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்களுக்குத் துணையாக எனது பெரிய தந்தையும் புறப்பட்டனர். எப்படியோ அஞ்சல், ரெயில் நிலைய அதிகாரிகளைக் கொண்டு அந்த ஊரையும் வழியையும் அறிந்து, மறுநாட்காலை அந்த ஊருக்குச் சென்று இருவரும் சேர்ந்தனர்.

குணமங்கலம் அழகான சோலை சூழ்ந்த சிற்றூராம் அதில் அனைவரும் வேளாளரே வாழ்கின்றார்களாம். இவர்கள் சென்று அங்குள்ளவர்களை அப்பத்திரிகையைக் காட்டி, அத்தகைய திருமணம் ஏதாவது நடைபெறுகின்றதா எனக் கேட்டார்கள். அங்கேயும் என் அன்னையார் அழுத வண்ணமே இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை அழைத்துச் சென்று ஆறுதல் சொல்லி மோரும் பழமும் பிறவும் கொடுத்து உண்ணச் செய்து பிறகு எல்லாத் தகவல்களையும் கேட்டறிந்தார்களாம். அங்குள்ளவர்களும் எங்களைப் போன்றே வேளாளர்கள்தாம், எனினும் சிறுவேறுபாடு இருக்கும் போலும், அவர்களும் வைதிக நெறிபற்றியவர்கள் போலும். ஆனால் பின் இருவரும் ஒரே இனத்தவர்தாம் என உணர்ந்தோம். அத்தகைய திருமணம் செய்ய அந்த ஊரில் யாருமே நினைக்கமாட்டார்கள் என்றும் ஊரில் அவ்வளவு கட்டுப்பாடு உண்டு என்றும் பத்திரிகையில் உள்ளமை போன்று பெண்ணே அவள் அண்ணனே கிடையாது என்றும் கூறியதோடு, ஒருவேளை அடுத்து அத்தகைய மணம் ஏதேனும் நடந்தாலும் தாங்கள் நடக்க ஒட்டாத கொள்கையுடையவர்களென்றும் கூறி, அன்னையாரைக் கவலை கொள்ளாது செல்லுமாறு வழியனுப்பிவைத்தார்களாம். அவர்கள் அன்பில் தினைத்த அன்னையாரும் வேற்றுடம்பு திரும்புவது போன்று, என்னைக் காணாமையால் வந்தவழி திரும்பினார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் என் அன்பர் கூறக்கேட்டு நான் கதறி அழுதேன். அன்னையை இத்தனை அல்லலுக்கு இச் செயல் உள்ளாக்கும் என அறிந்திருந்தால் அதை மேற் கொண்டே இருக்க மாட்டேன். எனினும் இதனால் பயன் விளையும் என்று எதிர்பார்த்த இடத்தில் பயன் விளையவில்லை என அறிய மேலும் நடுங்கினேன். இச்செய்தியைக் கேட்ட எனது மாமனார் வீட்டில் உள்ள அனைவரும் 'ஒரு சனியன் விட்டது' என்று கூறியதோடு, மகிழ்ச்சியோடு வேறு பல பேசினார்கள். அவர்கள் கவலை கொண்டதாகவே தெரிய வில்லை. ஆம்! அவர்கள் அனைவருக்கும்—அந்த மனைவி உட்பட அனைவருக்கும் நான் 'ஒரு சனியனாகவே இருந்தேன். இன்று அவருள் வாழ்வார்க்கும் அப்படியே இருக்கிறேன்.

குணமங்கலத்தை—எனது கற்பனை ஊர் உண்மையாக நின்ற நல்லூரை—அன்று முதல் காணவேண்டும் என்று எண்ணுவேன்: ஆயினும் பல ஊர்களைச் சுற்றித் திரிந்த எனக்கு அந்த ஊருக்குச் செல்ல வாய்ப்பு இல்லை. இன்னும் அந்த எண்ணம் விடவில்லை. மேலும் நான் கனவு கண்ட அந்த நல்ல ஊரிலுள்ள பெண் ஒருத்தியை அந்த வேளாண் குலத்தில் மணக்காவிட்டாலும், அதே மாவட்டத்தில் அத்த கைய வேளாளர் நிறைந்த ஊரில் பிறந்த பெண் ஒருத்தியை எனக்கு மருமகளாக்கிக்கொண்ட நிலையினை—என் மகன் மெய்கண்டானுக்கு மனைவியாக ஏற்ற நிலையினை—இன்று எண்ணி மகிழ்கின்றேன். விரைவில் அந்த ஊரைச் சென்று காண்பேன் என எண்ணுகின்றேன்.

ஊரே கொந்தளிக்கும் இந்த நிகழ்ச்சி அவர்களுக்கு எந் துணையும் மாற்றத்தை உண்டாக்காததோடு, நான் மறு மணம் புரிந்துகொள்வதில் மகிழ்ச்சிகொண்ட அவர்கள் நிலை கண்ட அனைவரும் என்னை உடனே மறுமணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தினர். நான் அந்த எண்ணத்தைத் தள்ளி வைத்துக்கொண்டே வந்தேன்.

ஊரிலிருந்து வாலாஜாபாத் திரும்பி இரண்டொரு நாட்கள் நான் என் ஊர்சென்று அன்னையாரைக் காணவில்லை. எனக்கு அச்சம் ஒருபுறமும் கண்டு மன்னிப்புப் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை ஒருபுறமும் எழுந்தது. அதற்குள் ஊரிலிருந்த பலர் என் புது மனைவியைக் காணச் சாரி சாரியாக வாலாஜாபாத் வந்தனர். அவர்கள் வழி எல்லாம் எனது அன்னையாரின் அவலநிலை உணர்ந்தேன். உடனே எனது ஆசிரிய நண்பர்கள் இருவரை உடன் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றேன். சென்று தாழ்வாரத்தில் இருந்த பலகையில் உட்கார்ந்தேன். சோகமே உருவாக உட்கார்ந்திருந்த அன்னையார் அப்படியே வந்து கட்டிக் கொண்டு அழுதார்கள். ஊரே திரண்டுவிட்டது. நான் மணம் செய்துகொள்ளவில்லை என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் அவர்கள் ஆறுதல் பெறவில்லை. அந்த நாளையும் அவர்கள் நிலையையும் இன்று நினைத்தாலும் நடுக்கம் உண்டாகின்றது. பிறகு ஒருவாறு தேற அனைவரும் விடை பெற்றுச் சென்றனர். அன்னையார் அன்று இரவேல்லாம் என்னை மணம் பற்றிப் பலமுறை கேட்டு 'இல்லை' என்பதை ஒருவாறு தெளிந்து அமைதியுற்றனர்.

வருந்தவேண்டியவர் வருந்தா நிலை கண்ட ஊராரும் உற்றாரும் எனக்கு மறுமணம் செய்துவைக்க வேண்டியதே முறை என்ற முடிவிற்கு வந்தனர். நண்பர் பலரும் என்னை வற்புறுத்தினர். எனது அன்னையார் விராவில் பெண்தேட முயன்றனர். நான் மறுபடி எங்கே உண்மையில் வேறு யாரையேனும் மணம் செய்துவிடுவேனோ என்று அச்சம். ஆனால் நான் 'சற்றே பொறுங்கள்' என்று சொல்லி, வேண்டாம் என்றது, அவர்கள் விழைவைப் பின் சிறிது காலத்தில் நிறைவேற்றலாம் என ஆறுதல் கூறினேன். அவர்களும் ஒருவாறு அமைந்தார்கள்.

இந்துமத பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்தபோது நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் இன்னும் பலப்பல உள்ளத்தே

உருண்டோடி வருகின்றன. அப்போது ஊரின் நடுவில் ஒரு சிறு அளவில் 'வள்ளலார் இல்லம்' என்று விடுதி இருந்தது. சுமார் 15 அல்லது 20 பிள்ளைகளே அதில் தங்கியிருந்தனர். அவருள்ளும் பெரும்பாலோர் இலவசமாகச் சேர்க்கப் பெற்றவரே. அந்த நாளில்தான் 'பெரியப்பா' பஞ்சாட்சர முதலிய யாருடைய முயற்சியால் ஊருக்கு மேற்கேயுள்ள தோட்டங்கள் நிலைக்கு வாங்கப்பெற்றன. அப்போது அங்கே ஒரே ஒரு பழைய ஓட்டுக் கட்டடம் இருந்தது. சிறு மாற்றத்துடன் இன்னும் அது இருக்கிறது என எண்ணுகிறேன். அப்பாவும் பெரியப்பாவும் விடுதியைத் தனியான அந்த இடத்துக்கு மாற்றத் திட்டமிட்டனர். விடுதிக் காப்பாளனாக இருக்குமாறு என்னைக் கேட்டனர். நான் என் நிலைத்த வாழ்வு எது என்று திட்டமிடாத அந்த நாளில் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. எனினும் அந்த ஆண்டே ஆசிரியப் பயிற்சியில் தேர்ச்சி யுற்று அங்கேயே நிலைத்த பணியாற்ற வந்த திரு. தணிகைராயன் (இன்றைய அண்ணா தணிகை அரசு) அவர்கள் அப்பொறுப்பில் ஓரளவு பங்குகொண்டார். நான் ஊருக்குப் போகாத நாட்களில் விடுதியில் தங்கி வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வந்தேன்.

விடுதியைப் புது இடத்துக்கு மாற்றத் திட்டமிட்டார்கள் ஒழிய, என்று மாற்றுவது என்று என அவர்கள் முடிவு செய்யவில்லை. நான் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து, அன்று விடுதிக் காப்பாளராகிய 'தணிகைராயரு'டன் சென்று அந்தப் புதிய இடத்தைச் சுத்தம் செய்து, 'ஸ்டவ்' மூட்டி உப்புமாவு கிண்டி, பால் காய்ச்சி வந்திருந்த அனைவருக்கும் கொடுத்தேன். அந்த நாளே இன்றைய பரந்த இடத்தின் பள்ளியின் கால்கோள் விழா ஆற்றிய நாளாகும். செய்துவிட்டேனே ஒழிய, அப்பாவும் மற்றவரும் என்ன சொல்வரோ என்ற அச்சம் என் உள்ளத்தில் இருந்தது. அன்றே மறுநாளோ அவர்கள் வந்தபோது, மெல்ல புது வீட்டிற்குச் சென்று பால் காய்ச்சிப் பலகாரம் செய்து சாப்பிட்டு நல்ல நாள் கொண்டதைக் குறித்தேன். இருவரும் மிகவும் மகிழ்ந்தார்கள்,

அன்றே அந்த இடத்தை முழுதும் பார்வையிட்டு, மறு நாளே எல்லா மாணவர்களையும் அப்புது இடத்துக்குப் புகுமாறு பணித்தார்கள். அவர் தம் அன்பின் திறனை அப்போது என்னால் உணர முடிந்தது.

ஓராண்டு இந்துமத பாடசாலையில் வேலை செய்த போது பல அறிஞர்கள் எனக்கு அறிமுகமானார்கள் என்றேன். அவருள் இன்று ஐதராபாத்தில் இருக்கும் திரு. மணிகோடிஸ்வர முதலியார் ஒருவர். அவர் அதுகாலை சென்னை கோவிந்த நாயகர் இடைநிலைப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். செயலாற்றலும் பேச்சுத்திறனும் பெற்றவராக விளக்கினார். அவர் அடிக்கடி பள்ளிக்கு வருவார்— அப்பாவின் உறவினரும் ஆவர். அவர் வரும்போதெல்லாம் என்னை மேலே பயிலுமாறு ஊக்குவார். எனக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கின்றது என்றும் படியாமல் வீணே காலங்கழிக்கக் கூடாது என்றும் சென்னையில் பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தனியாகப் படித்துச் செல்லலாம் என்றும் கூறி அவ்வாறு படிப்பதற்கு வேண்டிய வழித்துறைகளில் எனக்கு உதவுவதாகவும் வாக்களித்தார். அவர் சொற்படி நான் படித்து உயர்ந்தபோது என் வளர்ச்சியைப் பாராட்டினார். ஐதராபாத் உஸ்மானியப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியனாகத் தமிழக அரசாங்கம் என்னை அனுப்பியபோது, அங்கே என்னை வரவேற்று விருந்தளித்துப் பல பெரியவர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். என் வளர்ச்சியை விரும்பும் நல்லவர்களில் ஒருவராக அவர் உள்ளார்.

இவ்வாறே எனக்கு அறிமுகமான பலரும் எனக்கு அறிவுரைகூறி, மேலே படிக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். எனது அன்னையாருக்கும் நான் வீட்டிலேயே இருந்து படித்து பட்டம் பெறுவதில் கருத்துவேறுபாடு இல்லை. எனவே எனது ஓய்வுநேரங்களில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்ட அடிப்படையில் அமைந்த சில இலக்கிய இலக்கண நூல்களைப் பயிலத்தொடங்கினேன்,

தமிழ்த்துறையில் வல்லவர்களாய் எனக்கு வழிகாட்டிகளாய் நிற்க அங்கே யாரும் இல்லையேனும் நானே பல நூல்களை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு மெல்லமெல்லச் சில ஆண்டுகள் படித்துக்கொண்டே வந்தேன். ஓராண்டு பள்ளியில் பணி செய்த பிறகு வீட்டிலேயே தங்கி, அதிகமாகப் பயில வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். அங்கங்கே நடக்கும் அறிஞர்கள் கூட்டங்களுக்குச் சென்று கலந்துகொண்டு அறிவுரைகளைப் பெற்று வருவேன்.

ஆண்டுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கழிந்தாலும் என் இல்வாழ்வில் எத்தகைய மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. மணம் நடைபெற்று ஐந்தாறு ஆண்டுகள் கழிந்தபோதிலும் ஒருதர மாவது ஐந்தாறு நாட்கள் சேர நாங்கள் வாழ்ந்ததில்லை. எனவே எனது பெற்றோரும் மற்றோரும் என்னை மறுமணம் செய்துகொள்ளுமாறு தூண்டினர். சில பெண்களைப் பெற்றோரும் தாமே வலியவந்து பெண் கொடுக்கவும் முன் வந்தனர். எனக்கும் பெரிய சங்கடமாகிவிட்டது. என் அன்னையோ நாள்தோறும் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தனர். தந்தையார் ஏக, பாட்டியும் அகல, நானும் சுற்றிக்கொண்டிருக்க அவர்கள்தான் எத்தனை நாட்கள்— எத்தனை ஆண்டுகள் தனியாக வீட்டைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பக்கத்து வீட்டிலேயே பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் இருந்தபோதிலும் அவர்களும் தனியாக இருந்தமையின் இரண்டு வீடுமே களையற்றிருந்தன. எனவே வீட்டில் 'நடமாடும் இலக்குமி'யாக மருமகள் வரவேண்டும் என அவர்கள் விழைந்ததில் தவறு இல்லையே. அந்த எண்ணத்திலேதான் என் இளவயதையும் கருதாது அப்போதே எனக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். ஆனால் அதுவோ பயனற்றுக் கழிந்துவிட்டது. எனவே அவர்கள் எனக்கு மறுமணம் செய்து வைப்பதில் தீவிரமானார்கள். நான் ஒருமுறை அவர்களோடு வாதாடி மறுத்தேன். அதன் காரணமாக என்னை அவர்கள் வைதார்கள். எனவே எனக்கு உலக வாழ்வே துச்சம் என்கின்ற நிலை உண்டா

யிற்று, அனைத்தையும் துறந்து எங்காவது சென்றுவிடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

ஒரு நாள் விடியலில் எழுந்து அம்பட்டன் வீட்டிற்குச் சென்றேன். குடும்பி எனக்கு நிறைய இருக்கும். அனைத்தையும் நீக்கி மொட்டை அடித்துக்கொண்டேன். ஆற்றில் மூழ்கி வீட்டிற்கு வந்து உணவு உண்டேன். பிறகு என்கையில் உள்ள சிறு தொகையை எடுத்துக்கொண்டு, வாலாஜாபாத் சென்று மறுநாள் வருவதாக அன்னையிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன். மேலே ஒரு துண்டு, இடுப்பில் ஒரு வேட்டி, மடியில் சிறு தொகை, சில தாள் ஒரு எழுதுகோல் இவற்றோடு புறப்பட்ட நான் நேரே திருத்தணிகைக்குச் சென்று எங்கள் குலதெய்வமாகிய முருகனை வழிபட்டு அவனிடம் வரம் வாங்கிக்கொண்டு பிறகு அவன் காட்டிய திசையில் செல்ல முடிவு செய்தேன். தணிகை முருகன் எங்கள் குடும்பத்தின் தோன்றாத துணையாய் நின்று எல்லாக் காலத்திலும் அருள் செய்யும் நிலையினை நினைந்தேன்; வாய் அவன் புகழ் பாடிற்று.

ரெயிலில் டிக்கெட் எடுத்து உட்கார்ந்தேன். வண்டி நகரத் தொடங்கிற்று. என் உள்ளமும் எண்ணாததெல்லாம் எண்ணிற்று. 'இந்தத் துறவு நிலைக்குமா?' என்ற கேள்வி பிறந்தது. ரெயிலில் எனது முன்பலகையில் ஒரு குடும்பம் திருப்பதிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றுகொண்டிருந்தது; இளந்தம்பதிகள்—இரு குழந்தைகள்—உடன் வந்த மூதாட்டி. இவர்கள் குடும்பம் நல்ல சமயப்பற்றுடையதாகத் தெரிந்தது. என்னைச் சிறிதுநேரம் உற்று நோக்கிய அவர்கள் என்னிடம் பேசத்தொடங்கினர். நான் பெரும்பாலும் கண் மூடிக்கொண்டு—முருகன் புகழ் பாடிக்கொண்டு—இடையிடையே கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு கசிந்து சென்றேன். என்னைப் பற்றி என்ன நினைத்தார்களோ தெரியவில்லை. பேசினர்—யார் பேசினர் என்பது நினைவில்லை. என்னை உண்மைத் துறவி என்றே நம்பினர். நானும் துறவிதான்

என்றும் தணிகைக்கு வழிபடச் செல்லுகிறேன் என்றும் அடுத்து எங்கே செல்வேன் என்பது எனக்கே தெரியாது என்றும் எனக்கு 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்றும் சொன்னேன். அவர்கள் இந்த இளம் வயதில் மொட்டை அடித்துத் துறவி என நின்ற என் கோலத்தில் ஏதேனும் தெய்வஒளி கண்டார்களோ என்னவோ நானறியேன். குழந்தைகளை என் காலில் கிடத்தி வாழ்த்த வேண்டினர். அவர்கள் குழந்தைகளுக்கு மொட்டை அடித்துக் காது குத்துவதற்காகத் திருப்பதிக்குச் செல்வதாகக் கூறினர். என்னையும் அவர்களுடனேயே வருமாறு கேட்டுக்கொண்டனர். எனினும் நான் முருகனை முதலில் கண்டபிறகுதான் பிற இடங்களுக்கு வரமுடியும் என்று சொல்லிவிட்டேன். எனவே அவர்கள் மேலும் வற்புறுத்தாமல் அவர் ஊர் முகவரி முதலியவற்றைச் சொல்லி, அங்கேயே வந்து தங்கி மடம் அமைத்துக்கொண்டு இருக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர். (என் பிற்கால வாழ்விலும் எங்கள் மரபுடன் தொடர்பு கொண்ட ஒரு மடத்துக்குத் தலைவனாக இருக்குமாறு என் நண்பர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். எனினும் அப்போதும் நான் அந்த வாழ்வினை மேற்கொள்ளவில்லை). என் உள்ளத்தில் உண்மையில் போராட்டம் நிகழ்ந்தது. கையில் வைத்திருந்த தாளில் எழுது கோலால் அவர் தம் முகவரியை வாங்கிக்கொண்டேன். இறைவன் வழிகாட்டினால் அப்படியே வருவதாகவும் வாக்களித்தேன். நான் இறங்குமுன் அவர்கள் சிற்றுண்டி உண்டனர். எனக்கும் பக்தியோடு அதில் ஒருபகுதி தந்தனர். நானும் மறுக்காமல் ஏற்று உண்டேன். அவர்கள் என்ன நினைத்தார்களோ! நான் தணிகையில் இறங்குமுன் என்னிடம் ஒரு ரூபாய் காசைத் தயக்கத்தொடு நீட்டி, வழிச் செலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். நான் புன்சிரிப்போடு 'வேண்டாம்' என்று சொல்லி, 'இறைவன் தேவையைத் தருவான்' என்று அவன் மலையைக் காட்டினேன். அந்நேர வேளையில் இரையில் அவன் சன்னதிக்கு நேராகக்

கிழக்குத்திக்கில்-தெற்கில் இருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. நான் காட்டிய திசையில் திரும்பிய அவர்கள், கோயில் காட்சியை நேரே கண்டதும் திகைத்தனர். என்னிடம் கொண்ட அவர்கள் பக்தி அதிகமாயிற்று. நான் ஊர் பேர் அற்றவனாதலால் அவர்களால் தேட முடியாது என்ற காரணத்தால் அவர்கள் விலாசத்தை நினைவூட்டிக் கட்டாயம் அவர்கள் ஊருக்கு வந்துமடம் அமைக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டனர். அவர்கள் யாரோ? பிறகு அவர்களை நான் காணவே இல்லை. ஆயினும் அவர்கள் காட்டிய பரிவும் பாசமும் பக்தியும் பண்பும் இன்றும் என்முன் நிழவிடு கின்றன. அந்தத் துறவு நிலையிலே நான் நிலைத்திருப்பேனாயின் தற்போது எவ்வாறு இருப்பேன் என்று நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை. எங்கோ இமயமலைச்சாரவில் சிவானந்தர் ஆசிரமத்தில் நானும் ஒரு சிவானந்தமாகத் தங்கி இருந்திருப்பேனோ அன்றி வேறு எங்கிருந்திருப்பேனோ?

தணிகையில் இறங்கினேன். மாலை 8 மணி இருக்கும். மலைக்குப் போகும் வழியில் அஞ்சல் நிலையம் இருந்தது. அங்கேயே உட்கார்ந்துகொண்டு எடுத்துச்சென்ற தாளில் எழுதுகோலால் நான்கைந்து பக்கங்கள் என் உள்ளக் கிடக்கைகளை யெல்லாம் கொட்டி எழுதி, நான் துறவியாக முடிவுசெய்துவிட்டேன் என்பதையும் விளக்கி, என்னைத் தடுக்க முயற்சிக்க வேண்டாம் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு அழுத நிலையில் ஒரு உறைவாங்கி அதில் இட்டு அன்னையா ரின் முகவரியையும் எழுதிப் பெட்டியில் இட்டுவிட்டேன்.

தணிகை முருகன் என் நினைவு தொடங்கப்பெற்ற நாளி லிருந்து நெஞ்சில் இருப்பவன். இன்பம் துன்பம் இரண்டும் அவன் அளிப்பவை. எனவேதான் அங்கே முதலில் சென்று அவன் அருள்பெற முனைந்தேன். குளத்தங் கரையில் வந்ததும் என் நிலை தளர்வுற்றது. படியில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்தேன். பிறகு மேல் எழுந்து கால் கழுவித் தூய்மை செய்துகொண்டு மெல்ல மலைமேல் ஏறினேன். வழிநெடுக

உள்ள குரங்குகளும் பறவைகளும் ஒலி எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன. மாலை வேளை பூசைக்குரிய ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன, நல்ல அந்த வேளையில், அவனையன்றி வேறொன்று அறியா நிலையில் நான் உச்சியை அடைந்து கோயிலை வலம்வந்து உள் சென்றேன். அப்போது தீபாராதனை நடந்துகொண்டிருந்த நேரம் என நினைக்கிறேன். தீபாராதனை முடியும் வரை நின்றிருந்தேன். கூட்டம் கலைந்தது, முருகன் அருகில் சென்று அழுதேன்— அலறினேன். அருகில் இருந்த ஐயர் கூடத் தவறாக எண்ணி இருப்பார். நான் என்ன செய்வது? அடுத்துச் செய்ய வேண்டியது அறியா நிலையில் நான் வேறு என்ன செய்ய முடியும். வாய் பாடிற்று, கண் அவனைக் கண்டு நின்றது. கருத்து ஒரு வழிபட்டது என எண்ணுகிறேன் யாரும் பக்கத்தில் இல்லை. ஏதோ ஓர் அசைவினை உளத்தில் பெற்றேன். எங்கோ பேசுவது கேட்டது. 'வீட்டிற்குத் திரும்பிப்போ' என்ற ஒலியாக அது என் காதில் விழுந்தது. தலைதூக்கி நிமிர்ந்தேன். முருகன் முன்னே சிரித்துக்கொண்டிருப்பது போன்ற நிலை உணர்ந்தேன். 'திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமோ?' என்று உள்ளம் கேட்டது. 'ஆம்' என்று உள்ளத்திலிருந்தே ஒலி கிளம்பிற்று. அப்படியே நெடு நேரம் நின்றிருப்பேன். பலர் வந்து சென்றிருக்கக் கூடும். அடுத்த பூசைக்கு நேரமானதால் என்னை வெளியே செல்லச் சொன்னார்கள். நான் அன்னையர் இருவரையும் வணங்கி, மறுமுறை அத்தனுக்கு வணக்கம் செலுத்தி மும்முறை வலம் வந்து வெளி மண்டபத்தில் உட்கார்ந்தேன். அப்போது தான் சுய உணர்வு வரப்பெற்றேன். உடன் எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உருண்டன. 'திருப்பிப் போகவா?' என்ற கேள்விக்கு விடையும் பெற்றேன்.

தணிகை முருகன் முன் மண்டபத்தில் நான் உட்கார்ந்திருந்த நிலையில் என் உள்ளம் அங்கம்பாக்கம் சென்றது. 'என் கடிதத்தைக் காண்பார்களாயின் அன்னையின் உள்ளம் எவ்வளவு கொந்தளிக்கும்—கொதிக்கும்—வாரும்—வருந்தும்

என எண்ணினேன். முருகன் எதையோ நினைந்துத்தானே— வருங்காலத்தை அறிந்த காரணத்தால்தானே— திரும்பச் சொல்லியுளான் என எண்ணினேன். உடனே திரும்ப வேண்டும் என முடிவு செய்தேன். நல்லவேளை அன்னை யாரிடம் 'மறுநாள் காலையில்தான் வருவேன்' என்று சொல்லி வந்தது பொருத்தமாயிற்று. உடனே இரெயிலைப்பிடித்து மறு நாள் காலை வாலாஜாபாத் அஞ்சல் நிலையத்தே அந்தக் கடிதத்தை நானே வாங்கிக் கிழித்துப்போட வேண்டுமென முடிவு செய்தேன். ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை; சாப்பிட மனமும் செல்லவில்லை. விடியற் காலை 8-30க்கு இரெயில் என்றனர். எனவே இரெயிலடியில் வந்து படுத்துக் கொண்டேன். உறக்கம் வரவில்லை. 'பம்பாய் மெயில்' 8-30க்கு வந்தது. அரக்கோணத்தில் சிறிது நேரம் தங்கி, செங்கற் பட்டு வண்டியைப் பிடித்து வாலாஜாபாத்திற்கு காலை எட்டு மணிக்கு வந்து சேர்ந்தேன். நான் எழுதிய தபாலும் அதே வண்டியில்தான் வந்துகொண்டிருக்கும். எனவே பள்ளியில் சிறிது நேரம் நண்பர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்து அஞ்சலகம் சென்றேன். எங்களுருக்கு ஒரு வயதான ஐயர் அக்காலத்தில் தபால் கொண்டு வருவது வழக்கம். அவரிடம் சென்று 'என் அம்மாவின் பெயருக்குத் தபால் வந்திருக்கிறதா?' என்று கேட்டேன். அவர் உடனே அந்த உறையை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தார். உடனே ஒரு பெருமூச்சு வந்தது. இன்னும் சில மணி நேரத்தில் அது அன்னையின் கையில் சேர்ந்திருந்தால் என்னவாயிருக்கும் என எண்ணிய போது நடுக்கமே உண்டாயிற்று. அக்கடிதத்துடன் விரைந்து ஊருக்குப் புறப்பட்டேன். வழியில் சாலை ஓரத்திலுள்ள மரநிழலில் உட்கார்ந்து அக்கடிதத்தை இரண்டு மூன்று முறை படித்தேன். முன்னாள் இருந்த மனநிலைக்கும் அப்போதைய மனநிலைக்கும் பெரிய வேறுபாடு தெரிந்தது. அதை உடனே கிழத்துவிட எண்ணினேன். எனினும் சிறிது காலமாவது அது இருக்கட்டும் என்ற தெளிவோடு அதை எடுத்துக்கொண்டு அமைதியாக வீடு சென்றேன்.

மறுநாட்காலையில் வந்துவிட்டதால் அன்னையும் என் னிடம் ஒன்றும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. நான் தணிகை சென்றதோ, கடிதம் எழுதியதோ ஒன்றும் அவர்கட்குத் தெரியாது. அக்கடிதத்தை மிகப் பாதுகாவலாக ஒரு உள் அறையில் வைத்துப் பூட்டினேன். எனினும் ஓரிரு ஆண்டுகள் கழித்து, நானே அதுபற்றி மறந்திருந்தவேளையில், வேறு எதையோ தேடிய அன்னையார் கையில் அக்கடிதம் சிக்கியது. நான் அப்போது ஊரில் இல்லை. என் கையெழுத்தோடு கூடிய அவர்கள் பெயரொடு உறையிட்ட—தபால் முத்திரையும் பெற்ற அக்கடிதம் அவர்களுக்குப் படிக்க வேண்டும் என்ற அவாவைத் தூண்டிற்று. ஒருசில வரிகள் படித்ததும் கண்ணீர் வடித்தார்கள் போலும். அந்த வேளையில் மாணிக்கம் என்ற நண்பர் என் வீட்டிற்குவர அவரிடம் கொடுத்து அதைப் படிக்கச் சொன்னார்கள். அவர் படிக்கப் படிக்க அன்னையார் அலறல் அதிகமாயிற்று. அதை முடித்த அவர் மேலுள்ள தேதியைப் பார்த்து—தபால் முத்திரைத் தேதியைப் பார்த்து, அது எப்பொழுதோ எழுதப்பெற்றது என்பதையும் அப்போது அதுபற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்பதையும் விளக்கியும் அன்னையார் ஆறுதல் பெறவில்லை. நான் வீடு திரும்பிய பிறகு அதை என்னிடம் கொடுத்து அதன் காரணம் என்னவென்று கேட்டார்கள். நான் ஊமையானேன். பதிலுக்குக் கண்ணீரைப் பெருக்கினேன். எனவே மேலும் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம் என்ற நிலையில் என்னை விட்டுச் சென்றனர். நான் அக்கடிதம் மேலும் அங்கிருந்தால் இன்னும் தொல்லைகள் விகாயலாம் என்ற எண்ணத்தில் அதைக் கிழித்தெறிந்தேன். அக்கடிதத்தைப் படித்த மாணிக்கம் என் மாமியார் வீட்டுக்காரர். இந்த நிகழ்ச்சியை அவர்களிடம் அங்கேசென்று சொன்ன போதும், அவர்கள் எப்போதும் போலக் கேவியும் கிண்டலும் செய்து மகிழ்ந்தார்கள் என அறிந்தேன். 'இதுவோ எனை ஆளுமாறு' என இறைவனை எண்ணி அமைந்தேன். நாளும் மெல்லக் கழிந்து கொண்டே இருந்தது.

வீட்டில் ஓய்வாக இருந்துகொண்டு பாடங்களை முறையாகப் படித்துக்கொண்டிருந்த நாளில் எனது பெரிய தந்தையார் அம்பலவாணர் திருக்கோயிலுக்கென ஊரின் மேற்கே ஓர் அழகிய மண்டபம் அமைத்தார்கள். எனது 'இளமை நினைவுகளின்' தொடக்கத்தில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் கார்த்திகை ஞாயிறு விழாவினைப் பற்றியும் இறைவன் அம்மேலைத் தோப்பிற்கு எழுந்தருளுவது பற்றியும் குறித்திருந்தேன். அத்திருவிழாவுக்கெனவே இந்த மண்டபம் அமைக்கப்பெற்றது. அவர்கள் தம் முழு ஊக்கத்தையும் கொண்டு கட்டி, அடுத்த கார்த்திகையில் அங்கே விழாவை நடத்தவேண்டும் என்று பெருமுயற்சி செய்தனர். எனினும் இறைவன் திருவுள்ளம் வேறாக இருந்தது. வேலை நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே அவர்கள் 'வாந்தி பேதி' யால் பீடிக்கப்பட்டு ஒரே நாளில் மறைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் மறைவு எங்கள் குடும்பத்துக்கு மேலும் பேரிடியாக அமைந்தது. எனது தந்தையார் இறந்த பிறகு தனித்து நின்ற எங்கள் குடும்பத்துக்கு இருந்த ஒரே ஆண்துணையும் மறைந்தது. எனது பெரிய அன்ணையாரும் துயரே வடிவமாக நின்றார்கள். இந்நிலையில் எங்களை ஏய்க்கும் சிலருக்கு இது கொண்டாட்டமாகவும் அமைந்தது. எனினும் எனது அன்ணையாரும், பெரியன்ணையாரும் செயலாற்றிய திறத்தினால் நாங்கள் ஒருவாறு உயர்ந்தோம். நான் அதுபோது தக்கதொரு வயதைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தேன். என்றாலும் பெற்றோரின் கீழ் அடங்கிய பிள்ளையாதலின் அதிகமாக உலக விவரங்களை அறிந்துகொள்ளவில்லை. நல்ல வேளை எங்கள் இருவருடைய நிலங்களும் குத்தகைக்கு விடப்பட்டிருந்தன. குத்தகைக் காரர்களும் நல்லவர்களாகவே அமைந்த காரணத்தால் எங்கள் வாழ்க்கை ஓரளவு அமைதியாகக் கழிந்தது. நானும் தேர்விற்குப் படிக்க முடிந்தது.

பெரிய தந்தையார் தொட்ட பணியினை நான் முடிக்க வேண்டும் என்பது எனது பெரிய அன்ணையார் அன்புக்

கட்டளை. எனவே அத்துறையில் நான் வல்லவன் அல்லன் ஆயினும் எப்படியோ முயன்று ஓரிரு திங்களில் மண்டபப் பணியை நிறைவு செய்தேன். அந்த இறைபணி பற்றிய கட்டிடத் தொடக்கமே பின் பல கட்டிடங்களைக் கட்ட எனக்கு உறுதுணையாயிற்று. ஆயினும் அந்த ஆண்டு கார்த்திகை ஞாயிறு வருவதற்குள் அப்பணி முடியவில்லை. எனவே அவ்விழாவைத் தை மாதத்தில் வைத்துக்கொண்டோம். மண்டபத் திறப்பு விழாவை வைதீக முறையில் நடத்த வேண்டும் என்று பலர் சொன்னாலும் எனது அண்ணையர் நான் சொன்னதற்கே செவிசாய்த்தனர். காஞ்சி குமரன் அச்சகத்தில் திரு. வி. க. அவர்களைக் கண்டபின் எப்படியாவது அவர்களை 'நம் ஊருக்கு அழைத்து வர வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தில் இருந்த எனக்கு அவ்விழா உதவி செய்தது. மண்டபத்தை அவர்களே திறக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்களும் இசைந்தார்கள். விழாவுக்கான ஏற்பாடுகளும் சிறப்பாக நடைபெற்றன.

திரு. வி. க. முன்னாள் மாலையே ஊருக்கு வந்துவிட்டார்கள். அன்று மாலை பாலாற்று மணலில் அவர்கள் இருந்துகொண்டு நாற்புறமும் நோக்கி, இயற்கையில் தம்மை மறந்து மகிழ்ந்தார்கள். பல நாட்கள் அங்கேயே தங்கவும் விரும்பினார்கள். தூரத்தே தெரிந்த 'திருமுக்கூடலுக்கு' மறுநாள் காலை குளியலுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றார்கள். பாலாறும் சேயாறும் இணைந்து கலக்கும் கூடல் அது. அங்குள்ள பெருமாள் கோயில் பழையது; சோழர் காலத்தியது. அங்கே எடுத்த கல்வெட்டுப் படியால் அங்கே ஒரு பெரிய மருந்தகமும் மருத்துவக் கல்லூரி, வடமொழிக் கல்லூரி போன்றவையும் இருந்தனவென அறிகிறோம். அத்தகைய இயற்கைச் சூழலும் வரலாற்று முக்கியமும் கொண்டதுமான முக்கூடல் திரு. வி. க.வை ஆட்கொண்டது அதிசய மல்லவே!

விழா அன்று ஊரே அலங்கரிக்கப்பெற்றது. அந்த நாட்களில் ஊரில் ஒருவர் வீட்டில் சிறப்பு என்ருல் ஊரார் அனைவரும் தத்தம் சிறப்பெனவே கருதி எல்லாப் பணிகளை யும் விரும்பிச் செய்வர். அப்படியே அவர்கள் அனைவரும் சிறப்பாளர் வீட்டில் வேறுபாடில்லாது கலந்து உண்பர். இன்று முன்வீடும் பின்வீடும் பிணங்கும் நாகரிகத்தில் வாழும் நமக்கு இவையெல்லாம் புரியாதன. மண்டபத்திறப்பு விழா விற்கு வெளியிலிருந்தெல்லாம் பல பெரும்க்கள் வந்திருந்தனர். 'திரு. வி. க.' வருகிறார் என அறித்து பல அன்பரும் அறிஞரும் கூடினர். அன்று ஒரு மணவிழாவினை ஒத்த சிறப்பு ஊரில் நடைபெற்றது. வாலாஜாபாத் பள்ளியிலிருந்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுவர்கள் சாரணர் உடையுடன் வந்து சிறக்கக் கொண்டாற்றினர். பின் இறைவன் திருவுலா வின் போது சாலை இருமருங்கிலும் வரிசையாக அணி வகுத்து அவர்கள் சென்ற காட்சி சிறந்தது. இவ்வாறு அம்மண்டப விழா சனவரி இறுதியில்—தையில் இனிது நிறைவேற்றிற்று.

அடுத்த மார்ச் அல்லது ஏப்ரலில் நான் வித்துவான் தேர்வு எழுத் என்கை ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தேன். குடும்பச் சூழலின் காரணத்தாலும் மேலே காட்டிய பல மாறுபாடுகளாலும் பெரிய தந்தையார் பிரிவாலும் மண்டபப் பணியாலும் நான் நன்கு படிக்கவே இல்லை எனலாம். எனினும் தேர்வு நாற்பது ஐம்பது நாட்களில் உள்ளமையின் எப்படியும் படித்து வெற்றிபெற வேண்டுமென்று விரும்பினேன். எனது அன்ணையர் இருவரும் அவ்வாறு செய்யலாம் என்றும் ஆனால் பிறகு எங்கும் வேலைக்குச் செல்லக் கூடாது என்றும் விரும்பினர். நானும் எப்படியாவது முடித்தால் போதும் என்ற உணர்வில் இசைந்தேன். உடனே ஒரு திங்கள் தில்லை அண்ணாமலை நகரில் 'தங்கினால்' எனது பழைய ஆசிரியர்களிடமும் பழகிய நண்பர்களிடமும் சில புரியாத பாடங்களைக் கேட்டுக்கொள்ள முடியும் என்று நம்பி அதையும் அன்ணையாருடன் கலந்தேன். இருவரும் முதலில்

மறுத்த போதிலும் ஒருதிங்கள் தானே என இசைந்தனர். நான் அங்கே சென்று அந்த ஒரு திங்களிலும் மௌன சுவாமிகள் மடத்தில் தங்கி, நாள்தோறும் அண்ணாமலை நகர் சென்று அறியாதனவற்றைக் கேட்டு வந்தேன். அதுபோது ஒருநாள் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கவி அரசர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சைக் கேட்டு, அதே மயக்கத்தில் அருகில் இருந்த ஒரு அறையில் தங்கி, பாரதியின் வாழ்க்கையைப் பாட்டாக 'பாரதி வாழ்வு' என்று ஐம்பது பாட்டில் எழுதி முடித்தேன். அதுவே எனது முதல் நூலாகவும் வெளிவந்தது.

அண்ணாமலையில் பல ஐயங்களைப் போக்கிக்கொண்ட நான் சென்னையில் தேர்வு எழுத வந்தேன். எனக்குச் சென்னையில் பத்து நாட்கள் தங்க உதவுபவர் யார் எனச் சிந்தித்தேன். அப்போது லா. தி. பஞ்சாட்சா முதலியார் அவர்கள் மாம்பலத்தில் தமது மக்கள் படிப்பின்பொருட்டு வந்திருந்தார். என்னை அவர் வீட்டிலேயே இருக்கப் பணித்தார். என்னொடு மற்றொரு நண்பரும் இருந்தார், அந்த அன்னையார் இருவரையும் தம் மக்களே போன்று ஏந்தி, வேண்டுங்கால் வேண்டும் உணவளித்து தேர்வு எழுத நாள்தோறும் வாழ்த்தியனுப்புவர். நான் படித்த வலத்தினைக் காட்டலும் அந்த அன்னையார் உண்பித்த உணவு வலத்தாலும் வாழ்த்தின் திறத்தாலுமே தேர்வில் சிறக்க வெற்றி பெற்றேன் என்பது உறுதி. அவர்தம் கான்முனைகளும் இன்றும் என்னொடு இயைந்து அன்புடையவர்களாகவே உள்ளனர். இவ்வாறு எப்படியோ பல இன்னல்களுக்கும் கொடுஞ் சூழல்களுக்கும் இடையில் பயின்று வித்துவான் தேர்வில் வெற்றிபெற்றேன். இச்செய்தி என் அன்னையர் இருவருக்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்தது. இந்த இன்பத்தில் நாங்கள் பிற அனைத்தையும் மறந்து அமைதியில் வாழ்ந்தோம்.

5. காஞ்சி வாழ்க்கைத் தொடக்கம்

தேர்வில் வெற்றிபெற்றபின் என் செய்வது என எண்ண மிட்டேன். அன்னை யாரோ உடன் இருக்க வேண்டும் என வற்புறுத்துகின்றார். வீட்டில் வேறு யாரும் ஆண்கள் இல்லா மையால் இருபத்தைந்தாண்டு தொடும். ஓர் இளைஞன் வீட்டுப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் பலர் சொல்லுவர். எனக்கு அத்தகைய அறவுரை கூறியவர் பலர். என்றாலும் எனக்குமட்டும் 'ஏதாவது ஆசிரியப் பணி செய்தால் என்ன?' என்று எண்ணம் தோன்றிற்று. மண வாழ்வில் வெறுப்புற்று, சொந்தமான பயிர் வேலையும் இல்லாது, நாள் முழுதும் இப்படிச் சோம்பலாக வீட்டில் முடங்கிக் கிடப்பது எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. மேலும் நான் தேர்விற்குப் பயிலும்போதுதான், படிக்க வேண்டிய பகுதிகள் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ மடங்குகள் உள்ளன என அறிந்தேன்; 'அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால் என்ற குறளின் பொருளை உணர்ந்தேன். எனவே எங்காவது நகரங்களில் பணியாற்றினால், என் அறிவைத் தக்கார் வழி வளர்த்துக்கொள்ள இயலும் என எண்ணினேன். ஆகவே ஊருக்கு அருகிலேயே காஞ்சிபுரத்திலோ செங்கற்பட்டிலோ உள்ள பள்ளி ஒன்றில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்ற நினைத்தேன். அதுபோது என்னுடன் வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலையில் பணியாற்றிய அன்பர் ஒருவர் காஞ்சிபுரம் சென்று தாம் பயின்ற ஆண்டர்சன் உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, அங்கே ஒரு தமிழாசிரியர் தேவை என அறிந்துவந்தார். அவர் தலைமை ஆசிரியரிடம் என்னைப் பற்றிக் கூறியதாகவும் என்னை உடன் அழைத்து வரும்படி அவர் சொன்னதாகவும் சொன்னார். எனினும் அன்னையின் உத்தரவு வாங்காது நான் எப்படிச் செல்ல முடியும்?

காஞ்சிபுரம் 'கற்றூர் வாழ் காஞ்சி' எனப் போற்றப் பெறினும் மற்றாரும் அதில் மலிந்திருந்தனர்-இருக்கின்றனர். அங்கே நடந்த-நடக்கும் பல கொடுமைகளை அன்றும் பாடினர். இன்றும் பார்க்கின்றனர். அதே வேளையில் பெரும் பாணற்றுப்படையும் மணிமேகலையும் பிற பிற்கால இலக்கியங்களும் காஞ்சியின் புகழ்பாடுவதைக் கேட்டுள்ளோம். எனினும் எனது அன்னையாருக்குக் காஞ்சிபுரம் என்றலே நடுக்கம், 'பதியிலாக் குலத்துவந்த பான்மையார் பலர்' அக்காலத்து, காஞ்சியில் இருந்தமை முக்கிய காரணம். மேலும் எங்கள் உறவினர் பலர் காஞ்சியில் வாழ்ந்து கெட்டனர் எனக் காட்டினர் அன்னையார். இந்த நிலையில் அவர்கள் என்னைக் காஞ்சிபுரம் செல்ல விடுவார்களா என்பது ஐயத்துக் குரியதேயாகும். அதிலும் தனியாகச் சென்று, 'ஓட்டவில்' உண்டுகொண்டு இருக்கச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். அவர்களோ பிறந்த மண்ணைவிட்டு வரமாட்டார்கள். பெரிய அன்னையாரோ, பெரிய தந்தையார் இறந்து ஓராண்டு கழியுமுன் வெளிவரல் இயலாது. எனவே பெரும்பாலும் இசைவுகிடைக்காது என்றே எண்ணினேன். எனது அன்னையாரிடம் இதுபற்றி சொன்னபோது, அவர்கள் ஊரிலேயே பயிர்த் தொழிலைச் செய்யலாம் என்றார்கள். ஆனால் அதே வேளையில் நான் பிறந்த மூன்றாம் நாளில் எனது 'சாதகத்தை'க் கணித்த ஊர் வள்ளுவர் 'இவர் உத்தியோகத்தில்தான் இருப்பாரே யன்றி உழவுத் தொழில் செய்யமாட்டார்' என்று கூறியதையும் நினைவூட்டினார்கள். எங்கள் குடும்பத்தில் நான்கைந்து தலைமுறையில் யாரும் படித்து உத்தியோகத்துக்குப் போகவில்லை. எனவே அந்தச் சோதிடன் சொன்னது பவிக்கும் என யாரும் நம்பவில்லை. ஆயினும் பிறகு நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் அந்தப் பிறந்த மூன்றாம் நாளில் எழுதியதையும் ஒத்து நோக்கும்போது அவர் எழுதிய அனைத்தும் சரியாக உள்ளமை அறிந்தோம். எனக்குச் சோதிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டோ இல்லையோ-பற்றுமட்டும் கிடையாது. எனவே

தான் எனது மக்களில் ஒருவருக்கும் பிறந்த நாள் குறிப்பினைக் கூட நான் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆயினும் எனது சோதிடக் குறிப்பில்-‘கல்லா வள்ளுவன்’ கால்படி அரிசியும் பழந்துணியும் பெற்று எழுதித் தந்த அந்தக் குறிப்பில் - உள்ள அத்தனையும் கால வேறுபாடும் இன்றி, அப்படியே என் வாழ்நாளில் இன்றுவரை ஒன்றுகூடத் தவறாமல் நடப்பதை எண்ணத் திகைப்பும் வியப்பும் கொள்வேன். எனது அன்ணையார் அதைக் கண்டு, அதில் அந்தக் காலத்தில் ‘இடமாற்றம்’ குறித்திருப்பதால் நான் எப்படியும் வெளிநூர் செல்வேன் என்று கூறினார்கள். அதே வேளையில் எனது நண்பர்கள் பலரும்-சிறப்பாக என்னைக் காஞ்சிபுரம் அழைந்துச் செல்ல இருந்த நண்பரும் அன்னைக்கு ஆறுதல் சொல்லினார். காஞ்சிபுரம் பக்கத்தில் உள்ளதால் நாள் தோறும் சென்று கூடத் திரும்பலாம் எனக்காட்டினார். (பிறகு அவ்வாறே ஒரு திங்கள் இரையில் வழி காலை சென்று மாலை திரும்பினேன். பின் எனது சோர்வு கண்டு காஞ்சியிலேயே இருக்கப் பணித்தனர் அன்ணையர்). எனவே அன்ணையர் இருவரும் ஒருவாறு இசைவு தந்தனர். உடனே காஞ்சிபுரம் சென்றேன்.

அக்காலத்தில் காஞ்சிபுரம், செங்கற்பட்டு, அரக்கோணம் ஆகிய மூன்றிடத்தில் உள்ள பள்ளிகளும் ஒரே அமைப்பின் கீழ் (Church of Scotland Mission) இருந்தன. U. F. C. M. உயர்நிலைப்பள்ளி என்றே அவற்றிற்குப் பெயர். பின்னரே அவை தனித்தனியாகப் பிரிந்து காஞ்சிப் பாடசாலை ‘ஆண்டர்சன் உயர்நிலைப்பள்ளி’ எனப் பெயர் பெற்றது. அப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியரை ஒருநாள் காலை அவர் வீட்டில் என் நண்பருடன் சென்றுகண்டேன். என்னைக் கண்டதும் அவர் பலநாள் பழகியவர் போன்று அன்புடன் ஏற்று இன்சொற் கூறினார். அவர்தம் அன்பும் ஆதரவும் அப்பள்ளியில் பணியாற்றிய கடைசி நாள்வரை எனக்கு இருந்தன. அவர் உடனே என்னைப் பணியை ஏற்றுக் கொள்ளச் சொன்னார். பள்ளி திறந்த நாளிலேயே சேர்ந்து

விடுமாறும் கூறினார். அதற்கென விண்ணப்பமோ உத்தரவோ தேவை இல்லை என்றார்.

எனினும் எனது நியமனத்தில் சிறிது சிக்கல் ஏற்பட்டது எனப் பின்னால் அறிந்தேன். அந்த ஆண்டிலேயே நான் பயின்ற செங்கற்பட்டுக் கிறித்தவப் பாடசாலையிலும் ஒரு தமிழாசிரியர் பதவி காலியாகி இருந்தது. அதன் தலைமை ஆசிரியர் திரு 'ஜோப்' என்பவர். ஆண்டர்சன் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் திரு. 'ஞானதிக்கம்' அவர்கள். இப்பள்ளிகளுக்கெல்லாம் நியமனங்கள் ஒரே குழுவினாலேயே நடைபெறும். சில ஆங்கிலேயரும் மூன்று பள்ளிகளின் தலைமை ஆசிரியர்களும் அதில் உறுப்பினர்போலும். எனது நியமனம் பற்றிய பேச்சுத் தொடங்கியதும் 'ஜோப்' என்பார், 'அவன் என் மாணவன், ஆகவே அவனை நானே எடுத்துக் கொள்வேன்' என வாதிட்டாராம். ஆனால் ஞானதிக்கம் அவர்கள் 'அவன் என் வட்டத்தைச் (காஞ்சிபுரம்) சேர்ந்தவன்; மேலும் நான்தான் அவனை வரவழைத்து எல்லா ஏற்பாடும் செய்தவன், எனவே நான் விடமாட்டேன்' என்றாராம். இருவரும் சுமார் பதினைந்து நிமிடம் வாக்குவாதம் செய்தார்களாம். பிறகு ஆங்கிலேயர் தலையீட்டால் முன்னரே முயன்ற ஞானதிக்கத்தின் சொல் வென்றதாம். இதை இருவரும் பிறகு என்னிடம் சொல்லித் தட்டிக் கொடுத்து வாழ்த்தினர். இருவரும் வயதானவர்கள்-எனவே அவர்களுடைய மகனைப் போன்று இருந்தமையின் இருவரும் என்னை வாழ்த்தினர். காஞ்சியில் உள்ள கிறிஸ்தவப் பள்ளியில் இவ்வாறு முதலாவதாக என் முறையான தமிழ்ப் பணி தொடங்க ஏற்பாடாயிற்று.

நான் அதுவரையில் கிராமத்தில் சாதாரண நிலையில் இருந்தவன். இந்துமத பாடசாலையில் பணியாற்றியபோதும் அது என் வீடெனவே நின்றது. எனவே அதுவரை உத்தியோகத்துக்கெனத் தனி உடையோ பிற ஆடம்பரங்களோ தேவை இல்லாதிருந்தன. சாதாரண 'ஜிப்பா' அணிந்தே

வாழ்ந்து வந்தேன். அக்காலத்தில் ஜிப்பா, கூலி உட்பட எட்டணுவில் அடங்கும். பாடி மூன்றணு, ஒரு வேட்டியும் துண்டும் எட்டணு. எனவே மிக எளிய நிலையிலேயே பலருடைய வாழ்க்கையும் அமைந்தது; என்னுடையதும் அப்படியே. எப்போதும் உடையிலோ பிறவற்றிலோ நான் எளிமையைக் கையாள அன்றே பழகிக்கொண்டேன். எனினும் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்வதால் 'கோட்டும் சூட்டும்' அணிந்து, கிராப் வாரி விட்டுக்கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்றனர் அன்பர்கள். அதுவரை குடுமியாண்டியாகவும், ஓட்டவெட்டிய மொட்டையனாயும் இருந்த நான் சில நாட்களில் 'கிராப்பு' சீவி சிங்காரிக்கும் நிலைபெற்றேன். இரண்டு சூட் தைக்க ஏற்பாடு செய்தேன். நல்ல துணியில் ஒரு சூட் முழுவதும் தையல் கூடியுடன் ஐந்து ரூபாய்தான்.

எனவே பள்ளிக்கூட முதல் நாளில் டை கட்டிக் கொண்டு சூட் அணிந்துகொண்டு வாலாஜாபாத்திலிருந்து இரெயில் வழி காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டேன். வாலாஜாபாத்தில் உள்ள அனைவரும் என் புதுத் தோற்றத்தைக் கண்டு வியந்தனர். காஞ்சிபுரம் பள்ளியில் காலெடுத்து வைத்து முதலில் தலைமை யாசிரியரைக் கண்டேன். அவர் என் தோற்றத்தைக் கண்டு வியந்தார்; போற்றினார். அக்காலத்தில் தமிழாசிரியர் 'சூட்' அணிவதென்றால் அது ஆச்சரியப்படத்தக்க ஒன்று. எனவே என்னை மாணவரும் பிற ஆசிரியர்களும் ஏதோ காட்சிப் பொருளைப் போன்று கண்டு கண்டு சென்றனர். தலைமை யாசிரியர் மட்டும் 'அவ்வாறு வருதல்தான் நல்லது' என அறவுரை கூறினார்; முன்னரே அங்கிருந்த வயதான தமிழாசிரியரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி, அவருடன் செல்லுமாறு பணித்தார். அவரும் என்னை ஆசிரியர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று பிற ஆசிரியர்களுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நான் நடத்த வேண்டிய பாடங்களைப் பற்றிக் கூறினார். ஓடுநாள் கழித்து வகுப்பிற்குச் செல்லலாம் என்றார். இவ்வாறு எனது வாழ்க்கைப் பணி—தமிழ்ப் பணி தொடங்கியது.

காஞ்சிவாழ்க்கை ஒருசில ஆண்டுகளே அமைந்தன என்றலும் பல நூற்றாண்டுகளில் பெறத்தக்க அனுபவங்களை நான் அங்கே பெற்றுவிட்டேன். பின் எனது சென்னை வாழ்வுக்கு அங்கே பெற்ற அனுபவங்கள் எனக்குக் கைகொடுத்து உதவின. என்உடன் இருந்த ஆசிரியர் பலரும் என்னிடம் நன்கு கலந்து பழகினர். அப்படியே என்னிடம் பயின்ற உயர்வகுப்பு மாணவர்களுள் பலரும், நான் வயதில் இளைஞராக இருந்த காரணத்தால், நெருங்கிப் பழகினர், ஊரில் உள்ள அன்பர் பலரும் என்னிடம் அன்பொடு பழகினர். எனவே நான் காஞ்சியில் பல நல்ல அன்பர்களிடையே வாழ்ந்து வந்தேன். ஓரிரு திங்கள் ஊரிலிருந்தே நான் தோறும் ரெயிலில் வந்தபோது சோர்வும் பல தடங்கல்களும் உண்டான காரணத்தால் என் அன்னையர் என்னைக் காஞ்சியிலேயே இருக்குமாறு பணித்தார்கள். அதே வேளையில் விரைவில் மறுமணம் செய்துகொண்டு குடும்பத்துடன் அங்கே இருக்கவேண்டும் எனவும் வற்புறுத்தினர். எனது இத்துணை மாற்றங்களுக்கு இடையிலும் எனது மாமியார் வீட்டில் மாற்றமொன்றுமில்லாத வாழ்வினைக் கண்டேன். இரண்டொரு திங்கள் கழித்து, பள்ளிக்கு அருகிலேயே முதலில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டேன். பிறகு என் மாணவ நண்பர் ஒருவர் வழியே வேறு நல்ல இடமாக அவர்கண்ட ஓரிடத்துக்கு மாற்றிக்கொண்டேன். அங்கே அந்த ஆண்டு எல்லைவரை—சுமார் ஐந்தாறு திங்கள் இருந்தேன். அதற்குள் மறுமண ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன.

பள்ளியில் பல நல்லாசிரியர்கள் இருந்தனர். உயர்வகுப்புகளை எடுத்த திருவாளர்கள் பாக்கியநாதன், பால் ஜோசப், எட்வட்சாழுவேல், அதிசயம் போன்றோர் அனுபவமிக்க நல்லாசிரியர்களாய் இருந்தனர். அப்படியே இடைநிலை வகுப்புகளில் மத்தேயு, சாலமன், ராஜமணிச் செல்லையா போன்ற பலரும் எனக்கு நன்கு அறிமுகமாயினர். அவர்களுள் சிலர் தமிழ் பயிலவேண்டும் என்ற

ஆர்வத்தோடு இருந்தனர். அந்த நாட்கள் தமிழுக்கு மலர்ச்சி உண்டாகத் தொடங்கிய காலம். எனவே பலர் பள்ளியிலும் வெளியிலும் தமிழ் பயில வேண்டுமென ஆர்வத்தோடு வந்தனர். ஏழெட்டு அன்பர்கள்—பிள்ளை பாசையத்திலிருந்தும் பிறவிடங்களிலிருந்தும் நான் தங்கியிருந்த இடத்துக்கு வந்து தமிழ் பயின்றனர். பள்ளியிலும் பல ஆசிரியர்கள் தனியாகத் தமிழ் பயின்றனர். மாணவருள் சிலரும் திருக்குறள் போன்றவற்றைத் தனியாக மாலைவேளையில் என்னிடம் பயின்றனர். நானும் மற்றவர்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லும் பேராற்றல் பெற்றவன் அல்லனாயினும், பல நூல்களைப் பயின்று, பொருள்கண்டு, கூடியவரை அவர்கள் வெறுக்கா அளவில் பாடல்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன்.

அதுபோது காஞ்சியில் என் உள்ளம் கலந்த சில பெரியவர்களைப்பற்றி எண்ணவேண்டியுள்ளது. அவருள் பெரும்பாலோர் இன்னும் வாழ்கின்றனர். அவர்களுள் ஒரு சிலர் என் உள்ளத்தில் நிலைத்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளனர். இரட்டை மண்டபத்தை அடுத்துள்ள மாளிகையில் காலை 6 மணிக்கே மூழ்கி, நீறு அணிந்து, ஒளி பொருந்திய முகப் பொலிவுடன் தம் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து வருவார்க்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக நிற்கும் விசுவநாத ஐயர் அவர்தம் வாழ்வும் போக்கும் என்னைக் கவர்ந்தன. கோடையிலும் குளிரிலும் எந்த நாளிலும் நேரந் தவருது அன்று நான்கண்டமைபோன்றே இன்றும் ஆங்கே உட்கார்ந்து வருவார்க்கு வழிகாட்டுகின்றனர். அவர் வழக்கறிஞர்-எனினும் நேரிய பண்பாளர். உண்மையாக நேரிய வழக்குகளுக்கே வாதிடுவர். கூடியவரை இருவரையும் ஒற்றுமைப் படுத்தவே அவர் உள்ளம் விரும்பும். அவர் மாலை வேளைகளிலும் குறித்த நேரம் தவருது, 'டென்னிஸ்' ஆடச் செல்வது காண்பதும் சிறந்ததாகும். அவருடைய பிள்ளைகளில் சிலர் என்னிடம் பயின்றனர்.

கச்சபேச்சுரர் ஆலயத்துக்கு அடுத்து, அரிய மருத்துவத் தொண்டு செய்துவரும் ஆத்மானந்த அடிகளார் என் உள்ளங்கலந்த பெரியராவர். ஏழைகளுக்கெல்லாம் இலவச மருத்துவம் செய்தும், பலவகையில் மக்களுக்கு உதவியும் நின்ற உண்மைத் துறவியார் அவர். என்றும் கடுத்த முகமே காட்டி அறியாது அமைதியாகப் பேசும் அறிவும் பொலிவும் கூடிய முகத் தோற்றத்துடன் அவர் விளங்குவர். இன்று தளர்ந்த நிலையிலும் அவர் தோற்றத்தில் அந்த ஆக்கப் பொலிவைக் காணமுடியும். இவர்களையன்றி இன்னும் எண்ணற்ற அன்பர்கள் என் கண்முன் நிழலிடுகிறார்கள். அவர்களைப்பற்றியெல்லாம் ஈண்டு எழுதின் காலமும் எல்லையும் கணக்கிடாது நீளும். அவ்வப்போது பின்வரும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்ப சிற்சிலரை ஆங்காங்கே காட்டி அமையலாம் என எண்ணுகிறேன். ஓராண்டில் பல பொதுக்கூட்டங்களிலும் பேசினேன். ஆக, காஞ்சியில் என் முதலாண்டு பலனுள்ளதாக, நல்லவர் பலரை உற்றாராகப் பெறும் வகையில் அமைந்து என் வாழ்வுக்கு வழிகோலியது என்பது பொருந்தும்.

காலம் நமக்கென நிற்காது ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது; அப்படியேதான் கடிமணமும் போலும். நான் வேண்டாம் என்று தள்ளிக்கொண்டே வந்த மறுமணம் முடியும் நாளும் வந்துவிட்டது. எந்த வகையிலும் எனது மாமியார் வீட்டார் என் வாழ்வை மலரவைக்க விரும்பவில்லை என அறிந்த தாலும் வேறு பிற சூழல்களாலும் நான் மறுமணத்துக்கு இசைய வேண்டிய நிலை உண்டாயிற்று. முன்னைய நிகழ்ச்சிகளால் நான் மறுமணம் செய்துகொள்வதிலும் துறவியாவதிலும் அவர்கள் வருந்தவில்லை என்பதை அறிந்த பிறகும், அன்னையும் பிறரும் வேண்டிய நிலையிலும் நான்வேறு என்ன செய்ய முடியும்? மேலும் ஓரிரகு சூழ்நிலைகளும் அதற்குக் காரணமாக அமைந்தன.

நான் இருபத்தைந்து வயது நிரம்பிய வாழிபன். எனினும் பலர் என்னிடம் தனியாகவும் வீட்டிற்கு வந்தும்

பாடம் பயின்றார்கள் என்கிறேன். அவருள் உயர் வகுப்பில் பயிலும் இரண்டொரு மணவியரும் இருந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு வந்து பயிலும்போது, எங்கள் ஊரில் எங்கள் தெருவில் இருந்து ஒருவர் என்னைக் காணவந்தார். அவர் அந்தப் பெண்களைப் பார்த்ததும் என்ன எண்ணி னாரோ! நேரே ஊருக்குச் சென்று 'நான் கெட்டுவிட்டேன்' என்று என் அன்ணையிடமே கூறிவிட்டார். அவர் தனக் கென இருக்கும் மனைவியைவிட்டு, பிறர் மனைவியர் மேல் மனம் வைத்துச் சுற்றித் திரிபவர். வயது ஐம்பதுக்கு மேலாகியும் அந்த வாழ்வில் இன்பம் கண்டவர். என் அன்ணையார் அவர் சொல்லை அப்படியே நம்பாவிடினும் நான் போன போது கண்டித்தார்கள். நான் 'அவரவர் புத்தி அவருக்கு' என்று கோள் சொல்லியவரைப் பற்றிக் குறிப்பாகக் காட்டினேன். என் அன்ணையாரும் உடனே அவரிடம் நான் சொல்லியதைச் சொல்லிவிட்டார்கள். அது முதல் அவர் இறக்கும் வரையில், என்னிடம் மரியாதையாகவே நடந்து கொண்டார் என்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

நிற்க, இந்த நிகழ்ச்சியும் செயலும் என் அன்ணையார் உள்ளத்தில் புது வேகத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. நான் ஒருவேளை மறுபடியும் உண்மையிலேயே வேறு யாராவது பெண்ணை மணம் செய்துகொள்வேனோ என அஞ்சினார்கள். முன்னமே 'காஞ்சி'க்கு அனுப்ப அஞ்சிய அன்ணையார் இதற்குப்பின் வெகு வேகமாக எனக்கு மணம் செய்து வைப்பதில் முயன்றார்.

அதற்கேற்ப, காஞ்சியிலும் என் மாணவநண்பர் ஒருவர் போக்கு என்னைத் திகைக்க வைத்தது. அவர் தற்போது இல்லை. படிப்பு முடியும் முன்பே மறைந்துவிட்டார். ஒன்பதாம் வகுப்பில் பயிலும்போதே அவருக்கு இருபதுக்கு மேல் வயது இருக்கும். அவருக்கு ஏற்ப நான் தங்கியிருந்த வீட்டில் ஒருவர் அவருக்கு உறவாணர் போலும். என்னொடு எனக்குத் துணையாக இருந்த அந்த மாணவர், அவருக்கும்

துணையானூர் போலும். அதை ஓரளவு மறைமுகமாக கண்டிக்கும் போது, அவர் என்னையும் அவருக்கு உறவாக்க முயல்வாரோ என்ற ஐயம் பிறந்தது. தனிமையில் வாழ்வதில் இத்தனைச் சங்கடங்கள் இருக்கின்ற தென்பதை அப்போது தான் நான் அறிந்தேன். எனவே அன்னையார் ஏற்பாடு செய்த மணமுயற்சிக்கு இணங்கினேன். மேலும் ஊரில் இருந்த என் அன்னையாரும் பெரிய அன்னையாரும் தனித்தனியாகச் சமையல் செய்துகொண்டு, தனித்தனியாகப் பக்கத்தில் பக்கத்தில் வாழ்ந்தநிலை எனக்கு வருத்தத்தைத் தந்தது. இருவரும் உடன்பிறந்தவர்களாக இருந்தும், ஏன் ஒன்றாகவே சமைத்து உண்ணக்கூடாது என்று பலமுறை கேட்பதுண்டு. அவரவர் போக்கு அப்படி என்று ஆறுதல் பெறுவதும் உண்டு. மணம் செய்துகொண்டு, காஞ்சியில் வாழ்க்கை தொடங்கினால் பெரும்பாலும் பெரியம்மா அவர்கள் என்னொடு காஞ்சிபுரம் வந்துவிடுவார்கள் என்ற நிலை யிருந்ததால் அதன்பிறகு அத்தகைய குழப்பம் உண்டாகாது என்று எண்ணியும் இசைந்தேன். நான் இரு குடிக்கும் ஒருமகனாக நின்றமையின் அக்குடிவளர மணம் செய்து கொண்டு இல்லறம் ஏற்கவேண்டுமென்றனர் பலர்; அதனாலும் இசைந்தேன். என் இசைவினை அறிந்தபின் அன்னையார் இருவரும் ஏற்பாட்டிற்கு முனைந்தனர். உறவினர் ஒருவரின் மகனையே மணம் பேசினர். அவர்களையே முன்னரே எனக்கு மணம் முடிக்க இருந்தார்களென்றும் எனது விருப்பப்படிதான் வேறுஇடத்தில் முந்திய மணம் முடிந்ததென்றும் பிறகு அறிந்தேன். இந்த மண ஏற்பாட்டிலும் 'அவர்கள்' சிறிதும் மனம் வருந்தியதாகவோ மாறுபட்டதாகவோ காணவில்லை. எனவே எனது அன்னையர் முடிவே சரியென அனைவரும் கூறினர். அவர்கள் அனைவரும் முன்னின்று மணத்தை ஏற்பாடு செய்தனர். எனது சாதகக் குறிப்பிலும் அதுபற்றிக் குறித்திருந்தது. எனவே அனைவர் விருப்பினை ஏற்றும், குடிநலம் புரக்கக் கருதியும் மணத்துக்கு இசைந்தேன். ஆம்! அந்த மணமும் நல்ல வேளையில் நடைபெற்றது.

மணம் நடந்த அதேவேளையில் அந்த ஊரில் ஒருவீட்டில் ஓர் ஆண்மகவு பிறந்தது. அதன் தந்தை என்னிடமிருந்து கொண்டமையாலோ ஏனோ அக்குழந்தைக்கு என் பெயரையே இட்டார். இது நெடுநாட்களுக்குப் பிறகு எனக்குத் தெரிந்தது. அவரோ மற்றவரோ அப்பெயர் பற்றி எனக்குக் கூறவில்லை. ஆயினும் சில ஆண்டுகள் கழித்து என் பெயரைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி உக்கலில் வேடிக்கையாக நடைபெற்றபோது, அந்த உண்மை வெளியாயிற்று. என் பெயர் எங்கும் வேறுயாருக்கும் கிடையாது என வாதிட்டேன் நான். 'பரமசிவம்', 'சிவானந்தம்' 'பரமானந்தம்' 'ஆனந்தம்' போன்று பலபெயர்கள் இருக்கலாம் என்றாலும், 'பரமசிவானந்தம்' என்ற முழுப்பெயர் யாருக்கும் கிடையாது என்றேன். அந்தப் பிள்ளையினுடைய தந்தையானான் உடன் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் அமைதியாகக் கீழ் மகனுக்கும் அப்பெயரிட்டிருப்பதையும் காரணத்தையறிகாட்டினார். எனது மணம் நடந்த அதேவேளையில் பிறந்த மையாலும் இளமையிலேயே தன் முயற்சியால் நான் முன்னுக்கு வந்துள்ளதாக அவர் கருதியமையாலும் அப்பெயரை இட்டமையைக் கூறினார். நான் என்னை இவ்வளவு பின்பற்றக் கூடியவர்களும் உளரா என வியந்தேன். மேலும் அவர் அப்போதே என்னை அவர் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, அப்பிள்ளையைக்காட்டி என்னை வாழ்த்துமற்று பணித்தார். நானும் உளமார வாழ்த்தினேன். அவரோ அந்தப் பரமசிவானந்தம்—தற்போது வடஆற்காடு மாஷ்டத்தில் ஆசிரியப் பயிற்சிபெற்று ஒருபள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார் என அறிகிறேன்.

பழங்கால மணமுறைப்படி எனது திருமணம் நடந்தது. மணம் நடைபெற்ற மறுநாள் வேடிக்கையாகப் பிள்ளை பெண்ணுக்கும் பெண் பிள்ளைக்கும் 'நலங்கு' வைத்துத் தரப்பட்டது. அப்படியே எனக்கும் நடைபெற்றது. ஆனால் என் பாராத வகையில் சடங்குகளில் ஒன்றாகிய 'அப்பளம் தட்டும்' நிகழ்ச்சியில் நான் அதிர்ந்துபோனேன். அப்பளத்தை

வெறுங்கையில் தட்டுவதற்குப் பதில், அதை என் கன்னத்தில் ஓங்கித்தட்டி அறைய அதிர்ந்தேன். உடனே எழுந்து அப்படியே ஓடிவிடலாமா என்று எண்ணினேன். நான் முன்னரே மணமானவன் ஆனமையின் அந்தப் பெண் என்மேல் காட்டிய வெறுப்போ அந்த அடியென நினைத்தேன். அன்றி முன்னவர்போன்று இவளும் வேறு யாரை யாவது மணக்க நினைத்து நான் குறுக்கிட்டமையால் கொண்ட கோபத்தின் பயனே அது என எண்ணினேன். பிற சடங்குகள் எப்படியோ நடைபெற்றது. எனக்கு மட்டும் அதன் காரணத்தை அறிந்துகொள்ள அவா உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் மணமான உடனே கைகோத்துப் பேசும் வழக்கம் இல்லை—இருந்தால் கேட்டிருப்பேன். பிறகு நேரில் கேட்கவேண்டிய காலத்தில்—நேரம் நேர்த்த நாளில் அது பற்றி விளக்கம் கேட்டேன். முன்னரே எனக்கு அந்தப் பெண்ணைக் கொடுக்க அவர்தம் பெற்றோர் இசைந்ததாகவும் அவளும் மனமுலந்ததாகவும் என் பெற்றோருக்கும் அது ஏற்றதாக இருந்ததாகவும், அவ்வளவு இருந்தும் நான் வேறு திசையில் சென்றதால் அது தடைப்பட்டு, நான் முன், வேறு மணம் செய்ய நேர்ந்ததாகவும் கூறி, அக்கோபமே அந்தச் செயலாக உருவெடுத்ததெனக் காட்டி, மன்னிப்பு வேண்டிய நிலையில் உண்மை உணர்ந்து உளம் தேறினேன். அடுத்த ஆண்டு வாழ்வு—காஞ்சியில் இரண்டாம் ஆண்டு வாழ்வு—எனது இல்லற வாழ்வாகத் தொடங்கிற்று. எனது பெரிய அன்னையாரும் உடன்வந்து எங்களோடு எங்கட்கு உதவியாக இருந்தனர்.

எனது இல்லறவாழ்வு காஞ்சி அரசவீதியில் ஒரு வீட்டில் தொடங்கியது. நான் குடிசென்ற பிறகுதான் அந்த வீட்டின் சிறப்பை உணர்ந்தேன். 'கச்சி உலா' வில் அதன் ஆசிரியர், இறைவன் உலாவரும் தன்மையைக் கூறிக் கொண்டு வருகின்றபோது, இறைவனும் ஏகம்பன் மாடவீதிகள் மூன்றைக் கடந்து பின், கச்சபாலயம் கடந்து, கம்பன் வீடு தாண்டி, குமரகோட்டம் தாண்டிச் சென்றதாகக் குறிக்க

கின்றார். ஆகவே கம்பன் வாழ்ந்த வீடு காஞ்சிபுரம் அரசு வீதியில் கச்சபாலயத்துக்கும் குமர கோட்டத்துக்கும் இடையில் இருந்தது என்பது தேற்றம். அக் “கம்பன்” என்ற பெயரே ‘ஏகம்பன்’ என்ற காஞ்சியிற்கடவுள் பெயரின் முதற்குறை என்றுதானே அறிஞர் காட்டுவர். எனவே கம்பர் காஞ்சியில் வாழ்ந்தார் என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை. ‘கற்றூர் வாழ். காஞ்சி’ கம்பர் வாழ்ந்ததால் பெருமையுற்றிருக்குமன்றோ! ஆம்! ஆனால் அவர் எந்த வீட்டில் வாழ்ந்தார்? அதைத்தான் உலா உணர்த்துகின்றது. அவர் வழிபாடாற்றிய கலைமகளும் இன்னும் அங்கேயே இருக்கிறது. தெருவின் மேலண்டை வாயில் உயர்ந்து வளர்ந்த வேப்பமரத்தின் அடியில் அக்கலைமகள் வீற்றிருக்கிறாள். இன்றும் பலர் அவருக்கு வழிபாடாற்றுகின்றனர்.

கம்பர் அக்கலைமகளை வழிபட்டுக்கொண்டு அந்த வீட்டிலேயே குடிஇருந்தார் என்று அறிஞர் கூறினர். அது எந்த வீடு? ஆம்! நான் குடியிருந்த வீடே அது. அந்த வீட்டின் வாயிலிலேயே அக்கலைமகள் வேம்பின் அடியில் காட்சி தருகிறாள். இன்றும் எப்போதாவது அந்தப்பக்கம் செல்வேனாயின் என்னையுமறியாது என் கரங்கள் அத்தெய்வத்துக்கு அஞ்சலிசெய்யும்—மனம் வழிபாடாற்றும். அன்றுதொட்டு நான் எங்கே குடிபோனாலும் சொந்த வீடு கட்டினாலும் வீட்டின் புறத்தே வேம்பினை நட்டு வளர்த்து வருகிறேன். அதன்கீழ் உள்ள கலைமகள் எனக்குத் தோன்றாத துணையாய் அமைகிறாள் என நம்புகிறேன்.

நான் அரசு வீதியில் தங்கிய ஞான்று எனக்குப் பல புதிய அன்பர்கள் நண்பராயினர், பச்சையப்பர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றிய திரு. துரைசாமி ஐயர் என்பார் அவருள் ஒருவர். அவர்தம் காலங்கடவாக் கடப்பாடும், பழகும் முறையும் பண்பும் என் உள்ளங்கவர்ந்தன. காஞ்சியில் நெடுங்காலம் பொதுப்பணி செய்து சிறந்த பரமசிவ முநையாரும், அவர் மகனார் கலியாணசுந்தராரும் எனக்கு

அறிமுகமாயினர். முன்னரே வாலாஜாபாத் வா. தி. மா. அவர்களால் அறிமுகமான கச்சபாலயமுதலியார் நெருங்கிய அன்பரானார். அவரே நான் முதல் முதல் உபயோகப் படுத்த சிறு நாற்காலியும் மேஜையும் செய்து தந்தார். அம் மேசையை நான் இன்னும் சென்னையில் பயன்படுத்தி வருகிறேன். நான் பணியாற்றிய ஆண்டர்சன் பள்ளித் தலைமை எழுத்தர் திரு. தேவராச முதலியார் என்பவர் அந்தப்பக்கத்தில் வாழ்ந்தவர்தாம். அவர் அடிக்கடி வீட்டிற்குவந்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார். அவருடன் பள்ளியிலும் நல்ல பயனுள்ள பல பணிகளைச் செய்ய முடிந்தது. ஆண்டு தோறும் 'பள்ளி ஆண்டுவிழாவில் அவரது முயற்சியால் நாடகங்கள் நடைபெறும். அடுத்த வீட்டிலிருந்த 'இராசம் செட்டி & சன்ஸ்' உடன் பிறந்தார் எனக்கு உற்றுழி உதவினர். இன்னும் உதவிய அன்பரும் மாணவரும் பிறரும் பலர். அத்துணை நல்லவர்களோடு நான் காஞ்சியில் ஒருசில ஆண்டுகளே பணியாற்றினேன் என்றாலும் அக் காஞ்சி வாழ்வு என் நாட்களில் என்றும் ஒளிவிடும் தொடக்க நல்வாழ்வாக அமைந்துவிட்டது.

6. அரசியல் அலைகள்:- தேர்தலும் தெளிதலும்

நான் காஞ்சியில் வாழ்ந்திருந்த காலம் ஓர் அரசியல் மாற்றக் காலம். ஆங்கிலேயர் மக்களுக்கு ஓரளவு சுய ஆட்சி நல்கி ஆங்காங்கே தேர்தல் நடத்தி, சட்டசபைகளை அமைத்து, அமைச்சர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த காலம். இந்தியா முழுவதிலும் அந்தக் கொந்தளிப்பும் தேர்தல் ஆரவாரமும் நிறைந்திருந்தன. நான் செங்கற்பட்டுப் பள்ளியில் பயின்றிருந்த காலத்தில் என் 'இளமையின் நினைவில்' குறித்தபடி, ஒருபுடை அரசியலிலும் மேல்போக்காகப் பங்கு கொண்டிருந்தேனாயினும் பிறகு அதில் தலையிடவில்லை. எனினும் காஞ்சி வாழ்க்கை என்னைத் தலையிட வைத்துவிட்டது.

தமிழகத்தில் எங்கும் தேர்தல் முழக்கம். காங்கிரஸ் நாடெங்கும் பெருவெற்றி பெற்றமை போன்றே இங்கும் பெற்றது. அதன்பயனாக திரு. ச. இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் 'சென்னை மாநிலத்தின்' முதலமைச்சரானார். பல ஆந்திரர்களும் கன்னட மலையாள நண்பர்களும் அந்த அமைச்சரவையில் பங்குகொண்டிருந்தனர். மொழி வழி மாநிலம் பிரியாத அந்தக் காலத்தில் எல்லா மொழியினரும் ஆட்சியில் பங்குகொண்டிருந்தனர். அந்தக் காலத்தில் தமிழைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசுவோரும் எழுதுவோரும் சிலர். ஆங்கிலத்தில் பேசினால் சிறப்பு—இந்தி பயின்றால் ஏற்றம்—சமஸ்கிருதம் கற்றால் சிறப்பு என்றெல்லாம் சிலர் எண்ணிக்கொண்டு செயலாற்றிய காலம் அது. எனவே முதலமைச்சர் பதவி ஏற்ற ஆச்சாரியார் தமிழ்நாட்டிலும் பிற சென்னை மாநிலப் பகுதிகளிலும் இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக்கினார். ஒவ்வொருவரும் இந்தி படித்தாலன்றி

வாழ்வில்லை என்ற நிலையை உண்டாக்கிவிட்டார் அவர். இன்று அவர் பேசுவதையும் எழுதுவதையும் அறிபவர் அன்றைய அவர் செயலைக் கேட்டால் கொதிப்பர். நாடு முழுவதும் கிளர்த்து எழுந்தது. 'இந்தி எதிர்ப்புப் போர்' தமிழ்நாட்டில் வீறுகொண்டு நடைபெற்றது. பெரியார் அதில் முன்னணியில் இருந்தார். இன்றைய அமைச்சர் பலர் பிறவாத அந்த நாளில்—தமிழ் முழுக்கம் செய்யும் நல்லவர் காணாத அந்த நாளில், ஆச்சாரியார் செயலுக்கு உள்ளாகி அல்லலுற்றார் பலர். காஞ்சியிலும் அத்தகைய கிளர்ச்சி எழுந்தது. பல கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. நானும் பலவற்றில் பேசினேன். சிலவற்றில் தலைமை வகித்தேன். அதுபோது காஞ்சி நகரசபை காங்கிரஸ் ஆதிக்கத்தில்—திரு. டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்கள் தலைமையில் இயங்கிற்று என எண்ணுகிறேன். நான் இந்தி எதிர்ப்புக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்ததை அவர் பெருங்குற்றமாகக் கருதினர். படிக்கும் காலத்தில் நான் காங்கிரஸ் சார்பில் இருந்து, காந்தி அடிகள் தண்டி உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின்போது செங்கற்பட்டில் பல கூட்டங்கள் நடத்தினேன். எனினும் பிறகு நான் அரசியலில் அதிகமான பங்குகொள்ளவில்லையானாலும் காங்கிரஸ் சார்பிலேயே இருந்தேன். அக்காலத்தில் நன்கு தெளிந்த, பொதுமக்களொடு தொடர்பு கொண்ட வேறு கட்சிகள் இல்லையாதலால் நான் மட்டுமின்றிப் பலரும் அவ்வண்ணமே இருந்தனர். எனினும் எதிலும் தீவிரமாகப் பங்கு கொள்ளவில்லை. இந்தி நுழையத் தொடங்கிய காரணத்தால், அந்த அடிப்படையில் அதைப் புகுத்திய கட்சிக்கு எதிராக நான் பல கூட்டங்களிலும் மாநாடுகளிலும் கலந்துகொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்தப் பங்குகொள்ளும் நிலை காஞ்சியில் வாழ்ந்த காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு—சிறப்பாக டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்களுக்கு என்பேரில் வெறுப்புக்கொள்ளக் காரணமாயிற்று. அக்காலத்தில் அவர் சிறந்த மருத்துவராக இருந்ததோடு, நகரசபைத் தலைவராகவும், நிறைந்த செல்வாக்கு உடையவராக

வும் இருந்தார். மேலும் அவர் அத்தொகுதி எம். எல். ஏ. வாகவும் இருந்தார் என எண்ணுகிறேன். எனவே அவரது சொல்லை மேலுள்ள இராசகோபாலாச்சாரி முதல் யாவரும் கேட்டனர். எனினும் நான் தனியார் பள்ளியில் பணியாற்றியமையால் என்னை அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

ஒருநாள் ஒரு கூட்டத்தில் (வைகுண்ட பெருமாள் கோயில் அருகில் என எண்ணுகிறேன்) நான் தலைமை வகித்துப் பேசினேன். எனது நண்பர் மாகறல் திருநாவுக்கரசு என்பவர் என்னைத் தேடிக்கொண்டுவந்து, வீட்டில் நான் கூட்டத்துக்குப் போயிருந்ததைக்கூற, அங்கே வந்து வெளியே நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் காஞ்சி நகராட்சியில் ஆசிரியப் பணிபுரிந்து வந்தார். கூட்டம் முடிந்ததும் அவரும் நானும் பேசிக்கொண்டே போனோம். அதற்குப் பிறகு ஒருசில நாட்களில் நகராட்சி ஆணையர்களிடமிருந்து அவர் 'இந்தி எதிர்ப்பு'க் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டது தவறு என்றும் அவர்மேல் நடவடிக்கை எடுக்கப்பெறும் என்றும் கடிதம் வந்தது. அவர் சற்றும் அஞ்சவில்லை. எனினும் உத்தியோகம் அல்லவா! மேல் உள்ளவரிடம் வாதாடினார்—எழுதிக் காட்டினார். மேலதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பம் செய்தார். முடிவில் அவருக்கு ஓராண்டு உயர்வு ஊதியம் நிறுத்தப்பட்டேவிட்டது. கூட்டம் பற்றி எண்ணமே இல்லாது என்னைத் தேடிவந்த அவருக்கு—வெளியில் நின்றிருந்தவருக்கு இந்தத் தண்டனை—ஆனால் அந்த அதிகாரிகளால் என்னை ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை, காரணம் என் நிலை அன்று அப்படி.

திருநாவுக்கரசு அவர்களை நினைத்தபோது மற்றொன்றும் நினைவுக்கு வருகின்றது. அவரும் நானும் எப்போதும் இணைந்தே இருப்போம். எங்கள் இருவருக்கும் உரிய நண்பர் ஒருவர் ஒருநாள் எங்கள் வீட்டிற்கு இவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். அப்போது அவர் பஞ்சாயத்து பார்வை

யாளராக இருந்தார். அங்கம்பாக்கம் பஞ்சாயத்தைப் பூர்வையிட வேண்டும் என்றும் நாங்களும் உடன்வர வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். நானும் ஊர் சிவ்வதற்கு மகிழ்ந்தேன். இரவில் எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டு மறுநாள் காலை பள்ளிக்குத் திரும்பிவிடலாம் என்று எண்ணிப் புறப்பட்டோம். பெரிய அன்ணையாரிடம் சொல்லிவிட்டு ஊருக்குச் சென்றோம். ஊரில் எனது அன்ணையார் எங்களுக்கு உணவு ஆக்கிப் படைத்தார்கள். ஊர்க்கோயிலில் பஞ்சாயத்துக் கணக்கெல்லாம் பார்த்துவிட்டு, சூப்படியே கோயிலில் இறைவனை வணங்கிவிட்டு, இரவு வீட்டிற்கு வந்து உணவுண்டு படுத்துக்கொண்டோம்.

பூர்

பூர் எங்கள் பேச்சு பலவகையில் சென்றது. பஞ்சாயத்துப் பூர்வையையும் நண்பர் அத்துறையில் வளர்ச்சிக்கு வழி இல்லை எனவும் கல்வித்துறையில் சென்றால் முன்னேறலாம் எனவும், ஆனால் அந்த ஆண்டு ஆசிரியப் பயிற்சிக்கு விண்ணப்பம் செய்யவில்லை எனவும் அடுத்த ஆண்டு விண்ணப்பம் செய்து சேர்வதற்குள் எத்தனையோ மாற்றங்கள் வந்து தன் முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக் கட்டையாகலாம் எனவும் கூறினார். எனக்கு அப்போது ஒருவர் நினைவில் தோன்றினார். எங்கள் ஊரை அடுத்த நெய்க்குப்பத்தில் பிறந்து நிலநூல் பேராசிரியராகி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பூர்வையாற்றிய திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர் என்னை நன்கு அறிவார். எங்களுக்கும் அந்த ஊரில் நிலம் இருந்தமையின் டிஸ்கவரையில் எங்களுக்குள் கொடுக்கல் வாங்கல் முதல் நல்ல வகையில் உறவு இருந்தது. அப்போது குலை இறுதி அல்லது ஆகஸ்டு முதல் என எண்ணுகிறேன். அவரால் ஏதாவது செய்யக்கூடுமானால் நான் நண்பரை அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறினேன். ஆயினும் நண்பர் பாடம் இல்லுபட்டது என்றும் நிலநூல் தரமாட்டார்கள் என்றும் துடிக்கினார். நான், ஐயர் அவர்கள் எல்லாம் வல்லவர் என்றும் என்பொருட்டு எதையும் செய்வார் என்றும் முயற்சியில் கெடுதல் இல்லை என்றும் மறுநாட்காலையிலேயே

செல்லலாம் என்றும் சொன்னேன். வற்றிய வரண்ட காட்டில் முற்றிய மழை பெய்ததென அவர் மகிழ்ந்தார். காலை யில் என் பள்ளிக்கூடத்துக்கு விடுமுறை கடிதம் எழுதித் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் வழியே அனுப்பிவிட்டு நான் இரெயினில் நண்பருடன் சைதாப்பேட்டைப் பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

அப்போது மணி 10க்கு மேலாகி இருந்தது. திரு. ஐயர் அவர்கள் பாடம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தார். நாங்கள் அவர் அறையில் காத்துக்கொண்டிருந்தோம். வகுப்பு முடிந்ததும் வந்தார். உலகம் சுற்றிப் புகழ்பெற்ற அந்த ஐயர் அவர்கள் என்னிடம் காட்டிய பரிவு மறக்கற் பால தன்று. 'எங்கே வந்தாய்?' என்று கேட்டார். நான் எல்லாவற்றையும் கூறி அவர் விண்ணப்பம் செய்யாததையும் விளக்கினேன். அவர் அதை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாது, 'நீ ஏன் இதற்காக இவ்வளவு தூரம் வந்தாய்? இவரிடமே கடிதம் அனுப்பி யிருந்தால் போதாதா? நான் இவனை நிலநூல் பிரிவில் சேர்த்துக்கொள்கிறேன்' என்று என்னிடம் கூறி, 'உனக்குச் சம்மதமா?' என்று அவரைக் கேட்டார். அவரும் 'சரி' எனத் தலையாட்டினார். 'உடனே ஐயர் அவர்கள்' இவன் இங்கேயே இருக்கட்டும், நான் அடுத்த வகுப்பை முடித்து வந்து ஏற்பாடு செய்துகொள்ளுகிறேன். நீ போகலாம்' என்று கூறிவிட்டு அடுத்த வகுப்பிற்குச் சென்றுவிட்டார். நான் நண்பரை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லிவிட்டுப் புறப் பட்டேன். வழிநெடுக அந்த அந்தணாளர் தம் அன்பையும் பண்பையும் பரிவையும் தெளிவையும் எண்ணி எண்ணி வியந்தபடியே நின்றேன். நண்பரும் பிறகு நிலநூற்பிரிவில் இடம் பெற்று அந்த ஆண்டிலேயே ஆசிரியப் பயிற்சியை முடித்து வெற்றி பெற்று அரசாங்கக் கல்வித்துறையில் பணி ஏற்றார். பிறகு அவர்தம் உழைப்பாலும் முயற்சியாலும் தமிழகக் கல்வித்துறையில் மிக உயர்ந்ததாகிய பதவிபிணையும் அடைந்தார். அவர் உயர்வை எண்ணி-எண்ணி நான் மகிழ்ந்த காலமெல்லாம் பலப்பல. ஆயினும் அவர் உயர்ந்த

பதவியில் இருந்தகாலே என்னிடம் மாறுபட்டு எனக்கு ஓர் தீங்கிழைத்தார் எனப் பிறர் எண்ணுமாறு ஒரு காரியம் செய்தார். ஆனால் என் வரையில் அவர் செய்த அந்தச் செயல் எனக்கு நன்மையாகவே முடித்தது. அவர் மட்டும் அன்று அதைச் செய்யாதிருந்திருப்பாரானால் இன்று என் மக்கள் வாழும் நல்வாழ்வினை எல்லாம் நான் காணமுடியாது. அவர்கள் எந்தெந்த நிலையிலோ சென்றிருப்பார்கள்— நானும் எப்படி இருந்திருப்பேன் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகவே அவரிடம் நான் மாறுபட்டது இல்லை. மாறாக அதற்குப் பிறகு அவரைப் பாராட்டிப் போற்றியே வருகிறேன். இவை பற்றிப் பின் சென்னை வாழ்வைப் பற்றி எழுதும் போது விளக்கமாக எழுதுவேன்.

அரசியல் அலை வீசுவது பற்றியன்றே பார்த்துக் கொண்டு வந்தோம். இடையில் திருநாவுக்கரசர் நம்மை வேறு எங்கோ ஈர்த்துச் சென்றார். சென்னை சட்டசபைத் தேர்தல்கள் நடைபெற்று அமைச்சர் அவை அமைந்த பிறகு நாட்டின் மாவட்டக் கழகங்கள் நகராட்சி மன்றங்களின் தேர்தல்களை நடத்தத் தொடங்கினர். அந்த அரசியல் சூழலில் சிக்கிய நானும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத் தேர்தலில் போட்டியிட நினைத்தேன். எனினும் அவ்வளவு தீவிரமாக வேலைசெய்ய வில்லை. எனது பள்ளியின் தலைவரோ, அரசாங்கம் தடுத்தாலும் நான் நிற்பதற்கு இசைவு தருவதாகக் கூறினார். அவருக்கு மேலுள்ள ஆங்கில நாட்டுச் செயலாளரும் இசைவும் வாழ்த்தும் தந்தார். என்னிடம் பயின்ற என் மாணவர் கூட்டம் அப்படியே ஊர் ஊராகப் படை எடுக்கத் தயாராகக் காத்துநின்றது. இத்தனைக்கும் இடையில் நான் தேர்தலில் நிற்க முடிவு செய்தாலும், நான் அதுவரை சார்பு பற்றி இருந்த காங்கிரஸ் அடிப்படையிலேயே நிற்க நினைந்தேன். எனவே அதற்கென விண்ணப்பம் செய்தேன்; ஆனால் நான் இந்தி எதிர்ப்பில் பங்கு கொண்ட காரணத்தால் மறுக்கப்பெற்றது. எனவே நான்

தனியாக நிற்க முடிவு கொண்டேன். இடையில் மற்றொரு சிக்கலும் இருந்தது.

செங்கற்பட்டு மாவட்டக் கழகத்துக்கு அத்தொகுதியின் சார்பில் பதினைந்து ஆண்டுகளாக உறுப்பினராக இருந்த ஒருவர் மறுபடியும் போட்டியிட நினைத்தார். காங்கிரஸ் சார்பில் ஒருவர், இவர், இவர்களுக்கிடையில் நாம் ஏன் தலையிட வேண்டும், ஒதுங்கிவிடலாம் என்று நான் எண்ணிய வேளையில் எனது அண்ணையர் இருவரும் ஒருசேர நான் நின்றே ஆகவேண்டும் என வற்புறுத்தியதோடு பல ஊர்களிலிருந்து முக்கியமானவர்களை வரச்சொல்லி நான் நிற்கப் போவதையும் கூறிப் பறைசாற்றி விட்டார்கள். எவ்வளவு செலவானாலும் நின்று வெற்றிபெற வேண்டும் என அவர்கள் தீவிரமாக இருந்தார்கள். அதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

தொடர்ந்து உறுப்பினராக இருந்து மேலும் நிற்க விரும்பியவரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் என்னையும் என் குடும்பத்தையும் இழிவாகப் பேசினர். வீட்டில் ஆண் துணை இன்மையாலும் நானும் இளையவனாய் எங்கோ பள்ளியில் ஆசிரியனாய் அதிலும் 'தமிழாசிரியனாய்' இருந்தமையாலும், நாங்கள் பெருஞ்செல்வர்கள் அல்லர் ஆதலாலும் ஊர் தொறும் அவர்கள் ஏளனப் பேச்சு அதிகமாயிற்று. அவற்றுள் ஒன்று—எங்கட்குத் தேர்தலுக்குச் செலவு செய்யப் பணம் கிடையாதென்றும் எனது அண்ணையர் கழுத்தில் இட்டிருக்கும் நகைகளை (செயின்) விற்றுத் தான் செலவிட வேண்டுமென்று கூறியது. இக் கூற்றே என் அண்ணையரை வெகுண்டெழச் செய்தது. சில ஊர்களுக்கு அவர்களே வந்து கூட எனக்கென வாக்குகள் கேட்டனர். மும்முனைப் போட்டியில் அந்த இருவரும் ஒருசேரப் பெற்ற வாக்குகளைக் காட்டிலும் நான் அதிகமான வாக்குகள் பெற்று வெற்றியுற்றேன். ஆனால் இந்த வெற்றிக்கு உதவியவர் எத்துணையர்—பெற்ற அனுபவம் எத்தகையது! பல காட்சிகள் இன்

னும் என் உள்ளத்தில் நிலைத்துள்ளன. ஊருக்கு உதவ என்று நூற்றுக்கணக்கில் பணம் வாங்கி 'ஏப்பம்' விட்டவர்கள் இன்னும் உள்ளனர். ஐம்பத்தாறு ஊர்கள் கொண்ட அந்தத் தொகுதியில் எத்தனை எத்தனை வகையான மக்களைக் காண நேர்ந்தது. எனக்கு வேலை செய்வதாகப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு, எதிரிக்கு வேலைசெய்ய நினைத்த துரோகிகளும் இன்னும் வாழ்கின்றனர்.

நாங்களும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் கூட்டிட்டு, எங்கள் கொள்கைகளைத் திட்டமாக விளக்கினோம். மற்ற இருவேட்பாளர்களைக் காட்டிலும் நானே மேடை ஏறி மக்கள் உள்ளங்கொள்ளப் பேசிய தன்மை அனைவரையும் கவர்ந்தது. எனது மாணவ நண்பர்கள் ஊருக்கு இருவராக இராப்பகலாகத் தங்கி, அவ்வூர் வாக்காளர்களிடம் பரிந்து பேசி வாக்குகளைப் பெற முயன்றனர். அவர்கட்கெல்லாம் அவ்வவ் ஊரார் மகிழ்வோடு உணவு அளித்துக் காத்தனர். எனது உக்கல் மாமனார் திரு. கோபால முதலியார் அவர்களும் அவர்தம் குடும்பமும், முழுக்கமுழுக்கப் பத்துபதினைந்து நாட்கள் தேர்தல் களத்திலேயே முழுகி இருந்தனர். இவர்களையன்றி உதவிய பல பெரியவர்களை இன்னும் என்னால் மறக்க முடியாது. அவருள் முக்கியமானவர் திரு. காளப்பர் அவர்கள். அவர் தம் தேர்தல் உறவே பின் நான் காஞ்சியில் அச்சகத் தொழில் தொடங்க உதவியாக நின்றது. இன்றும் அவர் அதே தமிழ்க்கலை அச்சகத்தை 'முத்தமிழ் அச்சகம்' என்ற பெயரில் நடத்தி வருகிறார். அவரை யன்றிக் காவாம்பயர் திரு. இராசகோபால் முதலியார், மாகறல் திருமாகறல் முதலியார், இளையனார் வேலூர் சின்னசாமி முதலியார், நடேச முதலியார், காவாந்தண்டலம் பச்சையப்ப முதலியார், வாடாதலூர் மலைக் கொழுந்து முதலியார், அவனூர் துரைசாமி நாயகர் போன்ற பல அன்பர்கள் என் தேர்தலில் வெற்றி பெற உதவினர். எனது கிராமத்தில் எனக்கு உற்றவர் என்பவரே எனக்கு மாறுபட்டு நிற்க, அவருக்கு வாய்ப்புச்சாகச் சில வெண்

பொற்காசுகள் வழங்க நேர்ந்தது. இத்தேர்தல் களத்தில் நேராகவே பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் சட்டமன்றத் தலைவராக இருந்த புலவர் கோவிந்தன் அவர்களும் எங்களுடன் கலந்து கொண்டு ஊர் ஊராக வந்து 'ஓட்டு' கேட்ட காட்சி இன்றும் என்முன் நிற்கின்றது. அக்காலத்தில் (1935) காங்கிரஸ் 'கட்சிக்கு எதிராக' வேறு நல்ல அரசியல் கட்சிகள் இல்லையாதலாலும், ஒரு தமிழாசிரியர் அரசியலில் போட்டி இருவது அதுவே முதல் தடவை ஆனதாலும், பேரறிர் அண்ணா அவர்கள் மகிழ்வோடு கலந்து எனக்கு வழிகாட்டியாக உதவினர். இவ்வாறு எத்தனையோ வகையில் அனைவர்தம் உதவியையும் பெற்றுத் தேர்தலிலே வெற்றி பெற்றேன். காஞ்சிபுரத்தில் தாசில்தார் அலுவலகத்தில் தேர்தல் முடிவை அறிவித்ததும் முதல் முதல் என்னைப் பாராட்டிக் கைகுலுக்கிப் பெருமைப் படுத்தியவர் டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்கள்தாம். ஆம்! அதனால் அவர் தம் அரசியல் அறிவையும் தன்மையையும் அவர் புலப்படுத்திக் கொண்டார். அந்தத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றதோடு நான் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் பல.

அன்று நான் ஒரு திட்டமான முடிவினை மேற்கொண்டேன். 'வருங்காலத்தில் இனி எக்காரணம் கொண்டும் எந்த வகையான தேர்தலிலும் என் ஆயுளில் போட்டி இடமாட்டேன்' என்ற உறுதியே அது. அந்த உறுதியை இன்று வரையில் தளராது மேற்கொண்டு வருவதாகவே நான் எண்ணியுள்ளேன். பிற்காலத்தில் பல நிலையங்களில் பல வகையான இடங்களுக்குப் போட்டி இடவேண்டிய தேவைகளும் இன்றியமையா நிலைகளும் உண்டானபோதிலும் அவற்றையெல்லாம் தள்ளியே விலகி வருகிறேன். கல்வித் துறையிலும் கல்லூரிச் சார்பில் பல்கலைக் கழகப் பணிக்குச் செல்லும் நெறியிலும் கூட மிக எளிதாக—போட்டி இல்லாமலும் கூட வரக்கூடிய வாய்ப்புகள் எங்கள் கல்லூரியிலும் பிற இடங்களிலும் இருந்தும் நான் அவற்றில் தலையிடுவதே யில்லை. பல்கலைக் கழக அறிஞர்குழு (Academic Council)

விற்குக் கல்லூரிச் சார்பில் போட்டி இடுமாறு அன்பர் பலர் வற்புறுத்தினர்; நான் மறுத்தேன். எனினும் அரசாங்கமே-கவர்னர் நியமனத்தால் அக்குழுவிற்கு மூன்றுமுறை (ஒன்பது ஆண்டுக்கு) என்னை நியமித்தது. அவர்களுக்கு நன்றி யுடையேன், உரிமை பெற்ற பின்பு முன்னைய ஆட்சியாளர்களும் இன்றைய ஆட்சியாளர்களும் சட்டசபைக்கு என்னைப் பலமுறை பல இடங்களுக்குப் போட்டி இடச் சொன்ன போதெல்லாம் இதே காரணம் காட்டியே விலகினேன். இதற்காக எனது அன்பர் - உடனிருந்த ஆசிரியர் திரு. க. அன்பழகன் அவர்கள்கூட என்னை ஒருமுறை கடிந்து கொண்டார்கள். அவர் ஒருமுறை (1957 என எண்ணுகிறேன்) சட்டசபைக்கு நின்றபோது என்னையும் உத்திரன் மேரூர்த் தொகுதியில் நிற்கக் கேட்டார்கள். நான் மறுத்துவிட்டேன். திரு. V. K. இராமசாமி முதலியார் போன்ற பெரியவர்களெல்லாம், பின்பு பல இடங்களுக்குச் சுலபமாக வரும் வகையில் என்னைப் போட்டி இடச் சொன்னார்கள். ஆயினும் அவர்கள் வேண்டுகோளையெல்லாம் மிகத் தாழ்மையோடு மறுத்துவிட்டேன் நான். இவ்வாறு இத் தேர்தல் விழா—வெற்றி—என் வாழ்நாளிலேயே ஒரு நிலைத்த கொள்கையை நான் மேற்கொள்ள உதவி செய்தது. அதைப் போற்றுவதன்றி வேறு என்செய வல்லேன்?

நான்கைந்து ஆண்டுகள் நான் மாவட்டக் கழக உறுப்பினனாக இருந்தேன். அதுபோது திருவாளர் முத்துரங்க முதலியார் அவர்களும் எங்களோடு அதே சபையில் உறுப்பினராக இருந்தார். ஆதம்பாக்கம் திரு. துரைசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் தலைவராக இருந்தார். நாங்கள் எதிர்க்கட்சிக் காரர். எங்கள் தலைவர் திருவொற்றியூர் சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள். எங்களால் முடிந்த அளவு நாங்கள் கூட்டங்களில் ஈடு கொடுத்தோம். திரு. துரைசாமி ரெட்டியார் நல்லவராதலின் எங்கள் வேண்டுகோள்களையும் ஏற்று அவ்வப்போது வேண்டிய உதவிகளை எங்களுக்கும் செய்துவந்தார். எனவே எங்கள் பணி செவ்வையாக நடைபெற்றது. எனினும்

ஊம் சில தலைவர்கள் எங்களை வேற்றுக்கண்ணோடே நோக்கிய நிலை வருந்தத் தக்கதாக இருந்தது.

நான் தேர்தலில் வெற்றிபெற்றதும் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி என் நினைவுக்கு வருகிறது. என்னொடு முதலில் கைகுலுக்கி என்னை வாழ்த்திய அன்பர் அத்துடன் நிற்க வில்லை. அன்றைய அரசாங்கத்தில் அவர் செல்வாக்கு மிக்கவராக இருந்தமையின் அரசாங்க வழியே தொல்லை கொடுக்க முயன்றார். நான் பணியாற்றிய பள்ளி அரசாங்க மானியம் பெறுகின்ற பள்ளி ஆனமையின் நான் அதில் பணி செய்துகொண்டே, மாவட்டக் கழகத்தில் உறுப்பின ராக இருக்க முடியா தென்றும், இரண்டில் ஒன்றை விட்டு விட வேண்டுமென்றும் ஒலை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். ஆயினும் எனது தலைமை ஆசிரியர் அதற்கெல்லாம் சகைக்க வில்லை. பல ஆண்டுகளாகத் தலைமை ஆசிரியராக இருந்து எல்லா நுணுக்கங்களையும் அவர் அறிந்திருந்தவராதலின் அவர்கள் அதுபற்றிக் கலங்கவில்லை. பதிலுக்கு இரண்டை யும் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் என்ன நடக்கும் என்று பதில் ஒலை விடுத்தார். ஆனால் அதற்கு நேரடியாகப் பதில் எழுத முடியாத அரசாங்கம், கல்வித்துறையிலுள்ள ஒரு மேலதிகாரியை அனுப்பி நான் தொடர்ந்து இரண்டையும் வைத்திருந்தால் அரசாங்கம் பள்ளிக்குத் தரும் மானியத் தொகை நிறுத்தப்படும் என்று சொல்லவைத்தது. தலைமை ஆசிரியர் விதிகளை யெல்லாம் நன்கு அறிந்தவராதலின் சற்றும் தயங்காது 'அவ்வாறு சட்டம் இருப்பின் செய்து கொள்ளட்டுமே' என்று திட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார். ஆனால் அதற்குமேல் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய இயல வில்லை. அத்துடன் அவர்கள் அந்தப் 'பணி'யை விட்டு விட்டார்கள். நானும் வெளிப்படையாகவே அரசியலில் கலந்துகொண்டு தொண்டாற்றினேன். பின் நடைபெற்ற பல இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடுகளில் பங்குகொண்டேன். அதே வேளையில் பள்ளிப் பணிக்கு யாதொரு இடையூறும்மில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டேன். இவ்வாறு பள்ளிப்பணி அமைதி யாச் சென்றது.

7. தமிழ்க் கலையின் தோற்றம்

அரசியலும் மொழியியலும் வாழ்வியலில் சிக்கிய பிறகு ஓய்வுகொள்ள இயலுமா? அவற்றுடன் சமய இயலும் என் வாழ்வில் இடம்பெற்றது. சைவசித்தாந்த மகாசபைக் கூட்டங்களுக்குத் தவறாது சென்று வந்தேன். அத்துடன் வெளிநூர் திருக்கோயில் விழாக்களில் நடைபெறும் சொற்பொழிவுகளிலும் பங்குகொண்டேன். ஒருமுறை திருச்செந்தூர்ச் சென்று இரண்டு மூன்று சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி வந்தேன். அப்படியே கோவை முதலிய இடங்களுக்கும் சமய மாநாடுகளுக்குச் சென்றுவந்தேன். இவற்றுக்கிடையில் பள்ளிப்பணிக்கு மட்டும் நான் சேர்ந்ததே இல்லை. பள்ளியில் விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு வேறு பணிக்குச் செல்லவில்லை. மாவட்டக்கழகக் கூட்டங்கள் பெரும்பாலும் பள்ளி நாட்களில் வரும். அதற்கென மட்டும் திங்களுக்கு ஒருமுறை மாலை வேலைகளில் நான் விடுமுறை பெற்றுச் செல்வது வழக்கம்.

தேர்தலுக்குப் பிறகு பல நண்பர்கள் எனக்கு அறிமுக மாயினர். அவருள் ஒருவர் காளப்பர். அவர் காஞ்சிபுரம் 'பஸ்' நிலையத்தில் கட்டணம் வசூலிக்கும் பணியில் ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய தமிழ்ப்பற்றும் தேவாரப் பாடல்களை இனிமையாகப் பாடும் திறனும் என் உள்ளத்தில் பதிந்தன. அவரை உயர்த்த வேண்டுமெனத் திட்டமிட்டேன். அப்படியே என்னிடம் பயின்ற இராசகோபால் என்பவர் படித்தபின் வேலையற்று இருந்தார். (அவர் இன்று இல்லை, இளமையிலேயே மறைந்துவிட்டார்). எனவே நாங்கள் மூவரும் சேர்ந்து அச்சகம் ஒன்றினை நிறுவலாம் என நினைத்தோம். அதற்கு முன்னரே, தேர்தல் முடிந்த உடனேயே நான் என் சொந்தப் பொறுப்பில் என்

மைத்துனர் உக்கல் வடிவேலு அவர்களைப் பதிப்பாளராக்கி நான் ஆசிரியராக இருந்துகொண்டு, 'தமிழ்க் கலை' என்ற திங்கள் இதழைத் தொடங்கி நடத்தி வந்தேன். அக்காலத்தில் அதிக இதழ்கள் இல்லாமையும் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் வலுவும் சேர்ந்து என் இதழுக்கு ஏற்றம் தந்தன. இத் தமிழ்க்கலை இதழினைப் பற்றிப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், 'நாட்டில் நம் கொள்கையைப் பரப்ப நல்ல இதழ்கள் இல்லை' என்று நைந்து கடிதம் எழுதிய கலைஞர் T. K. சண்முகம் அவர்களுக்குப் பதில் எழுதியவகையில் குறிப்பிட்டார். (அது பற்றி T. K. சண்முகம் அவர்தம் மணி விழா மலரைப் பார்த்த பிறகே நான் அறிந்து கொண்டேன்.)

நான்கைந்து திங்கள் நடத்திய பிறகுதான் பிற அச்சகங்களில் அச்சிடுவதால் உண்டான சில தவிர்க்க முடியாத தொல்லைகள் புலனாயின. எனவே நமக்கெனவே ஓர் அச்சகம் நிறுவ நினைத்தேன். அதே வேளையில்தான் காளப்பரும் இராசகோபாலரும் நினைவில் வந்தனர். அவர்களோடு என் மைத்துனரையும் இணைத்துக்கொண்டேன். வேறு ஒரு 'காங்கிரஸ் பிரமுகர்' தாமே வலிய வந்து அச்சகத்தில் பங்கு பெறுவதாகக் கேட்டார். மறுத்தால் தொல்லை விளையுமே என்று அஞ்சிச் சேர்த்துக்கொண்டோம். அவரால் சில சமயங்களில் தொல்லை அடைவோம். நல்லவேளை 'தமிழ்க் கலை' யைத் தனியாகவே வைத்திருந்தமையால், அவரால் அதைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்க முடியவில்லை. சில இதழ்களில் இந்தி எதிர்ப்பின் வலு நன்கு காட்டப்பெற்றிருக்கும். அது கண்டு அவர் அலறுவார். அதற்கு நான் என் செயக்கூடும்? சில ஆண்டுகள் கழியுமுன்பே அவரே விலகிக் கொண்டார். எங்கள் எல்லோரைக் காட்டிலும் அவர் சற்றே செல்வத்தில் உயர்ந்தவராக இருந்தமையால் நாங்களும் தூரவிலகுவதே நல்லதென்ற முடிவில் அவரை அனுப்பி வைத்தோம். அதனாலேயே இன்றளவும் அவர் எங்கள் நண்பராகவே இருந்து வருகிறார்.

தமிழ்க்கலை நாட்டிற்கும் மொழிக்கும் நல்ல சேவை செய்தது. அப்படியே 'தமிழ்க்கலை அச்சகமும்' நன்கு பொதுமக்களுக்கு உதவிற்று. அதைத் தொடங்கும் போது குமரன் அச்சக உரிமையாளர் திரு. தவசி. குப்புசாமி முதலியார் அவர்களை அணுகினேன். அவர்கள் அதைத் தொடங்குவதற்கு வேண்டிய எல்லாத்துறைகளையும் விளக்கி, வேண்டிய உதவியையும் செய்து, அவரிடம் முன்னரே பணிபுரிந்திருந்த நல்ல சிலரை எனக்கு உதவுமாறும் அனுப்பி வைத்ததோடு, தொடங்கிய வேளையில் உடன் இருந்து வாழ்த்தியருளினார். நல்லவர் வாழ்த்த அச்சகம் நன்கு வளர்ந்து வந்தது. பொருளாதார முட்டுப்பாடு தொடர்ந்து வந்திருந்த போதிலும் அச்சகம் நன்கு வளர்ந்தே வந்தது. திங்கள் இதழும் சிறக்க ஓங்கிற்று. காஞ்சியில் இருந்த பல அன்பர்கள் விளம்பரம் தந்தும் உதவினர். நான் கடைசியில் சென்னைப் பச்சையப்பரில் பணி ஏற்க வரும் வரையில் அச்சகம் கூட்டாகவே இயங்க, நான் வரும்போது அதைத் திரு. காளப்பருக்கு உரிமையாக்கி, பெயரை மட்டும் நான் ஏற்று வந்தேன். பிறகு சென்னையிலேயே அதே பெயருடன் 'தமிழ்க்கலை' இதழ் நான்கு ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இடையில் உண்டான போரின் காரணமாகக் காஞ்சியில் நடைபெற்று வந்த இதழ் நான்காண்டுகள் கழித்து நிறுத்தப்பெற்றது. பிறகு அச்சகம் மட்டும் தொழிற்பட்டு வந்தது. போரின் காரணமாகத் தாள் விலை ஏறிய காலத்தில் ஒருசிறு தொகையை மூலதனமாக வைத்து, தாள் களை வாங்கி வைத்திருந்தாலும் நாங்கள் பெருஞ்செல்வர்களாயிருப்போம். ஆயினும் எங்களில் ஒருவரும் பெருஞ்செல்வர் அல்லராகிய காரணமும் அத்தகைய வாணிப நுணுக்கம் அறியா நிலையும் எங்கள் வாழ்வை அன்று உயர விடவில்லை. எப்படியோ அச்சகம் நன்கு நடைபெற்று வந்தது.

அச்சகப்பணி செம்மையாக நடைபெற்ற காலத்தில் நானும் காளப்பரும் நன்கு பழகினோம். இருவரும் உடன்

பிறந்தவர்களோ எனப் பலரும் வியந்தனர்—சிலர் எண்ணினர். எங்கள் இருவர் குடும்பமும் ஒன்றி வாழ்ந்ததெனலாம். இருவர் வீட்டு உறவினர் பலரும் இருவரையும் ஒத்து நோக்கியே போற்றினர். எங்கள் வீட்டுச் சிறப்பு அவரின்றி நடைபெறாது—அவர் வீட்டுச் சிறப்பும் அப்படியே. பிற்காலத்தில் நான் சென்னை வந்த பிறகும் அதே நிலை நீடித்தது. எனது பெண்கள் மண இதழில் அவர் பெயர் வர வேற்பாளர் வரியில் இடம் பெற்றிருந்தமையை அனைவரும் அறிவர். அவர் திருமகனார் திருமணத்துக்குச் சீகாழ்வரையில் சென்று வாழ்த்தியும் வந்தேன். ஆயினும் ஏதோ காரணத்தால் எனது மகன் திருமணத்துக்கு அவர் வராது நின்று. பிறகு எங்கள் நட்பு எங்கேனும் கண்டால் பேசுவது என்ற அளவில் நிற்கின்றது.

அச்சகத்தில் பணியாற்றிய காலத்தில் நடந்த சில நிகழ்ச்சிகள் என்முன் நிழலிடுகின்றன. எனது மைத்துனியின் வாழ்வில் ஒரு நீக்கமுடியாத களங்கம் ஏற்பட்டது. எனது மாமனாரும் மற்றவர்களும் அதே சோக நிலையில் செய்வதறியாது மூழ்கினர். அந்த வட்டாரத்தில் அவர்கள் குடும்பம் சிறக்க வாழ்ந்த குடும்பம். அதில் சிறு குறை கண்டாலும் பெரிதாகுமே என வருந்தினர். அந்த வேளையில் நான் எனது நண்பர்கள் துணைகொண்டு அந்தக் களங்கத்தை நீக்கப் பாடுபட்டு வெற்றியும் கண்டேன். அவரை எனக்கு முன்னமே உறவு வழியில் அறிமுகமான ஒருவருக்கு—அவரே விரும்பிக் கேட்க—மணம் முடித்து வைத்தேன். அவர்கள் இன்றும் இனிமையாக வாழ்கிறார்கள். அந்த முயற்சியில் நானும் அன்பர் காளப்பரும் அடைந்த தொல்லைகள் பலப்பல. சிலவிடங்களில் பெரும் அச்சமும் கொள்ளவேண்டி இருந்தது. எப்படியோ எங்கள் முயற்சி வெற்றிபெற்றது. எனது அன்னையர் இருவரும் அதுபோது காஞ்சியிலேயே இருந்தனர், அவர்கள் என் செயல்கண்டு மகிழ்ந்தனர்—போற்றினர். எனது மாமனார் வீட்டார் என் தேர்தல் காலத்தில் செய்த அத்துணைப்

பேருதவிகளுக்கும் மாற்றாக இந்த உதவி அமைந்துவிட்டதென்று அவர்கள் கூறினர். ஆம்! யாருக்கும் அவர்கள் உதவி செய்த கடனை வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்பதும் அது எப்படியும் எவ்வகையும் திருப்பித்தரப் பெறவேண்டும் என்பதும் அன்னையாருடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை—அப்படியே வாழ்ந்தும் வந்தனர்.

மற்றொரு நிகழ்ச்சியும் நிழலிடுகின்றது. எனது நண்பர்கள்—காளப்பர் உட்பட எனது மைத்துனரை இளையனார் வேலூர் கோயிலுக்கு அறக் காப்பாளராக்க வேண்டுமென முயன்றனர்—முயன்று வெற்றியும் பெற்றனர். முதலில் அதுபற்றி என்னிடம் சொன்னால் நான் ஒருவேளை மறுத்து விடுவேனோ என்ற அச்சத்தால் யாரும் என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் எல்லாம் முடிந்து அவரும் பதவி ஏற்ற பிறகே காளப்பர் என்னிடம் கூறினார்—நான் சீறினேன். எனது மைத்துனர் பதவி ஏற்கக் கூடாது என்பதல்ல என் வாதம். பொதுவாகச் சிவன்கோயில் அறக் காப்பாளர் வேலைக்கே நம்மவர்—நல்லவர் யாவரும் செல்லக் கூடாது என்பது எனது கொள்கை. நான் காஞ்சியில் வாழ்ந்திருந்தபோது, அறநிலையப் பொறுப்பாளராகப் பணி யாற்றிய திரு. C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்கள் என்னை வற்புறுத்தி ஏகாம்பரநாதர்கோயில் அறக்காப்பாளராக்க முயன்றார். என் தீவிர எதிர்ப்பினாலேயே அது நின்றது. அப்படியே நான் சென்னை வந்த பிறகும் அமைந்த கரை ஏகாம்பரநாதர் கோயிலுக்குத் திரு. சண்முகமுதலியாரின் முயற்சியால் என்னை அறக்காப்பாளராக நியமித்து ஆணையும் வந்தது. வந்த மறுநாளே நான் அதை மறுத்து எழுதிவிட்டேன். எங்களுக்குக் கோயிலைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டுமென ஒவ்வொரு இந்து சமய அறநிலைய ஆணையாளரை வேண்டும் போதும், அவர்கள் நான் ஏன் அறக்காப்பாளராக இருக்கக்கூடாது என்றே கேட்பார். நான் அதற்குத்தக்க பதில் அளித்து, தப்பித்துக்கொள்வேன். இவ்வாறு என்றும் சிவன்கோயில் அறக்காப்பாளர் பதவி

வேண்டாம் என்பது என் எண்ணம். இந்த எண்ணத்தை ஊட்டியவர் என் அன்னையும் பாட்டனாரும் ஆவர். நாம் கோயிலுக்குக் கொடுக்கப் பிறந்தோமே ஒழிய எடுக்கப் பிறக்கவில்லை என்பது அவர்கள் வாதம். (கோயில் பொருளைப் பாதுகாப்பது பற்றி என் பாட்டனார் கொண்ட கொள்கையினை என் 'இளமையின் நினைவுகள்' என்ற நூலில் முன்னமே எழுதியுள்ளேன்.) அதுமட்டுமன்றி அன்றுதொட்டு இன்றுவரை எங்கனாகக் கோயில் அறக் காப்பாளராக இருந்தவர்கள் நிலையில் தாழ்ந்தார்களே அன்றி உயரவும் இல்லை—முன் உற்ற வாழ்வையும் பெற வில்லை. இவற்றை யெல்லாம் விளக்கியே எனது மைத்துனர் ஏற்ற பதவியை உடன் 'ராஜினாமா' செய்யச் சொன்னேன். ஆனால் அவரோ அவர் தந்தையோ மற்றவரோ அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அதுபோது எனக்கு மங்கையர்க் கரசியும் மெய்கண்டானும் பிள்ளைகள், மெய்கண்டான் மூன்று திங்கட் குழந்தை. எனினும் நான் அவர்கள் தொடர்பையே விட்டுவிட்டேன். எனது மனைவி சந்திராவும் என் சொல்லை மாறாது தாய் வீடு செல்லவில்லை. நாங்கள் தனியாக இருந்து பெற்ற அல்லல் பல. எனினும் கொள்கை அளவில் நிலைத்தே நின்றேன். இரண்டொரு திங்களில் எனது மாமனார் மற்றவருடன் வந்து சமாதானம் செய்து அழைத்துச் சென்றார். எனினும் அவர் கோயில் பணியை விடவில்லை. நானும் அதற்குமுன் பலமுறை அக்கோயிலுக்குச் சென்றேன் என்றாலும் அன்று தொட்டு இன்றுவரை அக்கோயிலுக்குச் செல்லவில்லை. எனது மைத்துனர் வாழ்வும் அதனால் ஓரளவு சரிந்ததே யன்றி நிமிர்ந்தது என்று சொல்ல முடியாது. என்றாலும் அன்று நான் சொல்லிய அனைத்தும் அவர்கட்கு வேம்பாகக் கசந்தது. காளப்பர் போன்றாரும் என்னொடு மாறுபட அதுவும் காரணமாயது. இவ்வாறு பல நிகழ்ச்சி களுக்கு இடையில் காஞ்சியில் எனது வாழ்க்கை மெள்ளக் கழிந்து கொண்டு வந்தது. இதற்கிடையில் முன்னவள் வந்து சென்ற நாடகத்தையும் இங்கே காட்ட வேண்டும் என எண்ணுகிறேன்.

காஞ்சியிலே எங்கள் வாழ்க்கை அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது, ஒரு முறை எனது அன்னை யார் எங்களைக் காணவந்து எங்களோடு தங்கி இருந்தார்கள். எதிர் பாராதபடி அவர்கட்கு உடல் நோய் உண்டாயிற்று. நோயின் வெம்மைமிக, ஒரு எல்லையில் அவர்கள் உயிர் பிரியும் நிலையும் வந்துற்றது. பிறகு சற்றே தெளிவும் பெற்றனர். அந்த வேளையில் அவர்கள் பேசினார்கள். எப்படியும் தனது முதல் மருமகளைக் காணவேண்டும் எனவும் தனது கடைசி விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுவது எனது கடமை எனவும் கூறினார்கள். நான் செய்வதறியாது திகைத்தேன். எத்தனையோ ஆண்டுகள் கழித்து, மறுபடி எப்படி அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று அழைப்பது என எண்ண மிட்டேன். இதிலெல்லாம் காளப்பர் முன்னின்று செயலாற்ற வல்லவர். பிரிந்தாரைக் கூட்டிவைப்பதிலும் மாற்றாரை மாற்றுவதிலும் வல்லவர். அவர் உடனே என்னை அழைத்துக்கொண்டு அங்கம்பாக்கம் புறப்பட்டார். நாங்கள் இருவரும் அவர்கள் வீட்டில் போய் மூன்று மணிநேரம் வாதாடினோம். அவர்கள் என்னையும் என் குடும்பத்தாரையும் வைததை இன்று நினைத்தாலும் குலைநடுங்குகிறது. அவர்களை வணங்கி வேண்டினேன். என் அன்னை யார் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்றிவைக்க வேண்டுமென முறையிட்டேன். எத்தனையோ கட்டுப்பாடுகள் விதித்து என்னுடன் என் மனைவி என்பாரை அனுப்பிவைத்தனர். காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்து, என் அன்னைமுன் நிறுத்தினேன். அன்னை யார் கண்ணீர் வடித்தார்கள். பிறகு இரு மருமக்களையும் ஒரு சேரக் கண்ட மகிழ்ச்சியோ என்னமோ அவர்கள் நன்கு தெளிவு பெற்றார்கள். பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, எனக்கு மேலும் வழிகாட்டியாக இருந்த பிறகே அவர்கள் காஞ்சியிலேயே மறைந்தார்கள்.

வந்தவளை இருந்தவள் நன்கு வரவேற்றாள். இருவருக்கும் எங்கே பூசல் கிளம்புமோ என அஞ்சிய எனக்கு அவர்கள் பழகிய பழக்கம் மன ஆறுதலாக இருந்தது. எனினும்

அது என்றும் அப்படியே இருக்குமோ என்று எண்ண அச்சந்தான் உண்டாயிற்று. பின்னவள் பலவகையால் விட்டுக் கொடுத்தமையினாலேயே அவர்கள் உறவும் அவர்கள் இருவரிடையில் என் உறவும் இனிமையாகக் கழிந்தது. நானும் எல்லாம் இனிமேல் சரியாகிவிடும் என்ற எண்ணத்தில் இருவரோடும் யாதொரு வேறுபாடும் இல்லாமல் பழகினேன். அவர்கள் இருவரும் சிலவேளைகளில் எனக்குச் சோதனை காட்டுபவர்கள். பெரும்பாலும் நான் அவற்றில் வெற்றி பெறுவதுண்டு. ஒன்றே தற்போது நினைவில் உள்ளது. ஒரு பொருளை .... என்ன வென்பது நினைவில் இல்லை—அவர்களுக்கு எட்டாத உயரிடத்தில் வைத்து விட்டு இருவரும் என்னை அழைத்தனர். ஒருவர் அதை எடுத்துத் தம் கையில் தரவேண்டும் என்றனர். மற்றவர் அவ்வாறு செய்யக்கூடாது என்றனர். எதை மேற்கொள்வது என்று தடுமாறினேன். கடையில் அந்தப்பொருளை அங்கிருந்து எடுத்துச் சற்றே தாழ்வான இடத்தில் வைத்து விலகிவிட்டேன். இருவர் சொன்னதையும் செய்தும் விட்டேன்—செய்யவும் இல்லை என்று இருவரும் திருப்தியுற்றதாக என்னிடம் கூறி நான் சோதனையில் வெற்றி பெற்றதாகப் பாராட்டினர். ஆம்! அந்த நல்ல மகிழ்ச்சிக்கிடையிலே இருவரும் கருவுற்றனர். அது என் அன்னைவர் இருவருக்கும் பெருமகிழ்ச்சி தந்தது. எட்டாவது மாதம் செய்யும் சிறப்பு இருவருக்கும் நடைபெற்றது. அடுத்தடுத்த நாட்களில் எங்கள் ஊரில் என் இல்லத்தில் தொடர்ந்து நடைபெற்ற அந்த விழாக்களில் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் எல்லாப் பொறுப்பினையும் ஏற்றுச் சிறக்கச் செய்தனர் இருவரும். வந்தவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். ஒருநாள் மாலை நடைபெற்ற சொற்பொழிவில் புரிசை சு. முருகேச முதலியார் அவர்கள் அவர்களைப் பாராட்டி அப்படியே என்றும் இருக்க வேண்டும் என வாழ்த்தினர். ஆனால் அந்த நிலை தொடர்ந்து இல்லை.

இருவரும் மகப்பேற்றிற்காக அவரவர் தாய் வீடு சென்றனர். முன்னவள் பிறகு திரும்பவே இல்லை. பிள்ளை பிறந்

ததையும் கூட அவர்கள் எனக்குச் சொல்லி அனுப்பவில்லை. கருவளர் சிறப்பு நடைபெற்றபடியே, மக்களும் இன்று ஒருவர் நாளை ஒருவராகப் பிறந்தனர். பின்னவளுக்கு பெண்மகவு பிறந்த செய்தியைச் சொல்லி அனுப்ப எனது முதல் மகளைக் காண விரைந்து உக்கலுக்குச் சென்றேன். இளங்குழந்தையைக் கண்டேன். எனது பெரிய அன்னையார் அங்கேயே இருந்தனர். நான் அங்கே சென்ற அதே நாளில் முதல் குழந்தை பிறந்த மறுநாளில் முன்னவளுக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. ஆனால் அதை அவர்கள் வீட்டார் சொல்லி அனுப்பவே இல்லை. உடனே ஊரில் இருந்த என் அன்னை யார் எனக்கு ஆள் அனுப்பினர். அவர்கள் எவ்வளவு வெறுத்தும் தான் சென்று பேரனைக் கண்டுவந்தனர். அனுப்பிய ஆள் வந்து செய்தியைச் சொன்னபோது நான் எண்ணெய்த் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வேளையில் நல்ல செய்தி கேட்டால் பயன் விளைவதில்லை என்று எப்படியோ ஓர் எண்ணம் என் உள்ளத்தில் முளைத்தது. எனவே நான் அஞ்சினேன். (அப்படியே இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் அவன் மறைந்தான்). இருவரும் முன்னரே தத்தம் குழந்தைகளுக்கு என்ன பெயர் வைக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்ததை நான் அறிவேன். அவர்கள் விருப்பில் நான் குறுக்கிடவில்லை. மகள் மங்கையர்க்கரசி எனவும் மகன் மயில்வாகனன் எனவும் பெயர் பெற்றனர். மங்கையர்க்கரசியும் தாயும் சில திங்கள் கழித்து காஞ்சிபுரம் வந்து குடும்பத்தில் ஒன்றிவிட்டனர். ஆனால் மயில்வாகனனே அவன் தாயாரோ திரும்பி வீட்டுக்கு வரவே இல்லை.

ஊரில் இருந்த என் அன்னையார் மட்டும் பேரனைக் காணவேண்டும் என்ற அவாவினால் யாரிடமாவது சொல்லி அனுப்பி எடுத்துவரச் சொல்லி, கண்டு மகிழ்வார். ஆனால் அதுவும் நெடுநாள் நிலைக்கவில்லை. சில திங்கள் கழித்து, பிள்ளையைக் கொடுத்தனுப்ப முடியாது என மறுத்து விட்டனர். எனது அன்னையாரும் அக்கொடுமையைத் தாங்க

மாட்டாது எங்களோடு காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

அடுத்த ஆண்டிலே அன்னையர் இருவரையும் மைந்தனையும் ஒரு சேரப் பிரிய வேண்டிய சோகநிலை உருவாயிற்று. இறைவன் ஏனோ எனக்கு உறுதுணையாயிருந்த அன்னையர் இருவரையும் ஒருசேர எடுத்துக்கொண்டார். அவர்கள் இருவரும் இருந்த காரணத்தால் நான் குடும்பப் பொறுப்பையோ வேறு விளை நிலங்கள் கொடுக்கல் வாங்கல் ஆகிய பிற பொறுப்புக்களையோ எண்ணிக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. இறைவன் நானே முயன்று என் காலிலேயே நிற்க வேண்டிய பொறுப்பை உணர்த்தத்தானே அவ்வாறு செய்தான் என எண்ணவேண்டியிருந்தது. எனது அன்னையாருக்கு காலில் கட்டிகண்டது. ஊரில் வைத்தியம் செய்து பயனடையாமல் போகவே, காஞ்சிபுரம் வந்து வீட்டிலிருந்து கொண்டே நல்ல மருத்துவமும் அறுவை சிகிச்சையும் செய்தோம். எனினும் ஒன்றும் குணமாகவில்லை. தை மாதத்தில் ஓர் வெள்ளிக்கிழமையில் அவர்கள் மறைந்தார்கள். அவர்கள் மறையுமுன் அவர்கள் கூறிய சொல் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தூரத்தே நின்றிருந்த என்னை அருகழைத்து 'நான் வருகிறேன், தேங்காய் உடை; கற்பூரம் கொளுத்து' என்றனர். அவர்கள் சொல்லியதைச் செய்து முடிப்பதற்குள் அவர்கள் தலை சாய்ந்தது. மலை என வளர்ந்த என் வாழ்வும் மங்கியது; வாடினேன். பெரிய அன்னையாரும் பிறரும் தேற்றினர். ஏனோ தெளிவு பிறக்கவில்லை. பிறகு அந்த ஆண்டு முழுதும் நான் பள்ளிக்கூடம் செல்லவில்லை. உலகமே திரண்டு வந்து வாடிய அந்த நாளிலும் முன்னவரும் பேரனாகிய மயில்வாகனனும் அருகில் கூட வரவில்லை.

அன்னையாரின் இறுதிச் சடங்குகள் விழாவென நடைபெற்றன. திரு. வி. க.; தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார், ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை,

சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள், சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, புரிசையார் இன்னும் பல பெரியவர்கள் அந்த இறுதிநாள் சடங்கில் பங்குகொண்டு அதை ஒரு பெரு விழாவாக எங்களுடில் கொண்டாடினர். எனது ஆற்ற முடியாத துன்பத்தை அத்தகைய பெரியவர் தம் வருகையாலும் வாழ்த்தாலும் ஓரளவு பொறுத்துக்கொண்டேன். எனது பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் என் துன்பத்தைக் கண்டு நான் அந்த ஆண்டு முழுவதும் பள்ளிக்கு வரவேண்டாம் என்று சம்பளத்துடன் விடுமுறை அளித்தார். அன்னையின் மறைவுக்குப் பின் நான் எங்கும் அதிகமாக வெளியில் செல்லுவதில்லை. எந்த விழாவினும் பங்குகொள்ளவதில்லை. வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடப்பேன். அடிக்கடி என் பெரிய அன்னையார் கூறிய ஆறுதல் ஓரளவு தேற்றும்.

இதற்கிடையில் ஊரில் மகன் வாழ்வு மங்கி வருவதை அறிந்தேன். அவர்கள் வறுமையுற்ற காரணத்தால் சரியான உணவைத் தாராததோடு தக்க வைத்தியமும் செய்யவில்லை என அறிந்தேன். ஒருமுறை நான் பார்க்க அவர்கள் வீட்டிற்கு வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பினேன். அவர்கள் வரக் கூடாது எனத் தடுத்தனர். சென்றால் வேறு கொடுமைகள் நிகழுமென அஞ்சித் திரும்பினேன். மற்றொரு முறை நான் தெரு வழியாகச் சென்றபோது அவன் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். நான் எங்கே கண்டு கொண்டுவந்து விடுவேனோ என்று கருதி அவன் பாட்டனார் என்னைத் தூரத்தே கண்டதும் எடுத்து உள்ளே ஓடிவிட்டார். இப்படி என் மகனை நானே பார்க்க முடியா நிலையில் இருந்தேன், கடைசியாகக் கண்ட இடம்? அவனைப் பிணமாகத் தான் என்னால் காண முடிந்தது.

மைந்தன் பிறந்ததை எப்படிச் சொல்லி அனுப்பவில்லையோ அப்படியே இறந்ததையும் அவர்கள் சொல்லி அனுப்பவில்லை. எனினும் ஊரில் எங்கள் நிலங்களைப் பார்த்திருந்த பெரியவர் உடனே ஆகை அனுப்பினார். நானும் பெரிய

அன்ணையாரும் சென்று, அவனை பொசுக்கி விட்டுத் திரும்பி
 னேனும். அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று பிள்ளையின் பிணத்
 தைக் கண்டு கலங்கிய போதும் அவர்கள் வாய் திறக்க
 வில்லை. நாங்கள் திரும்பக் காஞ்சிபுரம் வந்துவிட்டோம்.

காஞ்சிபுரம் வந்த ஒரு திங்களில் எனது பெரிய அன்ணை
 யாருக்கும் கட்டி கண்டது. அவர்களும் அதிலிருந்து தப்ப
 முடியவில்லை. அவர்கள் உயிர் பிரியச் சிறிது நேரமே
 இருந்தது. என்னை அருகழைத்து 'நான் சிறிது பொழுதில்
 மறைந்து விடுவேன். நீ மட்டும் அழுதுக்கொண்டிருக்காதே.
 இனி உன்னைத் தேற்றுவார் யாரும் இல்லை. நீயாக
 எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டு முன்னுக்கு வர
 வேண்டும்' என்றார்கள். சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் உயிர்
 பிரிந்தது. அவர்கட்கும் காஞ்சியிலேயே முறைப்படி
 செய்யவேண்டிய சடங்குகளை யெல்லாம் செய்துமுடித்தேன்.
 என் துன்ப மிகுதியைக் கண்ட எனது தலைமை ஆசிரியர்
 அந்த ஆண்டின் பிற்பகுதியையும் சம்பளத்தோட விடுமுறை
 யாக அளித்தார். இந்த கொடுமைகளை யெல்லாம் தாங்கிக்
 கொண்டு காஞ்சியில் கடைசி சில ஆண்டுகளை நடைப்
 பிணமாகக் கழித்தேன் எனலாம். இதற்கிடையில் அச்சகப்
 பணியும் காளப்பர் போன்ற நல்லவர் உறவும் உக்கலில்
 வாழ்ந்த பெரியவர்தம் ஆறுதலும் என்னை மனிதனாக வாழ
 வைத்தன. காஞ்சி வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற இன்னும்
 சில நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து காணலாம் என எண்ணி
 இப்பகுதியை இம்மட்டோடு முடிக்கின்றேன்.

8. போரும் வாழ்வும்

உலகம் என்றும் அமைதியில் வாழ்ந்ததில்லை—இனி வாழவும் போவதில்லை என அறிகிறோம். மனிதன் தோன்றிய நாள்தொட்டு—ஏன்?—உயிரினம் தோன்றிய நாள்தொட்டு ஒன்றை ஒன்று விழுங்கப் பார்க்கும் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டேதான் இருக்கின்றது. ஆயினும் வென்றவர் யார்? தோற்றவர் யார்? விடை காண முடியாது. ஏதோ மேல் போக்காக வெற்றி தோல்வி என்று கூறப்பெறலும் உலக சமுதாயக் கண்ணோடு பார்ப்பின் அவை வெற்றியுமன்று தோல்வியுமன்று என்பது விளங்கும். இந்த உண்மையை உணர்ந்து கொண்டேதான் மனிதன் ஒரு தலைமுறையிலேயே பல போர்களை உண்டாக்கிச் செய்து மடிகிறான். இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உண்டான உலகப் போரின் ஓய்வு ஓர் இடைக்கால ஓய்வாகவே அமைந்து விட்டது. 1939-ம் ஆண்டு மறுபடியும் உலகப்போர் மூண்டு விட்டது. அப்போது தொடங்கப்பெற்ற தமிழ்க்காலையில் நான் அப்போர் மூள வேண்டிய சூழ்நிலை, காலம், இயற்கை நிலை, நினைத்தால் தடுத்திருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு எல்லாவற்றையும் விளக்கி எழுதி இருந்தேன்.

அப்படியே நம்நாட்டில் பிற்காலத்தில் நடைபெற்ற எல்லைப் போராட்டத்தில் (தமிழ்நாடு—ஆந்திரம் பிரிந்த காலம்) மேற்கொள்ள வேண்டிய முறை—எல்லை—காரணம் ஆகியவைகளை ஆராய்ந்து புள்ளி விவரங்களோடு வெளியிட்டேன். ஒருசில ஆண்டுகள் கழித்துத் தமிழக ஆந்திர எல்லைகள் இறுதியாக வரையறை செய்யப்பெற்றபோதும், நான் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் குறிப்பிட்ட அதே எல்லையில் தான் அவை அமைந்தன. அறிந்த அன்பர்கள் பலர் பாராட்டினர். அப்படியே போர் பற்றி அக்காலத்தில் நான்

எழுதிய கட்டுரையைப் படித்த பல அறிஞர்கள் அதைப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதினர். சென்னையில் வெளிவந்த ஒரு தினசரியில் அதுபற்றி தெளிந்த விமரிசனம் தீட்டியிருக்கக்கண்டேன். இவ்வாறு அக்காலத்திய போர் நிலையை நாம் ஆய்ந்துகொண்டிருந்த வேளையில் மேலை நாட்டில் ஜெர்மனி நாடு ஒவ்வொரு நாடாக விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுக் கொண்டே இறுதியாக ஆங்கில நாட்டின் மேலும் போர்க் கொடி உயர்த்திவிட்டது.

எனவே ஆங்கிலேயர் கீழ் இருந்த நம் நாடும் நேரடியாகப் பேரில் கலக்க வேண்டிய தேவை உண்டாயிற்று. அந்த நிலையில் கிழக்கே ஜப்பான் நாடும் ஜர்மனியோடு சேர்ந்து போரிட உலகப் போரே உருவாகிவிட்டது. பிறகு ரஷ்யாவையும் ஜர்மனி, ஜப்பான் ஆகிய இரு நாடுகளும் இருபுறமும் போருக்கு ஈர்த்தன. இந்நிலையில் நாட்டிலும் உலகிலும் போர்க் குழப்பங்கள் மிகுந்த வேளையில் எனது மனத்திலும் பல்வேறு குழப்பங்கள் புகுந்துகொண்டன.

எனது அன்னையர் இருவரும் மறைந்த பிறகு என் செலவெலாம் ஓய்ந்துவிட்டன. பள்ளிப் பணிக்கு ஓராண்டு விடுமுறை மேற்கொண்டேன். வெளியே அரசியல் கூட்டங்களுக்காயினும் சரி-சமயக் கூட்டங்களுக்காயினும் சரி-வேறு எதற்காயினும் சரி எங்கும் செல்வதில்லை. மாவட்டக்கழகக் கூட்டங்களுக்கும் சரியாக செல்வதில்லை, மூன்று கூட்டங்களுக்கு வாராவிட்டால் உறுப்பினர்ப் பதவி நீங்கப்பெறும் நிலையும் உண்டாகி, மறுபடியும் சேர்த்துக்கொள்ளப் பெற்றேன். எனது ஊரில் உள்ள நிலபுலன்களைக் கண்காணிக்க வேண்டியிருந்தது. எனது பெரிய அன்னையாரும் அவருடைய நிலபுலன்களையெல்லாம் என் பெயரிலும் என் மனைவி சந்திரமணியின் பேரிலும் எழுதிவைத்துச் சென்றனர். எனவே அவைகளையும் காண்காணிக்க வேண்டியிருந்தது. ஊரில் ஓரிரு மாதங்கள் தங்கி எல்லா நிலங்களையும் அளந்தோம். அப்போது பல உண்மைகள் வெளியாயின.

எங்கள் நிலங்களைப் பல ஆண்டுகளாக மற்றவர் குத்தகைக்குப் பயிரிட்டுக் கொண்டிருந்தமையின், பக்கத்தில் இருந்த நிலச் சொந்தக்காரர்கள் மெல்லமெல்ல வெட்டி வெட்டித் தம் நிலத்தோடு சில பகுதிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் ஒரு பெரும் வயலையே தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டிருந்தார். நான் அளந்து இந்த உண்மைகளையெல்லாம் கண்ட பிறகு அவர்கள் அனைவரும் உரியவற்றை ஒதுக்கி விட்டுவிட்டார்கள். ஒருவர் மட்டும் வாதாட நினைத்தோ ஏனோ காஞ்சிபுரம் சென்று வழக்கறிஞர் களைக் கலந்துகொண்டுவந்து பிறகே ஒப்படைத்தார். ஊரில் வெற்றிடமாயிருந்த சிலவற்றை மாற்றித் தென்னங்கன்றுகள் மாங்கன்றுகள் இட்டு வளர்த்தேன். அம்மா, பெரியம்மா பிரிவால் பிரிந்திருந்த பல நிலங்களை ஒன்று படுத்தி பயிரில் சில மாற்றங்களைச் செய்ய நினைத்தேன். ஊரிலேயே நல்ல முறையில் ஒற்றுமையை உண்டாக்கி, நல்ல வகையில் பயிர்த்தொழிலை மேற்கொண்டு மக்களை ஒன்றுபடுத்த முயன்றேன்.

பல கூட்டங்களை ஊரில் கூட்டினேன். எனினும் அவை ஒன்றும் பயன்படவில்லை. மாறாக ஊரில் பயிரிடும் பண்பு குறைந்து வந்தது. பிற்காலத்தில் நானும் என் நிலத்தின் பல பகுதிகளை விற்று, சென்னையில் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் ஒவ்வொரு வீடுவாங்கித் தந்துவிட்டேன். தற்போதும் எல்லா வசதிகளும் இருந்தும் ஊரில் பயிர்த்தொழில் சரியாக நடைபெறவில்லை. பள்ளியில் எனக்கு விடுமுறை கிடைத்த தால் ஊரில் சில நாட்கள் தங்க வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. எனினும் விரைவில் நான் காஞ்சிபுரம் வந்துவிட்டேன், அப்போது நமது நாடும் தீவிரமாகப் போரில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆகவே அக்காலத்தில் சென்னை மாநிலமும் தன் பங்கைத் தந்துகொண்டிருந்தது. மாவட்டக் குழுக்கள்—வட்டக்குழுக்கள் இவ்வாறு பல்வேறு குழுக்கள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. என்னைக் கேட்காமலே அதிகாரிகள் அந்தக் குழுக்களில் என்னை உறுப்பினராக்கி இருந்

தார்கள். நான் குடும்பச் சூழ்நிலையில் அமைதியாக இருக்க நினைக்கிறேன் என்று கூறி வேண்டியும் அவர்கள் விடவில்லை. அவர்தம் விருப்பப்படி அவற்றின் உறுப்பினராக இருந்து செயலாற்றினேன்.

செங்கற்பட்டு மாவட்டம் முழுதும்—சிறப்பாக காஞ்சி வட்ட ஊர்கள் அனைத்திலும் நான் சென்று சொற்பொழிவாற்றினேன். உலகப்போரின் நிலை பற்றியும் அதில் நம் நாடு கலந்துகொள்ள வேண்டிய தேவை நேர்ந்தமை பற்றியும் நம்நாட்டு மக்கள் பொன்னாலும் பொருளாலும் மக்களாலும் பிற தியாகங்களாலும் எவ்வெவ்வாறு உதவ வேண்டும் என்பது பற்றியும் விளக்கமாகப் பேசினேன். ஒவ்வொரு ஊரிலும் எண்ணற்ற மக்கள் அப்பேச்சுக்களைக் கேட்டு உதவ முன்வந்தனர். அக்காலத்தில் காஞ்சியில் துவாரகா நாத ஐயர் என்பவர் தாசில்தாராக இருந்தார் என எண்ணுகிறேன். இன்னும் பல அதிகாரிகளும் நல்ல தொண்டு ஆற்றினர். எப்போதும் என்னை அவர்கள் தங்கள் காரிலேயே எல்லா இடங்களுக்கும் அழைத்துச் செல்வார்கள். நானும் இந்த ஈடுபாடுகளினால் ஓரளவு குடும்பச் சூழ்நிலையை எண்ணி எண்ணி ஏங்க நேரமில்லா வகையில் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தேன்.

ஒரு காலத்தில் 'சென்னை மாநிலத்தின்' போர் உதவிக் குழுவின் கூட்டம் ஒன்று சென்னையில் நடைபெற்றது. கூட்டம் பெரும் அளவில் கிண்டிக் குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் நடைபெற்றது. மாநில ஆட்சித் தலைவர் கவர்னர் தலைமை வகித்தார். பலர் பங்குகொண்டனர். நானும் அதில் பேச வேண்டி இருந்தது. காஞ்சிபுரம் தாசில்தார் உட்பட பல அதிகாரிகளும் நானும் இன்னும் சில முக்கிய மானவர்களும் அந்த கூட்டத்திற்காகச் சென்னை வந்தோம். குதிரைப் பந்தயத்தின் கொடுமையைப் பல முறையில் கேட்டிருக்கிறேன். நானே என் தமிழ்க் கலையில் அது பற்றி எல்லாம்—அதனால் மக்கள் நெந்துபோகும் நிலைபற்றி

எல்லாம் எழுதி இருக்கிறேன். காங்கிரஸ்காரர்களும் தாங்கள் பதவிக்கு வந்தால் அதையே முதலில் ஒழிக்கப்போவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர்கள் இருபது ஆண்டுகள் பதவியில் இருந்த காலத்து அதை வளர்த்து வந்தார்களே யன்றி வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லை. இன்றைய அரசாங்கமும் அதை வளர்க்கவே துணை நிற்கின்றது. அதை நடத்துகின்றவர் நாட்டிலுள்ள பெருஞ் செல்வர்கள் என்றும் அவர்தம் தயவை நாடியே எந்த அமைச்சரவையும் செயலாற்றுகிறதென்றும் ஆகவே யார் வந்தாலும் அதை ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்றும் பலர் காரணம் கூறக் கேட்டறிந்தேன். அந்தக் காலத்திலெல்லாம் அதன் கொடுமையை மட்டும் ஓரளவு உணர்ந்திருந்தமையின் அங்கே நடைபெற்ற கூட்டத்துக்குச் செல்ல அஞ்சினேன். எனினும் மற்றவர் களோடு சென்று கூட்டத்திலும் கலந்துகொண்டேன். கவர்னருக்கும் அறிமுகம் செய்துவைக்கப் பெற்றேன். அக் காலத்திலெல்லாம் கவர்னர்களைக் காணுவதோ பேசுவதோ அவ்வளவு எளிதன்று. எனவே எனக்கு அது பெருமை என்று பலர் கூறிக்கொண்டனர். ஊரில் உள்ள உறவினர் பலர் பாராட்டினர். எனினும் நான் அவற்றை பொருட்படுத்தவில்லை.

அதுகாலை செங்கற்பட்டு மாவட்ட ஆட்சியாளர் (Collector) திரு. செட்டூர் என எண்ணுகிறேன். என் கூட்டங்கள் பலவற்றிற்கு அவர் தலைமை வகித்துள்ளார். அவர்கள் எனது பணிகளை யெல்லாம் கண்டு என்ன நினைத்தார்களோ அறியேன். ஒருநாள் தாசில்தார் துவாரகாநாதையர் அவர்கள் திடீரென என் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். காலை யில் ஏதோ பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். என்னைப் பெயரிட்டு உரிமையோடு அவர்கள் அழைப்பார்கள். அவர்தம் அழைப்பைக் கேட்டு வெளியில் வந்தேன். நாற்காலியில் உட்கார்ந்தோம். அவர் என்பெயர் 'இராவ்சாகிப்' பட்டத்துக்கு சிபார்சு செய்யப்பெற்றுள்ளது என்றும் காஞ்சிபுரம் வட்டத்துக்கு இவ்வொரு பெயர்தான் என்றும் கூறிவிட்டு,

என்னை வாழ்த்திச் சென்றார். என் பதிலுக்குக்கூட அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர், நான் மறுப்பேன் என்று எண்ணியிருக்கக்கூடும். அக்காலத்தில் உண்டான பல போர் பற்றிய அரசாங்கப் பதவிகளை நான் வேண்டாம் என ஒதுக்கியதை அவர் அறிவார். எனவே அவர் விரைந்து சென்றுவிட்டார். நான் அன்றுமட்டு மன்று—இன்றுவரை எனக்குப் பலர் பட்டம் பதவி அளிக்க வருவதை வேண்டாம் என ஒதுக்கியே வந்துள்ளேன். அப்படியும் இரண்டொரு நண்பர்கள்—தட்ட முடியாத நிலைமையில் எனக்கு அளித்த பட்டங்களை நான் சூட்டிக்கொள்வதில்லை. அதே பட்டங்களைச் சிலர் தம் பெயர்த்தாளில் (Letter head) பொறித்து வைத்துப் பாராட்டுவதைக் காட்டி, அன்பர்கள் என்னையும் அதுபோல் செய்யச் சொல்வர். எனினும் எனது படிப்பு, பணிபற்றி அமைந்த பட்டங்களைத் தவிர்த்து நான் வேறு எதையும் இட்டுக்கொள்வதில்லை, பிற்காலத்தில் அவைகளையும் விட்டுவிட்டுப் பெயரளவிலேயே நிற்கிறேன்.

இந்த நிலையில் அன்று நான் எப்படி 'இராவ் சாகிப்' பட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்வேன்? நாட்டுக்கு பணியாற்றும் கடமைக்காக—உலக அமைதிக்குப் பாடுபடும் கடமைக்காக நான் அன்று பணிபுரிந்தேனே யன்றிப் பட்டம் பதவிக்காக அன்று. நான் விரும்பி இருந்தால் அன்று அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவிபெற்றிருப்பேன். இன்று தலைமைச் செயலகத்திலோ வேறு அரசாங்க இடத்திலோ உயர்ந்த பதவியில் இருந்திருப்பேன். ஆயினும் என் மனம் அவற்றிலெல்லாம் நாட்டம் கொள்ளவில்லை, அமைதியையே நாடிற்று. ஆகவே அப்பட்டத்தைவேண்டாம் என்று கூற விழைந்தேன். தாசில் தார் அவர்களிடம் கூறினால் அவர் என் சொல்லை என்னிடம் கொண்ட அன்பின் காரணமாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார் என அறிவேன். எனவே, மறுநாளே சென்னைக்கு வந்தேன். மாவட்டக் கலெக்டர் திரு. செட்டூர் அவர்களைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டதும் வரவேற்று அவர்களும் அச்செய்தியைச் சொன்னார்கள். நான் அதுபற்றிப் பேசவே வந்திருக்

கிறேன் என்றும் எனக்கு அப்பட்டம் எவ்வாற்றாலும் தேவை இல்லை என்றும் கூறினேன். அவர்கள் ஏற்குமாறு வற்புறுத்தினர். நான் வேண்டாமென்றும் மீறித் தரப்பெறுமாயின் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மறுக்கப்பெறும் என்றும் மேலும் எக் கூட்டத்துக்கும் தொடர்ந்து வரமாட்டேன் என்றும் சொன்னேன். அவ்வாறு அப்பட்டத்தைத் திருப்பித்தரின் அதைக் கவுரவக் குறைவாக அன்றைய ஆங்கில அரசாங்கம் எண்ணிற்று. பிற்காலத்தில் பலர் அப்பட்டங்களை உதறித்தள்ளினர். சிலர் இன்றும் அந்த அடிமைச் சின்னங்களை அணிந்துகொண்டு பெருமைப்படுகின்றனர். நான் அன்று மறுப்பேன் என்று கூறிய ஒன்றை நன்கு உணர்ந்த செட்டர் அவர்கள் என் பெயரை அரசாங்கத்துக்கு அனுப்பவில்லை என்று உறுதி அளித்தார். மிக்க மகிழ்ச்சியோடு நான் காஞ்சி புரம் திரும்பி நேரே தாசில்தார் வீட்டிற்குச் சென்று நடந்ததைக் கூறினேன். அவர் உரிமையோடு என்னைக் கடிந்து கொண்டார். எனினும் அதுபற்றி மேலே அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. இதை அறிந்த என் நண்பர்கள் பலர் பின்னால் என்னைக் கடிந்து கொண்டார்கள். நான் எதற்கும் செவிகொடாது எப்போதும் போல அன்னைத் தமிழுக்கும் நாட்டுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் என்னால் ஆன பணிகளைச் செய்து கொண்டு காலம் கழித்துவந்தேன்.

போருக்கு இடையில் நாட்டில் கொந்தளிப்பு அதிகமாக இருந்தது. அண்ணல் காந்தி அடிகளார் இந்திய நாட்டை நேரடியாகப் போரில் ஈர்ப்பது ஆங்கில ஆட்சிக்குப் பொருந்தியது ஆகாது என விளக்கினர். அவர்கள் இவர் தம் பேச்சினைக் கேட்கவே இல்லை. காங்கிரஸ் மாகாசபை பல வகையில் மாற்றுச் செயலாற்ற முற்பட்டது. அதனால் சில தலைவர்கள் சிறையில் தள்ளப்பெற்றனர். நாடு முழுவதும் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. மாநில மத்திய அரசாங்கச் சட்டசபை உறுப்பினர்களும் அமைச்சர்களும் மாவட்ட நகர் மன்றச் கழகங்களும் எதிர்ப்புக் காட்டும் முகத்தால் உடனே 'இராஜி நாமா' செய்து வெளியேற வேண்டுமென்றும் திட்டம் தீட்ட

டினர். அதன் விளைவால் நாடெங்கும் காங்கிரஸ் ஆட்சி யினர் பதவியினை இராஜநாமா செய்து வெளியேறினர். ஏறு முன் கண்டனக் கூட்டங்களில் தீர்மானம் இட்டு, ஆங்கிலேயர் தம் அடாத செயலைக் கண்டித்து வெளியேற வேண்டும் என்ற முடிவும் இருந்தது. நாட்டுத் தலைவர் களும் அவையாளரும் அவ்வாறே செய்தனர். எனது செங்கற் பட்டு மாவட்டக் கழகமும் அவ்வாறு செயல்படத் திட்ட மிட்டு, கூட்ட நாளும் குறித்தது. நாங்கள் எதிர்க் கட்சியில் இருந்ததை முன்னரே குறித்துள்ளேன். எங்கள் தலைவர் திரு. சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் என்னை அந்தக் கூட்டத் தில் காங்கிரஸ்காரர் 'வெள்ளையனை வெளியேறு' என்று தீர்மானம் இட்டுத் தாங்கள் இராஜநாமா செய்ய இருப்ப தையும் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களாகிய நாங்கள் அதை எதிர்க்க வேண்டுமெனவும், அவ்வாறு எதிர்த்தால் தொடர்ந்து நியமனம் செய்யப்பெறும் அவையில் நாங்களெல்லாம் இடம் பெறுவோம் எனவும் அதற்காக அரசாங்கம் சட்டம் தீட்டி யுள்ளதெனவும் எழுதியிருந்தார். எனினும் அவ்வாறு செய்ய என் உள்ளம் இடம் தரவில்லை. அண்ணல் காந்தி அடிக ளார் போன்ற பெருந்தலைவர்களெல்லாம் அல்லல்பட்டு ஆற்றாது நாட்டுக்காகப் பாடுபடும் வேளையில் நமக்குப் பதவி எதற்கு எனவே ஒதுங்கி நின்றேன்.

எனவே அந்தக் குறிப்பிட்ட கூட்டத்துக்கு நான் செல்ல வில்லை. அவருக்கும் பதில் எழுதவில்லை. கூட்டம் முன் ஏற்பாட்டின்படி தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிக் கலைந்து விட்டது. மாவட்டக் கழக ஆட்சி கலெக்டர் கையில் வந்தது. உடன்—ஒருவாரத்துக்குள் என எண்ணுகிறேன்— மாற்றுக் கழகம் பொறுப்பேற்குமெனவும் அதில் உறுப் பினர் யார் யார் என்றும் பத்திரிகைச்செய்தி வரக்கண்டேன். நல்லவேளை அதில் என்பெயர் இல்லை. பின்பு ஒரு கூட்டத் தில் என்னைக் கண்ட 'கலெக்டர்' அக்கூட்டத்துக்கு வந் திருந்தால் நானும் தொடர்ந்து உறுப்பினரை இருந்திருக்க லாமே என்று சொன்னார். நான், அதனாலேயே நான் அக்

கூட்டத்துக்கு வரவில்லை என விளக்கினேன். என் உள்ளம் அவர் நன்கு அறிந்த ஒன்றாதலால் அவன் புன்சிரிப்போடு அமைந்துவிட்டார்.

அதே காலத்திற்குச் சற்றுமுன் நடைபெற்ற மற்ருன்றும் நிழலிடுகின்றது; அவ்வாறு கழகம் கலைக்கச் சில தினங்களுக்குமுன் என எண்ணுகிறேன். தாம்பரம் நகர் அமைப்பு எங்கள் கழகச் சார்பில் அமையத் தொடங்கிற்று. பல ஏக்கர் நிலங்களை வாழ்மனையாக்கிப் பலருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து, புதுப்புதுத் தெருக்கள் அமைத்தனர். அத் தெருக்களுக்கெல்லாம் அக்காலத்தில் கழக உறுப்பினர்களாகிய எங்கள் பெயர்களை இடவேண்டுமெனவும் முடிவு செய்தனர். ஆயினும் நான் தனியாக எங்கள் கழகத் தலைவர் திரு. துரைசாமி ரெட்டியார் அவர்களை, ஆலந்தூரில் அவர்கள் வீட்டில் கண்டு என் பெயரை எந்தத் தெருவிற்கும் வைக்க வேண்டாம் எனக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்கள் முதலில் மறுத்த போதிலும் பிறகு இசைந்தார். அதனாலேயே தாம்பரம் பெரியார் நகரில் என்னுடன் இருந்த உறுப்பினர் பெயர்களிலெல்லாம் தெருக்கள் இருக்க என் பெயரில் மட்டும் தெரு இல்லா நிலை தோன்றிற்று. பின் கேட்ட பல அன்பர்களுக்கு இதுபற்றி யெல்லாம் விளக்கம் கூறினேன்.

போர் வரவர அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. உலக மக்கள் அனைவரும் அஞ்சினர். மக்கள் வாழ்க்கைப் பொருள்கள் கிடைக்கா நிலை உண்டாயிற்று. பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாகப் போருக்குமுன் மக்கள் குறைந்த விலையில் எல்லாப் பொருள்களையும் பெற்று வந்த நிலைமாறி, அனைந்தும் விலை ஏறியும் கிடைக்கா நிலைமை உண்டானமையால் மக்கள் வருந்தினர். அரசாங்கம் எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்து கூடிய வரையில் மக்கள் வாழ்வின் இன்றியமையாத தேவைகளைத் (உடை, உணவு) தந்து உதவினர். எனினும் உலகிலும் ஊரிலும் வீட்டிலும், உள்ளத்திலும், உணர்விலும் எங்கும் அமைதியற்ற பெருநிலையே காணப்பெற்றது.

நானும் அவற்றினிடையே பள்ளிப் பணியையும் போர் மாற்ற அமைதிப் பணிகளையும் ஆற்றிவந்தேன்.

இந்த நிலையில் எனக்கு ஓய்வு அதிகமே கிடைத்தது. வீட்டில் குழந்தை மங்கையர்க்கரசியோடு விளையாடிப் பொழுது போக்குவேன். நேரம் அதிகமாக வீணாவதைக் குறித்துப் பலநாள் எண்ணியதுண்டு. அச்சகத்திலும் பொறுப்பாளர் இருவர் இருந்தமையின் எனக்கு அச்சகப் பணிகள் இல்லை. போரின் காரணமாகத் தாள் தட்டுப்பாடு உண்டாக, தமிழ்க்கலை வெளியீடும் நிறுத்தப்பெற்றது. எனினும் நேரத்தை வீணாக்க நான் விரும்பவில்லை. அந்த நிலையில்தான் மேலே படித்தால் என்ன என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. 1942-ல் மேலே படிக்கத் திட்டமிட்டேன். எனினும், இடையில் சில ஆண்டுகள் வேறு துறைகளில் கழிந்துவிட்டமையின் படிப்பில் கருத்துச் செல்லுமோ என அஞ்சினேன். அதிலும் ஆங்கிலப் பாடங்கள் அதிகமாகப் பயிலவேண்டியதை நினைந்தேன். ஆரம்பத்தில் கிராமப் பள்ளிகளிலேயே படித்த காரணத்தால் எனக்கு ஆங்கில அடிப்படை இல்லை. எனவே பயிலத் தயங்கினேன். எனினும் சிறிய காஞ்சிபுரத்தில் இருந்த ஓர் ஐயங்கார்—அவர் தனிப்பாடம் சொல்லியே வாழ்பவர்—எனக்குத் தந்த உணர்வே படிக்கலாம் என்று தோன்றிற்று. முதலில் இடைநிலை (Inter) வகுப்பு ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சிபெறவேண்டும். அவர் வீட்டிற்கு வந்து அந்தப் பாடங்களையெல்லாம் நன்கு சொல்லிக் கொடுத்தார். நானும் ஒரு மாணவனாகவே இருந்து பயின்றேன். எனவே ஒருமுறை தவறினாலும் அடுத்த முறையில் (செப்டம்பர்) வெற்றி பெற்றேன்.

நான் தேர்வு எழுதிய அந்த நாட்களில்தான் கிழக்கே ஜப்பானியர் பேயாட்டம் தலைவிரித்தாடிற்று. சிங்கப்பூர், மலையா, பர்மா அனைத்தையும் அவர்கள் விழுங்க, நம் நாட்டு மக்கள் நைந்து வாடி வந்த வகைகளை யெல்லாம் கேட்டுக் கேட்டுக் கண்ணீர் வடித்தேன். சென்னையிலும்

அவன் குண்டுவரும் என்று பயந்துதான், அந்த ஆண்டு சென்னையில் எழுத இருந்த மாணவர்களை, அவர்தம் தேர்வுகளை வெளியூர்களில் எழுதப் பல்கலைக் கழகத்தார் ஏற்பாடு செய்துவிட்டனர். அந்த இடமாற்றம் நாட்டுக்குழப்பம் முதலியன என்னை முதலில் தேர்வு பெருமல் செய்துவிட்டது. பிறகு செப்டம்பரில் வேலூரில் சென்று தேர்வு எழுதி வெற்றி பெற்றேன்.

பிறகு 'பி. ஓ. எல்' படிக்க விரும்பினேன். அதற்குரிய ஆங்கிலப் பாடங்களை மினர்வா கல்லூரியில் பயின்றேன். அப்போதுதான் அறிஞர் திரு. பரசுராமன் எனக்கு அறிமுகமானார். அவர்தம் பன்மொழிப் புலமையையும் ஆழ்ந்த அறிவையும் தெளிந்த சிந்தையையும் விளக்கப் பேச்சையும் எண்ணி எண்ணி வியந்தேன். அவர்களும் நான் ஆசிரியனாக இருந்து பயில வந்தமையின் எனக்குத் தனிச் சலுகை தந்து காத்தனர். அவருடன் இருந்த சர்வோத்தமராவ் என்பாருடைய ஆங்கில வகுப்பு மிகச்சிறந்தது. அவர்களிடம் பயின்ற நான் தேர்வில் வெற்றிபெற்றேன் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை, மூன்றாவது பிரிவையும் தனிமையாகப் பயின்றேன். இதற்கிடையில் காஞ்சி ஆண்டர்சன் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியர் மாறி வேறு ஒருவர் அப்பதவியைப் பெற்றார். தமிழாசிரியர் ஒருவர்—எனக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர்—என் கீழே பணிசெய்ய வந்தார். எனவே அங்கே தொடர்ந்து பணியாற்றுவதில் சில சிக்கல்கள் முளைத்தன. போர் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. நானும் என் பணிகளுக்கிடையில் போர் அமைதிப் பணிக்கும் ஆவன செய்துகொண்டே வந்தேன்.

9. தோயாவாம் தீவினையே

காஞ்சி வாழ்வில் சமய ஈடுபாடு அதிகம் பெற்றேன். சமயநெறி போற்றும் கிறித்துவப் பள்ளியில் பணியாற்றியதும் அதற்கு ஒரு கரணமாகலாம். நான் என் உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பினைச் செங்கற்பட்டுக் கிறித்துவப் பள்ளியில் படித்து முடித்தேன். அப்பொழுதே கிறித்துவ நூல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு உண்டாயிற்று. எனினும் அதில் அதிகமாக நான் ஆழ்ந்து பயின்றது கிடையாது. அங்கிருந்த ஆசிரியர்கள் அப்பாடங்களைக் கட்டாயமாக்கியமை அதற்கொரு காரணமாகலாம். ஆயினும் காஞ்சியில் பணி ஏற்றபின் அவர்தம் சமய நூல்களை விரும்பிப் படித்தேன். பல கருத்துக்கள் என்னை ஈர்த்தன. சிலவற்றைப் பற்றிக் கிறித்துவ ஆசிரியர்களிடமும் வாதிடுவேன். நம் சமயத்தில் சொல்லாதனவற்றை அதில் சொல்லி இருக்கிறது என்ற எண்ணம் எனக்குக் கிடையாது. அந்த நாளிலேயே ஓரளவு சைவ வைணவ இலக்கியங்களையும் சமய சாத்திரங்களையும் பயின்றவனானவின் அவற்றில் சொல்லாதனவற்றை விவிஸிய நூல் கூறுகிறது என்று நான் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர்கள் அந்நூலைப் போற்றும்முறை, பயிலும் முறை முதலியவைகளைப் பாராட்டினேன். இயேசு பெருமான் பல உண்மைகளைச் சில தெளிந்த உதாரணங்களால் எடுத்துக் காட்டும் சிறப்பினைப் போற்றினேன். என்றாலும் எனக்கு உள்ளத்தில் ஒரு எண்ணம் உண்டு. எந்தச் சமயத்தவனும் அவ்வச்சமய உண்மைகளை உணர்ந்து பின்பற்றவில்லை என்பதுதான் அது. ஒருபுறம் கிறித்துவ நெறிபற்றிய நூல்களில் நான் ஈடுபாடு கொண்டேன் என்றாலும் மறுபடியும் சில கிறித்தவர் தம் வாழ்க்கை நெறியைக் கண்டு—அதுவும் வழிகாட்ட வேண்டியவர் வழக்கிவிடும் வழியைக் கண்டு—வெறுக்கவே செய்தேன். இந்தநிலை எல்லாச் சமயங்களிலும்

இருப்பதறிந்து 'நீக்க வழியில்லையா?' என நெடிது நினைந்து
தைந்த நாட்கள் பல.

நான் காஞ்சியில் சேர்ந்தபோது பள்ளிப் பொறுப்போடு
கிறித்து பெருமான் அன்புச் சமயப் பணிகளையும் ஏற்று இருந்
தவர் 'மக்ளின்' என்னும் துரைமகனார் ஆவர். அவரும்
அவர்தம் துணைவியாரும்—மக்கள் இல்லை என நினைப்பு—
இராப்பகல் அற்ற நிலையில் தம் சமயம் வளர்க்கப் பாடுபட்
டனர். காஞ்சி விழவருகக் காஞ்சி அல்லவா! ஆகவே
எப்போதும் ஏதேனும் திருவிழாக்கள் நடைபெற்றுக்
கொண்ட இருக்கும். சில வேளைகளில் இலட்சக்கணக்கான
மக்கள் கூடுவர். பல வேளைகளில் ஆயிரக்கணக்கான
மக்கள் வருவர். அனைவரும் சைவ வைணவ சமயத்தவர்
களே. அவர்களுக்கு இடையில் இந்த 'மக்ளின்' தம்பதிகள்
தம் சமயப் பிரசாரத்தைச் செய்வர்; துண்டுப் பிரசுரங்கள்
வழங்குவர்; விவசிய நூல்களைத் தருவர்.

எளிய முறையில் நடுத்தெருவில் நின்று அவர்கள்
சமயப் பணியைச் செய்துகொண்டிருப்பர். அவர்தம் பொறு
மைக்கு எல்லைகாண முயன்ற சில நிகழ்ச்சிகளும் நடை
பெற்றன. ஆயினும் அவர்கள் உளம் கலங்காது 'கர்த்தர்'
தொண்டினைச் செம்மையாகச் செய்துவந்தனர். சிலமுறை
அவர் தரும் தாள்களையும் நூல்களையும் கிழித்து அவர்
தலையிலேயே போடுவார்கள். அவர் புன்சிரிப்போடு அதை
ஏற்றுக்கொள்வார். சில வேளைகளில் தண்ணீரைக் குடம்
குடமாக அவர் தலையில் ஊற்றுவர்; அதனால் அவர் பணியில்
தளர்ச்சி அடைந்தது கிடையாது. ஒருமுறை 'சாணி'யைக்
கரைத்து அவர் தலையில் ஊற்றினர். அவர் வாய் 'இயே
சுவே, அவர்கள் அறியாது செய்யும் பிழைகளை மன்னியும்'
என்று வேண்டிற்று. இவ்வாறு அவர்தம் அன்புப் பணி
இனிது நடைபெற்றது. நான் அவருடன் சில நாட்கள்
பேசுவதுண்டு. ஒருசிலவற்றில் மாறுபட்டாலும் எல்லாச்
சமய அடிப்படை உண்மைகளும் ஒன்றே என்பதை அவர்

ஏற்றுக்கொள்வார். அவர் அன்பளிப்பாகத் தந்த மரப் பெட்டியை (பீரோ) காஞ்சியில் இருந்தவரை வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு சென்னைக்கு எடுத்துவர இயலாத நிலையில் நண்பருக்குத் தந்து வந்தேன்.

அவர் வயதானவர்; எனவே தாய்நாடு திரும்பிச் சென்றார். பின் அவருக்குப் பதிலாக இளம் தம்பதிகள் அந்தப் பணியினைச் செய்யக் காஞ்சிபுரம் வந்தனர். 'நியூபிகின்' என்ற பெயருடைய அவர் வருகை காஞ்சிக் கிறித்தவ உலகுக்குப் புதுத் தொடக்கமாகவே இருந்தது. அந்த 'நியூபிகின்' அவர்கள் தாம் இன்று சென்னைச் திருச்சபையின் தலைவராக உள்ளனர். அவர் வந்த போது தமிழ் அறியாத வராக இருந்தார். என்னிடம் தமிழ் பயில வேண்டும் என விரும்பினார். வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் அவர் என் வீட்டிற்கு வருவார். மொழிபெயர்க்கும் வகையிலும் தமிழ் எழுத்தினைப்பயிலும்வகையிலும் அவர் வாதிடுவர். விரைவில் நன்கு தமிழைக் கற்றுக்கொண்டார். அவர்தம் துணைவியாரும் தமிழ் பயில விரும்பினர்; ஆயினும் விரைந்து கற்றுக்கொள்ள வில்லை, 'நியூபிகின்' மெல்லமெல்லத் தமிழ்க் கூட்டங்களில் பேச ஆரம்பித்தார். அவர் உணர்ச்சியும் வேகமும் அவருக்குக் கை கொடுத்து உதவின.

ஒருமுறை அவர் நண்பர் எழுதிய இயேசுவின் வரலாற்றைத் திருத்தித்தருமாறு எனக்குப் பணித்தார். அது பாவால் ஆயது; நடையும் நன்கு அமைந்திருந்தது. அதைக் கண்டு திருத்தித் தந்தேன். அவர் பயிலுவதற்கும் இத்தகைய பணிகளைச் செய்வதற்கும் அவ்வப்போது நான் மறுத்தாலும் கேட்காது ஊதியம் தந்துவிடுவார். நானும் அதனால் எனக்குத் தேவையான நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.

அவர்களோடு பழகிய காரணத்தால் நானும் அடிக்கடி கிறித்தவக் கோயிலுக்குச் செல்லுதல் வழக்கமாயிற்று. அங்கு

அவர்களோடு நானும் வணங்குவேன். ஆயினும் அங்கேயும் என் ஆறுமுகனே காட்சி தருவான். இயேசுவின் வாழ்வினைப் பற்றிப் பத்துப்பாடல்கள் பாடி, அதை அப்போது வந்த 'தமிழ்க்கலையில்' வெளியிட்டேன். எத்தனைச் சமயங்களில் புகுந்து தேடினும் காணப்பெறும் ஈசன் ஒருவனே என்ற உண்மை எனக்கு அப்போது புலனாகும். அந்த அடிப்படையிலே கிறித்து பிறந்த நான், கிறித்தவ ஆண்டுப் பிறப்பு முதலியவற்றையும் அவர்களைப் போன்று நான் வீட்டில் கொண்டாடுவதுண்டு. கிறித்தவ ஆண்டு முதல்நாளில் தேவார திருவாசகங்களைப் படித்து, அவற்றுள் நூலிட்டுத் தெளிவேன். அப்படி ஓராண்டு தெளிந்து பெற்ற விளைவை உடன் பின்னே காட்ட இருக்கின்றேன். இவ்வாறு கிறித்தவ அன்பர்தம் உறவால் அவர்தம் சமய நெறியை நன்கு கற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். அப்படியே எனக்கு மகமதிய நண்பர் இரண்டொருவரும் அமைந்தனர். பெரிய காஞ்சிபுரத்தில் நகை வாணிபம் செய்து வந்த 'பாட்சா' என்பவரும், எங்கள் பள்ளியிலேயே உருது ஆசிரியராக இருந்த அன்பரும் உற்ற நண்பர்களாக இருந்தனர். அவர்களுடன் அவர்தம் சமயம் பற்றி ஆராய்வேன். திரு. பாட்சா என்பவர் பெரிய காஞ்சி மசூதி ஆட்சிப் பொறுப்பில் முக்கியப்பங்கு கொண்டவர். எனவே அவருடன் பலமுறை அந்த மசூதியில் சென்று அவர்தம் தொழுகையில் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். இவற்றுக்கிடையில் எங்கள் பள்ளியில் எழுத்தாளராக இருந்த திரு. தேவராசமுதலியார் அவர்களுடைய நாத்திகவாதப் பேச்சுக்களையும் கேட்டுக் கொள்வேன். அவருக்கு எப்படியோ இளமையிலிருந்தே—பெரியாரைப் பின்பற்றியதாலோ ஏனோ—அந்தக் கொள்கை ஊன்றிவிட்டது. 'காஞ்சிப் பெரியார்' என்றே நாங்கள் அவரை அழைப்பது வழக்கம். அவர் கொள்கையை மறுக்கும் வகையில் நான் பலப்பல வாதங்கள் புரிவேன். இப்படிப் பலசமய நெறிகளுக்கு இடையில் நான் என் சைவ சமய

ஒழுக்கத்திலிருந்து சிறிதும் வழுவாமல் வாழ்ந்து வந்தேன். அது அனைவருக்கும் வியப்பாகவே இருந்தது.

பழங்காலத்தில் சிறந்தோங்கி வாழ்ந்து காஞ்சி நகரையே தம் கொள்கையின் கீழ் அடக்கிவைத்திருந்த சமணமும் பௌத்தமும் தற்போது அவ்வளவாக இல்லை. ஊருக்கு வெளியே 'சீன காஞ்சி' என்ற கோயில் வேகவதி ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. அதன் பொறுப்பாளர் காஞ்சி பச்சையப்பர் பள்ளியில் பணியாற்றிய அப்பாவு நயனூர் என்பவராவர். அவர் மகன் 'பானு' பள்ளியில் என் மாணவன். எனவே அவர்களோடு அந்தச் 'சைனர் சினகரத்' துக்கும் அடிக்கடி செல்வேன். கோயில் பெரியது-தூய்மையானது-போற்றி வணங்கத் தக்கது. நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்து வரும் மக்கள் அக்கோயிலை வணங்காமல் செல்வதில்லை. காஞ்சியின் பல பகுதிகளிலும் ஆழ்ந்திருக்கும் நிலப்பகுதிகளில் சிற்சில சைன பௌத்தச் சிலைகள் இன்னும் அகப்படுகின்றன. மணிமேகலை 'அறப்பெருஞ் செல்வியாய்' வாழ்ந்த தெகு அதே பெயரால் இன்றும் வழங்குகின்றதே. ஆயினும் அங்கே பலருக்கு 'அரப்பணஞ் சேரித்தெரு' என்றல்தான் புரியும். இவ்வளவு உருமாறியுள்ளது அத்தெருவின் பெயர். இத்தனைச் சமயங்களுக்கிடையிலும் தொன்மைச் சமயங்களாகிய சைவம் வைணவம் இரண்டும் காஞ்சியில் தழைத்தோங்கி நின்றன—நிற்கின்றன—நிற்கும் என்பதும் உறுதி.

காஞ்சியில் சைவ சமயத்தை வளர்க்கப் பல சங்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்தன. அவற்றுள் ஒன்று—முக்கியமானது நான் இருந்த காலத்தில் பணியாற்றி வந்தது. அதுவே 'மெய் கண்டார்' கழகம் என்பது. சிவஞான போதத்தை உலகுக்குத் தந்த அறிவொளிச் செம்மலின் பெயரால் அக் கழகம் அமைக்கப்பெற்றுச் சிறக்கப் பணியாற்றிற்று. பச்சையப்பரில் பணியாற்றிய திருவாளர்கள் வச்சிரவேலு முதலியார், திருஞானசம்பந்த முதலியார் ஆகியோர் அதன் உயிர் நாடியாக இருந்தனர். பின்னவர் தம் வாழ்நாளை அதற்கே

அர்ப்பணித்தார் எனலாம். நான் எதிலும் ஒதுங்கி இருப்பது போன்று, அதிலும் அதிகப் பங்கு கொள்வதில்லை. ஆயினும் அவர்கள் அழைக்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் குறிக்கு மிடத்துக்குச் சென்று சொற்பொழிவாற்றி வருவேன். அவர்கள் என்பால் அன்றும் இன்றும் அன்புடையவர்களாகவே உள்ளனர். என் வாழ்வில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சான்றாக இன்றும் திருஞான சம்பந்த முதலியார் கூட்டங்களில் என் பெயரைச் சொல்லி எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார் என்பதையும் ஈண்டு எண்ண வேண்டியுள்ளது.

இவற்றுக்கிடையில் நான் முன்னரே காட்டிய நாராயண சேவாச்சிரமத்தில் ஆண்டுதோறும் குரு பூசைப் பணி செம்மையாக நடைபெறும். பல அறிஞர்கள் சமயச் சொற்பொழிவாற்றுவார்கள், நான் காஞ்சிபுரம் சென்று சேர்ந்த அதே ஆண்டில் திரு. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் அண்ணாமலையிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். என்னைச் சேவாச்சிரமத்து அடிகளார் அழைத்து எப்படியும் அந்த ஆண்டிற்குச் சேதுப்பிள்ளையை அழைத்து வரவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டார்கள். நானும் மகிழ்வோடு சென்னை சென்று அவர்களை வருமாறு வேண்டி ஏற்பாடு செய்து வந்தேன். அவர்கள் அந்த ஆண்டு வந்து ஆற்றிய சொற்பொழிவு மிகமிக உருக்கமாக இருந்தது. அவரை அனைவரும் பாராட்டினர். அதுதான் அவருக்கு முதல் தடவை காஞ்சிபுரப் பயணமும் பேச்சும். அந்தப் பேச்சு முடிவில் நன்றி கூற வந்த முன்னாள் நகர்மன்றத் தலைவர் பிள்ளையார்பாளையம் திரு. சுவாமிநாத முதலியார் அவர்கள் மிக உருக்கமாகவும் அழகாகவும் நன்றி கூறினர். 'இந்தச் சேதுவைக் கண்டால் பாவும் போமே ஜனகன் பெண்ணே—இகபர சித்தியாமே' என்று கவிராயர் இராம நாடகக் கீர்த்தனையில் சேதுவைக் காட்டி இராமன் சீதைக்கு தலப் பெருமையை விளக்கியதைச் சுட்டி, அப்படியே 'இந்தச் சேதுவைக் கண்டால் யாவும் பெறலாம்' என்று போற்றி, சேதுப்பிள்ளையைச் சிறப்பிந்து நன்றி கூறினார். அடிகள் மிகவும் மகிழ்ந்தார்கள்.

முடிவில் பிள்ளை அவர்கள் உடவில் உள்ள நீங்காத நோய்க்கு அடிகளார் மருந்து தந்தார்கள். அதனால் முற்றும் குணமடைந்த பிள்ளை அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த நாள்வரை ஒவ்வொரு ஆண்டும் தவறாது மடத்துக்கு குரு பூசைக்குவந்து தம் கடமையாகிய சொற்பொழிவை ஆற்றிச் சென்றனர். ஒரு காலத்தில் திரு. கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை அவர்கள் தலைமை தாங்க இவர் பேச இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் இராமாயணப் பாடல்கள் வழியே ஏத்தியும் தாழ்த்தியும் இரட்டுற மொழிந்தும் பேசிய பேச்சுக்கள் மக்கள் மனதை மகிழ்வித்தன. இவ்வாறே ஏகாம்பரநாதர் விழாவில் பன்னிரண்டு நல்ல பல அறிஞர்கள் பேச்சுக்கள் நடைபெறும். நான் அவைகளிலெல்லாம் கலந்துகொண்டு பேசியும் பெரிய வர்கள் பேசக் கேட்டும் நிரம்பப் பயன்பெற்றேன். சமய உண்மையை ஓரளவு உணர என் காஞ்சி வாழ்க்கை எனக்குத் துணையாயது.

அறிஞர் கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை அவர்களை நாடு அறியும். அவர்தம் புலமையை உலகு அறியும். இருந்தும் கடைசிக் காலத்தில் அவர் வாழ்க்கை செம்மையாக அமைய வில்லை. அவரை ஆதரிப்பார் அற்ற நிலையில் காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்தார், என் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கி இருந்தார். அப்போது நான் அவரிடம் பல பாடங்களைக் கேட்டு அறிந்துகொண்டேன். ஆயினும் அவரால் முழுப் பயன்பெற்றவர் திரு. வச்சிரவேலு முதலியார் அவர்களாவர். எப்படியோ அவரைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, அவரிடம் சமய நூல்கள் - சாத்திர நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றுக்கொண்டார். இன்று அவர்கள் சமய சாத்திர விற்பனராக இருப்பதற்கு அதுவே அடிப்படைக் காரணம் என்றால் மிகையாகாது.

ஒரு முறை திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் அடிகள் அவர்கள் காஞ்சிபுரம் வந்து தங்கி, பல நாட்கள் சமய, சாத்திரச் சொற்பொழிவுகள் செய்தனர். அவர்தம் ஆழ்ந்த

புலமையும் சமயத்தில் தளரா நம்பிக்கையும் நாடறிந்தவை. மிக உயர்ந்த சைவ சிந்தாந்தக் கருத்துக்களையும் இளங் குழந்தைகளும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் விளக்கிச் சொல்லும் திறனை அவரன்றி வேறு யாரால் பெற முடியும்? பல நாட்கள் அவருடைய சொற்பொழிவைக் கேட்ட நான் தெளிந்த சமய உணர்வினைப் பெற்றேன். அவர்தம் சொற்பொழிவுத் தொடர் சென்னை 'செயிட்காலனி'யில் நடைபெற்ற போதும் நான் சில நாட்கள் பயன் பெற்றேன். பேச்சாற்றல் பெற்றதோடு இறைவனிடத்தில் தளரா நம்பிக்கையும் மன உறுதிபாடும் கொண்டு அடிகளார் வாழ்ந்து வந்தார். அவர்தம் நம்பிக்கையும் உறுதிப்பாடுமே அவர்தம் இறுதி நாளினை இனிமையாக அமைத்தன. பழநியில் பங்குனி விழாவில் முருகனை வழிபட்டுத் திரும்பிய அடிகளாரின் நல்லுயிர் முடிய பல்லக்கில், அடுத்த ஊரில் சென்று திறப் பதற்குள், இறையருளில் அவர் ஒன்றிய நிலையினை நாடே போற்றிப் பரவிற்று.

காஞ்சியில் மட்டுமன்றி வெளிநூர்களில் நடக்கும் பல விழாக்களின் சார்பான சொற்பொழிவுகளுக்கும் நான் சென்று வந்தேன். அப்போது செய்யாறு என வழங்கும் திருவோத் தூரில் அவ்வை. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தனர். என்னை அவர் தம்பி எனவே கொண்டு போற்றுவர். அவ்வூர் விழாப் பேச்சுக்களில் என்னைக் கேட்காமலே நாளும் பொருளும் குறித்து அனுப்பிவிடுவர். மாலை பள்ளிவிட்டுச் சென்றால் மறுநாள் பள்ளிக்குத் திரும்பிவிடலாம். எனவே நானும் மறுக்காது அவர் கட்டளையை ஏற்றுப் பணி செய்வேன். அவ்வாறே ஒரு முறை வட ஆர்க்காடு மாவட்டத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டை ஆரணியில் கூட்டி அதற்கு என்னைத் தலைமை தாங்க வைத்தார்கள். இவ்வாறே வேறு பல அன்பர்கள்—திருச்செந்தூர் தொடங்கிச் சென்னை வரையில் பலப்பல சமயச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்ற அழைப்பார்கள். நானும் எதையும் தட்டாமல் ஏற்று என்னாலான பணிகளைச்

செய்து வந்தேன். ஓய்வு நேரங்களில் காளப்பருடன் இருந்து, அவரை இனிய தேவாரத் திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடச்சொல்லிக் கேட்டு மகிழ்வேன். சில நாட்களில் இரவெலாம் பாட்டொலி கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். அந்தச் சமய அடிப்படையிலேதான் என் வாழ்க்கையே அமைந்தது. ஆம்! நான் நம்பிக்கை அடிப்படையிலேயே வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டேன். 'நம்பினார் கெடுவதில்லை நாலு மறை தீர்ப்பு' என்ற பாரதியார் வாக்கை முழுதும் நம்பினேன். இன்றும் நம்புகிறேன், அந்நம்பிக்கை வீண் போவதில்லை.

இந்த வாழ்க்கை வரலாற்றை நான் ஏர்க்காட்டில் என் குறிஞ்சி மனையில் எழுதிக்கொண்டிருந்தபோது அடிக்கடி உள்ளே ஊர்ப் பக்கம் செல்லுவேன். வழியில் உள்ள கிறித்துவக் கோயிலைக் கடந்தே செல்ல வேண்டும். அதன் உச்சியில் 'The Just Shall have Him on Faith' என்று எழுதப் பெற்றுள்ளது. அது எவ்வளவு உண்மை என்பது எனக்குப் புலனாகும். ஆம். நல்லவர் வாழ்வெல்லாம் அந்த நல்ல நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அமைந்து வளர்ந்தது தானே. எனவே நானும் அந்த நம்பிக்கை அடிப்படையிலேயே வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டேன்.

கிறித்து பிறந்த நாளையும் ஆண்டுப் பிறப்பையும் போற்றிய வகையை மேலே காட்டினேன். அந்நாட்களில் தேவாரத்தில் கயிறு சார்த்திப் படிப்பதை மேலே கூறினேன். அதில் வரும் பாடல்கள் வழி; அந்த ஆண்டு நிகழ்ச்சியை அமைத்துக் கொள்வேன். வீட்டில் என் செல்வி மங்கை வளர்ந்து வந்தாள். அவளுக்கு மூன்று ஆண்டுகள் முடியும் நிலையில் எங்கள் உள்ளத்தில் 'மகன்' இல்லையே என்ற குறை உண்டாயிற்று. முன்னவள் வழி இருந்த மகனும் மறைய, நம் குடிக்கு நல்ல மகன் தோன்ற வேண்டுமே என்ற எண்ணம் தலைதூக்கிற்று. அதுகாலையில்தான் கிறித்தவப் புத்தாண்டு தொடங்கப் பெற்றது. அந்த ஆண்டின் தொடக்க நாளில் நான் சம்பந்தர் தேவாரத்தில் கயிறு சாத்தி

னேன். கேடிலியப்பருக்குக் கிடைத்த அதே வெண்காட்டுப் பதிகம் எனக்கும் கிடைத்தது. அப்பதிகம் அனைவரும் அறிந்ததே. அதிலும் அப்பாடல் எல்லாரும் அறிந்த ஒன்றே. என்றாலும் எழுதுகிறேன்.

‘பேயடையா பிர்வெய்தும் பிள்ளையினோடு உள்ளநீனை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண்டா வென்றும்
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையார் அவர்தம்மைத் தோயாவாம் தீவினையே’

என்ற பாடலே அது. வெண்ணெய் நல்லூர்க் கேடிலியப்பப் பிள்ளைக்கு மகப்பேறு இன்மையின் தேவாரத்தில் கயிறு சார்த்தி இப்பாடலைப் பெற்றனர் என்றும் உடனே திருவெண்காடு சென்று முக்குளநீரில் மூழ்கி, வெண்காடு விகிர்தனை வழிபட்டனர் என்றும் அதன் காரணத்தாலேயே மெய்கண்டார் தோன்றினார் என்றும் அவரது சிவஞானபோதமே சைவசிந்தாந்தத்தின் அடிப்படை என்றும் உலகம் அறியுமல்லவா. ஆம்! அத்தகைய அருட்பாடல் அன்று எனக்குக் கிடைத்தது.

நானும் கேடிலியப்பரைப் பின்பற்றினேன். குடும்பத் தோடு அந்தச் சனவரித் திங்களிலேயே திருவெண்காடு சென்று இறைவனை வழிபட்டேன். சீகாழியில் இறங்கி, அங்கிருந்து மாட்டு வண்டியில் சென்று ஓர் இரவு அங்கே தங்கி இறைவனுக்கு வழிபாடாற்றித் திரும்பினேன். அப்போது திரு. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் (திரு. பக்தவத்சலம் அவர்தம் மைத்துனர்) அங்கே அறக்காப்பாளராக இருந்தனர். அவர்கள் எங்கட்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து அளித்தனர். வெண்காட்டு வேந்தையும் அன்னை யையும் முக்குளநீர் தோய்ந்தபின் தரிசனம் செய்து வரம் பெற்றுத் திரும்புகையில் புள்ளிருக்குவேனார், சீகாழி, சிதம்பரம் ஆகிய தலங்களையும் கண்டு கண்டுவந்து சேர்ந்தோம். அதே நிலையில் சந்திராமணி கருவுற்றாள். பத்தாமாதம் ஆண்

மகவு பிறந்தது. அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். என்னை அதற்கு முன் கேலிசெய்த திரு. தேவராஜ முதலியார் போன்றவர்களெல்லாம் கூட வியந்தனர். ஆம்! அந்த மகனுக்கு நான் 'மெய்கண்டான்' எனவே பெயரிட்டேன். என் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை என்பதை உலகம் உணர்ந்து கொண்டது.

இந்த நிகழ்ச்சி முதலில் யாருக்கும் தெரியாதிருந்தும், பிறகு பலருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. காரணம் மெய்கண்டார் கழகமும் அதன் அச்சாகிய திருஞானசம்பந்த முதலியாருமே யாவர். அவர்கள் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அந்த மெய்கண்டார் பிறப்பின் சிறப்பை விளக்கி, அது வெறும் கட்டுக்கதை அல்ல என்றும் இன்றும் நம்பினால் அதே பயன் உண்டாகும் என்றும் விளக்கி, சான்றாக என் பெயரைச் சொல்லி நான் பெற்ற வாழ்வை விளக்குவார்கள். இன்றும் காஞ்சியில் அவர் பேச்சைக் கேட்டு வருகின்ற அன்பர்கள் அதை என்னிடம் சொல்லிச் சொல்லிச் செல்வர், எனினும் நான் அதைப் பெருமையாகவோ விளம்பரமாகவோ யாரிடமும் சொல்லவில்லை—சொல்வதுமில்லை. எப்படியோ நம்பிக்கையின் அடிப்படை—உண்மையின் எதிரொலி—உலகுக்கு அறிமுகமர்கிவிடுகின்றது. ஆம்! அந்த மகனே இன்று வளர்ந்து உடன் இருந்து உற்றுழி உதவுகிறான். 'தீவினை தோயா' என்ற நம்பிக்கையிலேயே என் வாழ்வும் நடைபெறுகிறது. அந்த நம்பிக்கையிலே என் மகன் வாழ்வும் அமைகின்றது.

ஒரு சில திங்கள் கழித்து நாங்கள் மறுபடியும் குடும்பத் தோடு திருவெண்காடு சென்று இறைவனுக்கு வழிபாடாற்றிப் போற்றி, நன்றி தெரிவித்துத் திரும்பினோம். பிறகு நான் அந்தப் பக்கம் எங்கு சென்றாலும் திருவெண்காடு சென்றே வருவேன். எனது மகன் வயது வந்த பிறகு அப்பக்கம் சென்றால் திருவெண்காடு சென்றுவரச் சொல்லுவேன்.

அண்மையில் அவன் மணம் முடிந்த பிறகு இருவரும் வெண்காடு சென்று வணங்கி வந்தனர். அதே வேளையில் எனது ஊரில் என் முன்னோர்கள் ஏற்பாடு செய்த அறக்கட்டளை களெல்லாம் செம்மையுற நடைபெறுகின்றதா எனக் கண்டு வரவும் எனது ஊர் நிலங்களின் விளைவு பற்றி அறிந்து வரவும் அடிக்கடி அங்கம்பாக்கம் செல்வேன். ஊரில் முன்னிருந்த பல பெரியவர்கள் மறைய மறைய; புதிதாக வருபவர்கள் ஊரின் ஒற்றுமையிலும் வளர்ச்சியிலும் அவ்வளவு அதிகமாகக் கருத்திருத்தாமையின் ஊர் வளம் குன்றத் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு காலத்தில் எல்லா வகையிலும் சிறந்திருந்த எங்கள் ஊர், எல்லாவற்றிலும் நிலைகுலையத் தொடங்கிய தன்மையை நினைத்து வருந்தினேன். சில சமயங்களில் ஊரில் உள்ள பெரியவர்களை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து எப்படியும் ஊரை வளம்பெறச் செய்ய முயல்வேன். பல சமயக் கூட்டங்களுக்கும் கோயில் விழாக்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்வேன். என்றாலும் அவற்றெல்லாம் பயன் விளையக் காணவில்லை. அடுத்த நெய்க்குப்பம் கிராமத்திலும் எனக்கு நிலபுலன்கள் இருந்தமையின் அதையும் வளமாக்க முயன்றேன். அதற்குள் நெல் விலை உயர உயர மக்களிடம் பயிரிட ஆர்வம் பெருகுமென எதிர்பார்த்தேன். நெய்க்குப்பத்தில் அந்த ஆர்வம் ஒருவாறு இருந்தது என்றாலும் அங்கம்பாக்கத்தில் அவ்வளவாக இல்லை. இருப்பினும் எப்படியாயினும் தாழ்ந்த கிராமங்களை தலைநிமிர்த்த முயன்றேன்; முடியவில்லை.

இடையில் மற்றொரு ஏற்பாடும் நடைபெற்றது. எங்களுர் பாலாற்றின் தென்கரையில் உள்ளது. அடுத்த வடகரையில் சாலையும் இரெயில் பாதையும் உண்டு; அதை அடுத்துச் சுமார் 20 ஏக்கர் நிலம் இருந்தது. அதில் பாதி சமுதாய நிலம்; பாதி அரசாங்கத்துடையது. அவற்றைப் பெற்றால் அங்கே மறைந்த என் அன்னையின் பேரால்

ஏதாவது கைத்தொழிற் பேட்டையோ கல்விச் சாலையோ அமைக்கலாம் என எண்ணினேன். என் முயற்சி ஓரளவு வெற்றியும் தந்தது. முக்கியமாக உள்ள சில அன்பர்கள் தர்மே முன்வந்து, குறித்த ஒரு சிறு விலைக்குத் தத்தம் சமுதாய நிலத்தை எனக்கு எழுதித் தந்துவிட்டனர். மற்றவை வாங்கிய பிறகு அரசாங்க நிலத்தையும் பெற்றுத் தொடர்ந்து செம்மைப்பணி ஆற்றத் திட்டமிட்டேன். எனினும் அந்தப் பணி இன்னும் தொடங்கப் பெறவில்லை. என் ஆயுட் காலத்துக்குள் அப்பணியைத் தொடங்கி நடத்துவேன் என்ற எண்ணத்தோடு வாழ்ந்து வருகின்றேன். அதற்கிடையில் தற்போது சென்னையிலும் இங்கே ஏர்க்காட்டிலும் வேறு வகையான பணிகளை என் சொந்த முயற்சியில் தொடங்கத் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றவும் தொடங்கியுள்ளேன். இந்நிலையில் அந்தப் பாலாற்றங்கரைப் பணி எப்போது தொடங்கப் பெறுமோ அறியேன்.

மகன் பிறந்த மகிழ்ச்சியில் எங்களுக்குக் கோயில் விழா வாற்றியது மட்டுமின்றி எங்கள் குலதெய்வமாகிய ஆட்டுப் புத்தூர் அம்மனுக்கும் விழா எடுத்தோம். எந்தச் சிறப்பு நடந்தாலும் அத்தெய்வத்தை வழிபடாது நாங்கள் செயலாற்றுவதில்லை. கடைசியாகச் சென்ற ஆண்டு என் மகனின் மணத்தின் போதும் அத்தெய்வத்திற்கும் வழிபாடாற்றினேன். நான் அங்கம்பாக்கமாயினும் எங்கள் வீட்டை 'ஆட்டுப்புத்தூரார் வீடு' என்றே அழைப்பர். ஒருவேளை எங்கள் முன்னோரில் யாராவது அவ்வூரிலிருந்து இங்கே வந்திருப்பார்கள் என எண்ணினேன். அங்கேயும் எங்கள் உறவினர் இருப்பதால் சில காலங்களில் செல்வதுண்டு. பொதுவாக இவ்வாறு பலவகையில் சமய நெறியிலும் தெய்வப்பணியிலும் காலங்கழித்து வந்த நான் மேலே படிப்பதைப் பற்றியும் சிந்தித்து வந்தேன். எப்படியும் அந்த ஆண்டில் 'பி. ஓ. எல்.' தேர்வு எழுதி வெற்றி பெற வேண்

டும் என்று முயன்றேன். பள்ளியில் விடுமுறை பெற்றுப் பயின்று வந்தேன். மினர்வா பரசுராமன் அவர்கள் எனக்குப் பெரிதும் உதவினர். எல்லோருடைய வாழ்த்தின் வலத்தாலும், நம்பிக்கையின் உறுதியாலும் ஆழ்ந்து பயின்ற வகையாலும் நான் எழுதிய 'பி. ஓ. எல்.' தேர்வில் சிறக்க வெற்றி பெற்றேன். அதே வேளையில் காஞ்சியின் சூழலும் என் பட்டமும் என்னை மேலிடத்திற்குச் சென்னையில் ஏதேனும் ஒரு கல்லூரியில் பணிசெய்யும் நிலைக்குப் போகுமாறு அமைந்து வழிகாட்டின. இறையருள் நம்பிக்கையில் அதன்வழி சென்றேன்.

10. சென்னை வாழ்வின் தொடக்கம்

சென்னை வாழ்க்கை இன்பமான நிலையிலேயே தொடங்கப்பெற்றது. சென்னை நகரம் எனக்குப் புதியதன்றே. எத்தனையோ முறை நாட்கணக்கிலும் மாதக்கணக்கிலும் கூட நான் சென்னையில் தங்கியுள்ளேன். என் மேல் படிப்புக்காக நான் எழும்பூரில் சில திங்கள் தங்கியதுண்டு. அக்காலத்திலெல்லாம் பழகிய பல பெரியவர்கள் என் சென்னை வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாக அமைந்தனர். எனினும் 1944, போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த காலம். 1942ல் சென்னையே 'அல்லோல கல்லோலப்'பட்டுக் காலி செய்யப் பெற்றிருந்த நிலைமாறி, இடம் கிடைக்காத ஒரு சூழல் உருவாகியிருந்தது. எனவே நான் சென்னையில் கால்வைத்த போது இடநெருக்கடி உண்டாகியிருந்தது. எனினும் இதை நான் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் கழித்து (1969ல்) எழுதும் போது விரிவடைந்த சென்னை நகரத்தில் உள்ள நெருக்கடி அப்போது இருந்ததில்லை.

சென்னையில் மிகப் பழைய பச்சையப்பர் கல்லூரியில் தமிழாசிரியர் பதவி பற்றிய விண்ணப்பம் குறித்த விளம்பரம் வந்தது. நானும் ஒரு விண்ணப்பம் அனுப்பினேன். காஞ்சியின் பள்ளியை விட்டபோது இப்படி ஒரு வாய்ப்பு வரும் என்று நான் எண்ணவில்லை. எனது கிராமத்தில் சென்று பயிர்த் தொழிலை வளர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே என் உள்ளத்தில் மேலோங்கி இருந்தது. 'சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்' அதனால் உழன்றும் உழவே தலை' என்ற எண்ணமே என் உள்ளத்தில் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. 'உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்' என்றபடி அந்த வாழ்வையே நான் விரும்பினேன். அதனால் எங்கள் நிலங்களைச் செம்மைப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டேன். பல அண்டை

நிலங்களை அணைத்து, மாற்றிச் சதுரங்களாக்க முயன்றேன். தென்னங் கன்றுகளை வைத்துப் பயிரிட ஏற்பாடு செய்தேன். எங்கள் முன்னோர்களால் உதவி பெற்ற ஒருவர் நடேச முதலியார் என்பவர். அவர்தான், என் அன்னை இருவரும் காலஞ் சென்றபின் ஊர் நிலங்களையும் பிறவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் மேற்பார்வையில் இந்நிலங்களைப் பயிரிட ஏற்பாடு செய்தேன். நானும் அடிக்கடி ஊர் சென்று வந்திருந்தேன். பயிரிட உதவிய பண்ணை ஆட்களும் ஒத்துழைத்ததன்பேரில் விளைவு நன்கு பெருகியது; விளைபொருள்களின் விலையும் கூடிற்று. எனவே பயிரிட ஊக்கமும் பிறந்தது. இந்த நிலையில், என் நடுத்தர வயதிலே, பள்ளிப் பணிக்கு முற்றுப்புள்ளி அமைந்த காரணத்தால் முழுக்க முழுக்க உழவனாக மாறத் திட்டமிட்டு அதற்கு ஏற்பச் செயல்படத் தொடங்கினேன். சில நிலங்களை மாற்றிக் கிணறுகள் அமைக்கவும் திட்டமிட்டேன். தோட்டங்களை வளர்க்கத் தொடங்கினேன். இதற்கிடையில் என் அன்னை அடிக்கடி சொல்லிவந்த ஒன்றுமட்டும் என் உள்ளத்தில் உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. நான் பிறந்த மூன்றாம் நாளிலே, $\frac{1}{2}$ படி அரிசிக்கும் ஒரு பழந்துணிக்கும் மாற்றாகச் 'சாதகம்' எழுதித் தந்த வள்ளுவர் குறிப்பேடு என் முன் இருந்தது. அதையே என் அன்னையார் அடிக்கடி நினைவூட்டி வந்தனர். என் முன்னோர்கள் வழிவழியாகப் பயிர் செய்கின்றவர்கள். நானும் அத்துறையில் அன்றும் செயல்பட நினைத்ததுண்டு. நான் ஊரிலேயே இருப்பதற்கு வாய்ப்பானமையின், அது கேட்டு அன்னையார் மகிழ்ச்சி கொண்டார்கள் என்றாலும் அவர்களுக்குச் சோதிடத்தில் இருந்த தளரா நம்பிக்கையினால் நான் என்றும் பயிர்த் தொழில் செய்யமாட்டேன் என்றே திட்டமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அதற்கேற்ப என் சூழ்நிலைகளும் அமைந்தன. காஞ்சியும் செங்கற்பட்டும் போட்டியிட்டு, என்னை உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியர் பதவியில் இருக்க வைக்க முயன்று, அதில் காஞ்சிபுரம் வெற்றி பெற்றமையின் காஞ்சிபுரத்தில் பணி ஏற்றமை அறிந்த ஒன்றே. பின்பு

அந்தப் பணிக்கு முற்றுப்புள்ளி நேர்ந்தபொழுது மறுபடியும் ஏர்ப்பின் சுழல வாய்ப்பு உண்டு என எண்ணினேன். அப்போது சாதகங்களை நினைவூட்ட என் அன்னையாரும் இல்லை. எனக்கும் சாதகங்களில் நம்பிக்கை இல்லை. சாதகக் கணிப்பில் தவறு உண்டென்றே சாதகமே பொய்யானது என்றே நான் கொள்வதில்லை. ஆயினும் அதுபற்றி அறிந்து எண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை என்பதும் யாவும் இறைவன் திருவுளப்படியே நடக்கும் என்பதும் என் உள்ளக் கிடக்கை. எனவேதான் சாதகங்களை நான் நாடுவதில்லை. அதனாலேயே பின்னர் என் பிள்ளைகளுக்கு உரிய சாதகங்களை நான் எழுதி வைக்கவில்லை. எனினும் என்னைப் பொறுத்தவரையில் அன்றுமட்டுமன்று இன்றுவரையிலும் அந்தக் 'கல்லா நல்ல வள்ளுவரின்' சாதகப்படியே யாவும் நடை பெறுகின்றதை எண்ணி எண்ணி வியப்படைகின்றேன். அந்த அடிப்படையிலேயே நான் நினைத்த பரிசீலனை தொழிலில் என்னை இணைக்காத சூழல் உருவாகி வந்தது.

திருக்கோயில்களின் நிருவாகப் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொள்ளும்பணி என்னைக் காஞ்சியில் நாடிவந்தபோது அதை நான் வேண்டாம் என ஒதுக்கினேன். இந்து அற நிலையத்தில் திரு. T.M. நாராயணசாமிப் பிள்ளையும், திரு. C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியாரும் பணியாற்றிய காலத்தில் என்னை வலிய அழைத்து, காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர் ஆலயத்தின் அறங்காவலனாக இருக்கவேண்டும் என வற்புறுத்தினர். நான் சென்னை சென்று நேரில் அவர்களைக் கண்டு பணிந்து, எனக்கு அப்பணியினைத் தரவேண்டாமென்று வேண்டி விடுதலை பெற்றுக் கொண்டேன். இந்த நிலையில் என் மைத்துனர் உக்கல் வடிவேலு முதலியார் அவர்கள் இளையனார் வேலூர் பாலசுப்பிரமணியர் திருக்கோயிலுக்கு அறங்காவலராக வேண்டுமென்று, பலவகையில் முயன்று—சிலருக்கு ஏதேதோ கொடுத்து, இறுதியில் அப்பதவியைப் பெற்றார். அவரும் அவர் தந்தையாரும் நான் எவ்வளவு சொல்லவும் கேட்க மறுத்தனர். இளமையில் என் பாட்ட

னாரும் தாயாரும் எனக்கு ஊட்டிய அந்த உணர்வால் நான் அப்பணியினை ஏற்காது மறுத்ததோடு, உற்றவரையும் அத்துறையில் நுழைய வேண்டாமென வற்புறுத்தவேண்டிய நிலையில் இருந்தேன். ஆயினும் அந்தப் பதவியால் இடையில் பலவகையில் பயன்பெற்ற சிலர் அவரைச் சூழ்ந்து செயலாற்ற, அவரும் அந்தப் பதவிக்கு ஆசைவைத்து முயன்றார்—வெற்றியும் பெற்றார். எனவே நானும் என் மனைவியும் குழந்தைகளும் அவர்களோடு கொண்ட தொடர்பினைத் துண்டித்துக் கொண்டோம். பின்பு அத்தொடர்பு ஓரளவு திரும்ப வந்தேனும் அது முழு உள்ளப் பிணைப்பாக இல்லாமல், இறுதியில் என் மனைவியின் மறைவுக்குப் பின் அடியோடு அற்றுவிட்டது என்பதையும் இங்கே காட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்தச் சூழலில் என் நெருங்கிய சுற்றத்தார் எனக் கருதும் அவர்களும் தூரத்தே நின்று விடவே நான் வேறு வகையில் என் நாட்டத்தைச் செலுத்தவேண்டியவனானேன். ஊரிலேயும் ஒற்றுமை குறைந்த காரணத்தால் பயிர் வகைகளைச் செம்மையாகச் செய்ய முடியாத நிலை உருவாயிற்று. இந்த நேரத்தில் வாலாஜாபாத்தில் நான் பயின்ற பள்ளியின் பொறுப்பாளர் அப்பா. வா. தி. மாசிலாமணி அவர்களும் அங்கே செயலாற்றிய அண்ணா நா. ப. தணிகை அரசு அவர்களும் என்னை அங்கேயே வந்து பள்ளியில் தங்கிச் சில பொறுப்புக்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என வற்புறுத்தினர். எனினும் அப்பாவுக்குப் பின் அப்பள்ளியின் நிலை என்னவாகுமோ என்ற உளத் தடுமாற்றத்தாலும் வேறு சிலருக்கு நான் அங்கே நுழைவதால் சில பலன்கள் கிட்டாது என்று அவர்கள் என் வருகையை விரும்பாததாலும் நான் அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டேன். எனினும் அப்பா அவர்கள் எல்லோரிடமும் நான் அப்பள்ளியில் சேருவதற்காகவும் அங்கே ஒரு தம்ழக்கல்லூரி தொடங்குவதற்காகவுமே காஞ்சிபுரப் பணியைக் கைவிட்டேன் என்று கூறிவந்தனர். ஆயினும் என் சூழல் என்னைச் சென்னைக்கு ஈர்த்தது.

வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலைக்கும் எனக்கும் நான் பயின்ற அந்த நாளில் இருந்து (1925) இன்றுவரை தொடர்பு இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஏதோ படித்தோம் விட்டோம் என்று இல்லாமல், நான் அப்பள்ளியில் ஓர் அங்கமெனப் பலரும் எண்ணத் தக்க வகையில் நான் அப்பள்ளியொடு தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். இடையில் ஓராண்டு அப்பள்ளியில் பணியாற்றியதையும் அப்போது நிழிந்த நிகழ்ச்சிகளையும் இந்த நூலில் முன்னரே குறித்துள்ளேன். அதற்குப் பிறகும் என் தொடர்பு பள்ளியில் பிணைத்தே இருந்தது.

அப்பா அவர்கள் பள்ளிக்குப் பார்வையிட யாரை அழைத்து வந்தாலும் (அவர்கள் பெரும்பாலும் சென்னையிலிருந்து வருபவராதலால்) என்னையும் அவர்களோடு ஏதாவதொரு 'காரில்' வரச் சொல்லுவார்கள். வேறு பிறவிடத்திலிருந்து வந்தாலும் எப்படியும் என்னை அழைத்துச் சென்று விடுவார்கள். பின் நான் புதுப்பட்டங்கள் பெற்றபோதும் பதவி உயர்வுகள் பெற்றபோதும் அவர்கள் என்னைப் பாராட்டத் தவறவில்லை. மேலும் பள்ளியின் பழைய மாணவர் மன்றம் அமைத்து, அதன் தலைவராக என்னை அமைத்து வாழ்த்தினார்கள். நான் ஐதாராபாத் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவனாகச் சென்றபோது (1966) என்னை வாழ்த்தி அனுப்பினார்கள். ஆனால் நான் 1967ல் திரும்பிவந்தபோது அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்ட நிலையில் இருந்தார்கள். அவர்தம் கடைசிக் காலம்வரையில் அவர்கள் என்னைத் 'தம்பி,' 'தம்பி' என அழைத்துப் போற்றிய தன்மையினை என்னால் மறக்க முடியாது.

இடையில் மறைந்த என் அன்னைக்கு நிலைத்த நினைவாக ஏதேனும் கல்வி, கைத்தொழில் பற்றிய நிலையம் ஒன்று தொடங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அன்னையர் மறைந்த நாளிலிருந்து என் உள்ளத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கென, முன் காட்டியபடி புளியம்பாக்கத்தில் இரெயி

லுக்கும் கற்பாதைக்கும் அடுத்து, பாலாற்றங்கரையினுள் சமுதாய நிலத்தை வாங்க முயன்றேன். பலர் முன்வந்து குறைந்த விலையில் சுமார் நான்கு ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுத்தனர். இன்னும் மூன்று ஏக்கர் நிலம் உள்ளது. அதையும் வாங்கி, பக்கத்திலுள்ள அரசாங்கத்துக்குரிய எட்டு ஏக்கர் நிலத்தையும் கேட்டு வாங்கி, பதினைந்து ஏக்கரில் வள்ளியூர் என்ற ஊர் அமைத்து ஒரு கல்வி நிலையமும் தொழில் நிலையமும் அமைக்கத் திட்டமிட்டேன். பலர் வாலாஜாபாத்தில் மேற்கே மாசிலாமணி முதலியார் கிழக்கே நான்—ஆக இருவரும் கல்விப்பணி ஆற்றுவது ஊருக்கே நல்லது என்றனர். இந்த நிலையிலும் இதற்கு மருந்தாக அப்பா அவர்கள் இந்த யோசனையைக் கைவிடல் வேண்டி; அவர் பள்ளியில் சில பொறுப்புக்களை ஏற்க அழைத்திருக்கலாம். எப்படியோ, அப்பணி இன்றும் அந்த அளவிலேயே உள்ளது. என்றாவது ஒருநாள் அப்பணி நிறைவேறும் என்ற உளத்தோடு உள்ளேன். எனினும் இதற்கிடையில் என் அன்னையின் பெயரால் சென்னை அண்ணாநகரில் அமைத்துள்ள கல்விக்கூடம் (1968-ல் தொடங்கப்பெற்றது) நன்கு வளர்ந்து என் அன்னையின் பெயரை என்றும் வாழவைக்கும் நிலையில் ஆக்கம்பெற்று வருவதை எண்ணி மகிழ்கின்றேன்.

என்னுடைய வாழ்வின் திருப்பங்கள் நேரும்போது நான் இறைவனையே துணையாகக் கொள்ளுவது மரபு. காஞ்சி வாழ்க்கையையும் ஊர் வாழ்க்கையும் ஒத்துவரா நிலையில் சென்னை பச்சையப்பர் கல்லூரியின் தமிழாசிரியர் தேவை பற்றிய விளம்பரம் கண்டேன். அதற்கென விண்ணப்பம் செய்ய நினைத்தேன். எனினும் அதற்குரிய யாரையும் நான் அறியேன் ஆதலாலும் அதற்குரிய வகையில் என்னை ஆற்றுப்படுத்தி வழிகாட்டுவார் யாரும் இல்லை என்ற நிலையிலும் செய்வதறியாது திகைத்தேன். சென்னைக்கு ஒருதிங்களில் சுமார் இருபது முறை சென்று வந்திருப்பேன். எனினும் அந்தச் சூழலுக்கிடையில் நான் இறைவனை முற்றும் நம்பிய காரணத்தால் அமைந்த சூழலே

எனக்கு உரியவரிடம் ஆற்றுப்படுத்தியது. அதனாலேயே ஒருவருக்கு என விளம்பரம் செய்திருந்த போதிலும் மூவர் அதற்கெனத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றனர். திரு. அ. ச. ஞான சம்பந்தர், திரு. க. அன்பழகர், நான் ஆகிய மூவரும் 1944 சூன் இறுதி வாரத்தில் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தமிழ்த் துறையில் விரிவுரையாளர்களாகச் சேர்ந்தோம்.

அதே வேளையில் புலவர் அன்பு கணபதி அவர்களும் பயிற்றுளாராகப் பணி ஏற்றார். எங்கள் அனைவரையும் அத்துறைத் தலைவராகிய மோசூர் கந்தசாமிமுதலியார் அவர்கள் அன்புடன் ஏற்றுப் புரந்தநிலையை இன்று நினைத்தாலும் உள்ளமும் உடலும் ஒருசேரச் சிவிரக்கின்றன, டாக்டர் மு. வரதராசனார், டாக்டர் மொ.அ. துரைஅரங்கனார் போன்ற பெருமக்களோடு கலந்து பணியாற்றும் பொறுப்பினை மேற்கொண்ட நிலையில் இறைவனையும் அன்னையையும் பச்சையப்பரையும் உளத்தால் போற்றி வாழ்த்தினேன். ஏதோ ஒரு வேகம் உந்த, மாற்றுப் பணிக்கென 75-5-125 ரூபாய் ஊதியத்தில் பச்சையப்பரில் நான் கால் வைத்த அந்த நாளில் எனது ஓய்வு நாள் வரையில் தொடர்ந்து இதே கல்லூரியில் பணியாற்றுவே னென்றே, தொடர்ந்து பல வகையில் உயர்ந்து வளர்வேனென்றே, உலகில் ஒருவனாக வாழ்ந்தமைக்கு ஏற்ற சின்னங்களுடன் பணியாற்றுவே னென்றே, அதே வேளையில் சில கல்வி நிலையங்களை உருவாக்குவே னென்றே நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஓய்வு பெற நிற்கும் இந்த ஆண்டில், இந்த வாழ்க்கைக் குறிப்பை எழுதும் நிலையில் அந்த நாள் என்முன் ஒளிவிடுகின்றது. ஆம்! 1944ல் பச்சையப்பரில் கால்வைத்த நான் பல வாழ்வின் மேடுபள்ளங்களைக் கண்டு பல்வேறு மக்களோடு பழகி, பல்வேறு அனுபவங்களைப் பெற்று வாழ்ந்து இன்று இந்தக் குறிப்பையும் எழுதுகிறேன்.

முடிவுரை *

என் காஞ்சி வாழ்வு எட்டு ஆண்டுகளே யாயினும் அந்த எட்டு ஆண்டுகள் என் வாழ்வில் எதிர்பாராத வகையில் பலப்பல அனுபவங்களையும் வாழ்வின் சூழல்களையும் பெற எனக்கு உதவின எனலாம். இளமை கடந்து, காளைப் பருவமாகக் கழிந்த அந்த எட்டு ஆண்டுகளில் நான் காஞ்சியில் நல்லவரோடு கலந்து பழகி நலம் பெற்றிராவிடின், என் பிற்காலம் எப்படி அமைந்திருக்கும் எனச் சொல்ல முடியாது. கிராமங்களிலிருந்து காஞ்சிபுரத்துக்கு அக்காலத்தில் படிப்பிற்காகவும் பிற செயல்களுக்காகவும் வந்த என் உறவினர் சிலர் நிலைகெட்டமையின் என் அன்னைவர் என்னைக் காஞ்சிபுரம் அனுப்பவே அஞ்சினர் என்பதை நூலுள் குறித்துள்ளேன். எனவே அவர்கள் அச்சத்தைப் போக்கும் வகையிலும் மிக எச்சரிக்கையாக நான் நடந்து கொண்டு, நல்ல பெயருடன் காஞ்சியைக் கடந்து சென்னை வந்து சேர்ந்தேன்.

இந்த நூலினை நான் என் 55-வது வயதில் (1969) எழுதினேன் எனக் குறித்தேன். அதுவும் நான் தங்கி இருந்த ஏர்க்காட்டு மலை உச்சியில் 'குறிஞ்சி' மாளிகையில் இருந்து எழுதினேன். அந்த மலைவாழ்வும் அதன் இடையில் அமைந்த மக்கள் நிலையும் எனக்கு இதை எழுத ஊக்கம் ஊட்டின. எனது நூல்களில் சில சொற்பொழிவுத் தொகுப்புக்களாக அமைய, சில ஆய்வு நூலாக அமைய, சில பயண நூல்களாகவும் கட்டுரைகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

இவற்றுள் சிலவற்றை நான் மலை உச்சியிலிருந்தும், தனி இடங்களிலிருந்தும் எழுதினேன். என் 'இளமையின்

* நூல் வெளியீட்டின்போது (1980) எழுதியது.

நினைவுகள்' உதகை மலை உச்சியில் இருந்து எழுதினேன் என்பதை அந்த நூலிலே குறித்துள்ளேன். அப்படியே 'கவிதையும் வாழ்க்கையும்' போன்ற வேறு சில நூல்களையும் அங்கிருந்தே எழுதினேன். '19ம் நூற்றாண்டின் தமிழ் உரை நடையும்' வேறுசில நூல்களும் கோடைக்காணல் மலை உச்சியிலும் அதைச் சார்ந்த சண்பகனூரிலும் எழுதப்பெற்றவை. 'சமுதாயம் பண்பாடும்' ஈரோடு நகரை அடுத்த பெருந்துறை மருந்தகத்து விருந்தினர் விடுதியில் எழுதப்பெற்றது. சில கட்டுரைகள் குற்றலத்தில் எழுதப் பெற்றன. அப்படியே இந்த நூலையும் ஏர்க்காட்டு மலையில் எழுதி முடித்தேன்.

இந்த நூல் எழுதி இன்றுப் பத்து ஆண்டுகளுக்குமேல் கழிந்து விட்டன. இதை எழுதின உடனே பதிப்பித்திருக்கலாம். இதற்குப் பிறகு எழுதிய என் நூல்கள் சிலவும் வெளிவந்து விட்டன. ஏனோ இதுமட்டும் பத்து ஆண்டுகள் கழித்து வெளிவருகின்றது. இதற்கு என்ன காரணம் என்று என்னாலேயே சொல்லமுடியாது. இப்போதாவது இது வெளிவந்தமை குறித்து நான் மகிழ்கின்றேன்.

இந்நூல் எழுதியபோது எனக்கு வயது ஐம்பத்தைந்து— ஓய்வுபெற வேண்டிய காலம். ஓய்வுபெற்றபின் நிறையப் படிக்கலாம் அல்லது எழுதலாம் என்று எண்ணிய நேரங்கள் உள. எனினும் நான் ஓய்வு பெறுவதன் முன்பே என் அண்ணியின் நினைவாக 'வள்ளியம்மாள் கல்வி அறத்' திணைத் தொடங்கினேன். 1968ல் 5 பிள்ளைகளுடனும் மூன்று ஆசிரியர்களுடனும் தொடங்கிய பள்ளி தற்போது 1600 பிள்ளைகளையும் 65 ஆசிரியர்களையும் கொண்டு வளர்ந்துள்ளது. பள்ளியின் முதல்வரின் தளரா முயற்சியாலும் ஆசிரியர்தம் உழைப்பினாலும் பெற்றோர்தம் ஒத்துழைப்பாலும் இப்பள்ளி இக் குறுகிய காலத்தில் நன்கு வளர்ந்ததோடு நல்ல தரத்தினையும் நிலைநாட்டியுள்ளது. நான் அனைவருக்கும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்தப் பள்ளிப் பணியில் என்னை முழுகுவித்துக் கொண்ட காரணத்தாலே என்படிப்பும் எழுத்தும் பெரும் அளவு குறைந்துவிட்டன எனலாம். இன்றியமையாத ஆய்வுக் கட்டுரைகள்—சொற்பொழிவுகள் அடிப்படை பற்றி எழுதிய எழுத்துக்கள் தவிர்த்து மற்றவைகளை நான் நினைக்கவே முடியவில்லை. என் பழைய எழுத்துக்களை ஒருநாள் துருவி ஆராய்ந்த போதுதான் இந்த எழுத்துப் பிரதியும், தென்னாட்டுக் கோயில்கள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய (250 பக்கம்) மற்றொரு எழுத்துப்பிரதியும் கிடைத்தன. உடனே இதை வெளியிடவேண்டுமென நினைத்து ஆவன் மேற்கொண்டேன். (ஆங்கில நூலாகிய மற்றொன்றையும் விரைவில் வெளியிட ஏற்பாடு நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகிறது.) என், 'எம்.லிட்.' பட்டத்துக்கு எழுதப் பெற்ற (82 ஆண்டுகளுக்குமுன்) தேவாரம் பற்றிய ஆங்கில ஆய்வுக் கட்டுரையும் இன்னும் வெளியிடப் பெறாமலேயே உள்ளது.

இந்த நூலில் ஒரு சிலரையும் கொள்கைகளையும் சற்று வன்மையாக காட்டியுள்ளதாக நினைக்கிறேன். இன்று எழுது வேளையின் இந்த அளவு வேகம் இருக்காது. ஆயினும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதிய எழுத்தினை அப்படியே விட்டு விடுதலே சரி என்ற எண்ணத்தில் மாற்றம் ஒன்றும் செய்யாமலேயே விட்டுவிட்டேன்.

இந்த நூலை எழுதிய காலத்துக்கும் இதில் காணப் பெறும் காஞ்சி வாழ்வின் காலத்துக்கும் இடையில் கால் நூற்றாண்டு கழிந்தது. அதற்கிடையில் எத்தனையோ மாறுபாடுகள் உண்டாகி விட்டன. அப்படியே இந்த நூல் எழுதிய அன்றைக்கும் இன்றைக்கும்—சுமார் பத்து ஆண்டுகள் இடைவெளியில்—எத்தனையோ மாறுபாடுகள் உண்டாகியுள்ளன. மக்கள் வாழ்க்கை முறை—வாழ்க்கைத் தரம்—அரசியல் நெறி, பிறவகைகள் அனைத்திலும் எத்தனையோ மாறுபாடுகள் உண்டாகியுள்ளன. இந்நூலில் வாழ்ந்தவர்

களாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ள சிலர் இன்று மறைந்துவிட்டனர் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் என் முன்னவன், திரு. காளப்பர், ஆத்மானந்த அடிகளார் போன்றவர்கள். எனவே நூலில் அவர்கள் வாழ்ந்ததாகக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகள் பல அவர்தம் கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளாக அமைந்துவிட்டன என்பதை இங்கே குறிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்த நூலின் வழியே என் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியைக் காட்டினேன் என்றாலும், இதனால் யாருக்கும் பயனோ பிறவோ விளையும் என்று நான் கருதவில்லை. பல பேரறிஞர்தம் வாழ்க்கை வரலாறுகள் வையத்தில் உலவுகின்றன. தமிழகத்திலும் திரு. வி. க. போன்ற பேரறிஞர்கள் எழுதிய வாழ்க்கை வரலாறுகள் மக்கள் வாழ்வின் வழிகாட்டிகளாய்கலங்கரை விளக்கங்களாக நின்று நன்கு நிலவும் என்பது உண்மை. அத்தகைய ஒன்று இது அன்று. ஏதோ நான் என் வாழ்வில் பெற்ற அனுபவங்களை எழுதவேண்டும் என்ற ஆசை தூண்டிய காரணத்தாலே இதை எழுதினேன். என் 'இளமையின் நினைவுகளை'க் கண்டசில அன்பர்கள்—காஞ்சியில் வாழ்ந்த சில நல்லவர்கள் - அவர்களொடு தொடர்புடைய 'காஞ்சி வாழ்க்கை'யைப் பற்றியும் என்னை எழுதத் தூண்டிய காரணமும் ஒன்றாக அமைந்தது. ஆயினும் அவ்வாறு எழுதப்பெற்ற இந்த எழுத்து பத்து ஆண்டுகள் கழித்து வெளிவரும்போது அவருள் சிலர் இல்லை. அவர்களும் இருந்து இந்த நூலின் படியினை அவர்கள் கையில் தந்திடும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருப்பேனாயின் நான் இன்னும் பெரிதும் மகிழ்ந்திருப்பேன். எப்படியோ இன்று இந்த நூல் என் நூல் வரிசையில் ஒன்றாக இடம்பெறுகின்றது. இதைத் தொடர்ந்து பெரும்பாலாக அமைந்த என் சென்னை வாழ்வைப் பற்றி எழுதலாமா வேண்டாமா என எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்றுள்ள என் வாழ்நாளில் பாதிக்கு மேல் சென்னை வாழ்வாகவே அமைந்துவிட்டதோடு. இனியும் இச்சென்னை வாழ்வே நிலைபெறுமோ! என்னுமாறு செயல்கள் அமைகின்றன. எனினும் சிற்சில சமயங்களில் எல்லா

வற்றையும் விடுத்து, வேறு எங்கேனும் தனி இடத்தைச் சார்ந்து இறையருளில் ஒன்றிக் கிடக்கலாமா என்ற உணர்வும் அரும்புவதுண்டு. எது எப்படியாகும் என்று சொல்ல முடியாத வாழ்வுப் பாதையில், என் பிற்காலம் எப்படி அமையும் என நான் அறுதியிட முடியுமா? எல்லாம் அவன் செயலே என அமைதியுற்று வாழ்ந்து வருகின்றேன்.

எங்கோ கிராமத்தில் பிறந்து எப்படியோ வளர்ந்து பயின்று, எங்கெங்கோ திரிந்து, பச்சையப்பரில் பாதி வாழ்வைக் கழித்து, அன்னையின் பெயரால் அமைந்த பள்ளியின் முழுப்பொறுப்பினையும் ஏற்று, இன்று செயல்புரிகின்ற நான் இனியும் இக் காஞ்சி வாழ்வு பற்றியும் பிறவற்றைப் பற்றியும் அதிகமாகக் கூறி உங்கள் பொன்னான நேரத்தையும் வீணடிக்காது இந்த அளவோடு என் எழுத்தினை இப்போது நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன். அனைவருக்கும் வணக்கம்.

அ. மு. ப.வின் நூல்கள்

(மொத்தம் 75)

உ ள் ள ஐ வ

	ரூ. காசு
சமுதாயமும் பண்பாடும்	— 10-00
கவிதையும் வாழ்க்கையும்	— 15-00
தமிழக வரலாறு	— 15-00
பல்கலைக் கழகச் சொற்பொழிவுகள்	— 20-00
காப்பியக் கதைகள்	— 5-00
வாழ்வுப் பாதை (நாவல்)	— 4-00
வரலாற்றுக்கு முன் வடக்கும் தெற்கும்	— 3-00
இளமையின் நினைவுகள்	— 2-50
கொய்த மலர்கள்	— 4-00
துன்பச் சூழல் (நாவல்)	— 2-00
மக்கட் செல்வம்	— 2-00
பெண்	— 1-50
மனிதன் எங்கே செல்கிறான்	— 1-50
மணி பல்லவம்	— 1-25
தாயின் மணிவயிற்றில்	— 0-75
தொழில் வளம்	— 5-00
எல்லோரும் வாழவேண்டும்	— 3-00
வள்ளிவிழாச் சொற்பொழிவுகள்	— 3-00
வழுவினா மணிநாசகர் (அச்சில்)	— 4-00
மலைவாழ் மக்கள் மாண்பு	— 5-00
வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்க்கை நெறி	— 2-50
கவிதை உள்ளம்	— 5-00
சிறுவர்களுக்கு (வானொலி)	— 2-50
வானொலி வழியே	— 3-00
நாலும் இரண்டும்	— 2-50
தமிழ் உரைநடை	— 8-00
வையைத் தமிழ்	— 3-50
கங்கைக் கரையில் காவிரித் தமிழ்	— 5-00
வாய்மொழி இலக்கியம்	— 6-00
19 நூற்றாண்டின் தமிழ் உரைநடை	— 7-00
வளர்ச்சி	—
சாத்தனார்	— 6-00
மு. வ. தமிழ் மொழிக்கு ஆற்றிய தொண்டு	— 5-00
புதிய கல்விமுறை	— 3-00
Gleanings of Tamil Culture	— 1-50